

MEHMET YILMAZ

PETROL KANDAN *ağırdır*

Bu kitap Derin Düşünce Fikir
Platformu'nun okurlarına
armağanıdır.

www.derindusunce.org

İçindekiler

Üçüncü sürüme not:	6
İkinci sürüme notlar:	6
Enerji nedir?	7
Yeni başlayanlar için enerji (1).....	12
Yeni başlayanlar için enerji (2).....	15
Petrol nedir?	19
2ci Dünya Savaşı petrol yüzünden mi çıktı?	20
Rusya, Çin ve ABD'nin yeni pokeri: Düşük yoğunluklu sürekli savaş	24
Bağımsız Uygur devleti isteyenler, yeni katliamlara çanak tutuyorlar	26
Petro-dolar sistemi nedir? Nasıl çalışır?	30
Bir varil petrol kaç litre kan eder?	32
Petrol kimde? Nerde?.....	34
Birinci dünya savaşı ve petrol	37
Birinci dünya savaşını "gerekli" kılan şartlar	39
Petrol, askerlerimizin kanı kadar gerekli!	41
İngiltere ve ABD'nin kömürden petrole geçmesi	42
Osmanlı'yı yıkmak, Britanya için bir ölüm-kalım meselesiydi	43
Bir kara sevda: Osmanlı-Alman ilişkileri	44
Osmanlı'dan çalınan petrolün %5'i 39 milyar dolardı	45
Marshall Planı (1948-1951)	46
Petrol ve barış.....	47
Petrolün Küreselleştirici Etkisi	48
Petrol hukuk devleti ve demokrasi önündeki en büyük engeldir	49
Sykes-Picot... Petrol müptelâsı bir dünyanın merkezi	50
Nazi Almanyası, Irak ve Suriye	53

İran'ın petrolü mü var yoksa Petrol'ün İran'ı mı var?	54
İran bir devlet midir yoksa içi saman dolu bir korkuluk mu?	55
Suudi Arabistan'dan fazla petrolü olan Venezüella neden açlıktan ölüyor?	57
1956 Süveyş krizi ve Fransa ile Britanya'nın rezil olması	58
CIA – Petrol kartelinin ortak çalışma yöntemi ve Irak tarihinden bir misal	60
CIA ve Endonezya	61
Rüzgâr santralleri neden elektrik kesintisine ve açlığa sebep oluyor?	62
Birleşmiş Milletler, Bilderberg ve Dünya Bankası kime aittir?	63
Hitler'in, ABD yardımıyla Londra'yı bombalayıp 40.000 insanı öldürdüğü gün	67
Almanya nasıl Sam Amca'nın sütü ineği oldu?	69
Libya: Kral İdris , Kaddafi, OPEC ve Petrol Karteli	71
Bazı savaşlar başlamadan kaybedilir... ..	73
Nükleer silahları İran, Pakistan ve Hindistan'a kim, neden verdi?	75
Suudi Arabistan ABD'nin 51ci Eyaletidir	78
İran Rehine Krizi, ABD seçimleri ve Petrol	80
Deregülasyon, 1979 Petrol Şoku ve Yeni Küresel Sistem	82
Rus-Afgan Savaşı, Petrol ve Rimland	85
İsrail'in İran'a yaptığı silah yardımı, Kürtler ve Şiiler	88
İran-İrak savaşı ve İsrail-İran dostluğu	91
Hitler'in enerji politikası ve bugünün Türkiye için çıkartılacak dersler	93
3cü dünya savaşı: Ne zaman başlar? Kaç yıl sürer? Nasıl biter?	95
Hitler neden hava üstünlüğünü kaybetti?	99
Neden Kürtler hedefteydi? Yeni bir Halepçe olur mu?	102
Tavsiye okuma	106

Önsöz

Petrolün fiyatının 50\$ üzerinde kalması için yılda ortalama 75.000 insanın ölmesi gerekiyor. Süveyş kanalının Mısır tarafından kamulaştırılması, petrol krizleri, 6 sün savaşı, İran-İrak savaşı, Irak'ın işgali ve Suriye... İnsan kanıyla para basan bu makine asker, sivil, kadın çocuk demeden insan öğütmeye devam ediyor.

Nasıl? 1ci Dünya Savaşı tarihteki ilk küresel karbon savaşı oldu. Kömürle beslenen fabrikalar kömür ve petrolle işleyen makineler ürettiler ve insanın öldürme kapasitesini binlerle çarptılar. Ama makineler savaşta insanın yerini almadı. Bunun yerine daha çok insanı daha hızlı şekilde cepheye göndermek için kullanıldı. Cepheler genişledi ve muharebeler uzadı. **Alman-Fransız sınırındaki zengin kömür yataklarından İslâmistan'daki petrol kuyularına uzanan savaşta insanlar karbon için öldüler, öldürdüler.** Petrolcüler, kömürcüleri yendi. Endüstrileşen savaş sadece savaş makinelerinin değil üretim, sevk ve idare kapasitelerinin de savaşıydı

Elinizdeki kitap şu sorunun cevabıdır: İnsan kanıyla para basan bu makine nasıl çalışıyor?

Üçüncü sürüme not:

Birinci sürümü okuyanlara kolaylık olsun diye konu sırasını değiştirmedik; yeni bölümü sona ekledik.

İkinci sürüme notlar:

1. Yeni eklenen konu ve örneklerle kitap 54 sayfadan 80 sayfaya çıktı.
2. Birinci sürümü okuyanlara kolaylık olması amacıyla konuların sırasını değiştirmedik; yeni bölümleri sona ekledik.
3. Kitabın ilk yarısında olduğu gibi yeni sadece petrol değil enerji kapsamına giren diğer konuları ve küresel para sisteminin enerji ile olan ilgisine dikkat çektik. Sivil nükleer ve rüzgâr enerjisi bu konulara dâhil oldu.
4. Yeni sürümde dikkat çektiğimiz başlıklar ve cevap aradığımız sorular şunlar:
 - 6-24 Ekim 1973 Arap-İsrail Savaşı'nın (حرب تشرين) neticesi nasıl daha başlamadan belli olmuştu?
 - Çöl tilkisi lakaplı Alman komutan Rommel'in Irak ve Suriye planı neydi?
 - İran bir devlet midir yoksa içi saman dolu bir korkuluk mu?
 - 2ci dünya savaşı sırasında Rus ve İngiliz orduları neden İran'ı işgal etti?
 - Suudi Arabistan'dan fazla petrolü olan Venezüella neden açlık çekiyor?
 - Kaddafi öncesi Libya'da petrol kartelini zorlayan kral kimdi? Kartel Kaddafi'yi nasıl kullandı?
 - 1956 Süveyş krizinde Fransa ve Britanya nasıl rezil oldu?
 - CIA'nin Irak'a müdahalesini isteyen özel şirketler kimlerdi?
 - Endonezya'daki petrol yatakları neden CIA'nin ilgisini çekti?
 - Güney Avustralya'da rüzgâr enerjisi ile artan açlık arasındaki ilişki nedir?
 - Birleşmiş Milletler, Bilderberg Forumu ve Dünya Bankası'nın gerçek sahipleri kimlerdir?
 - ABD neden Hitler'in Londra'yı bombalayıp 40.000 insanı öldürmesine yardım etti?
 - Almanya nasıl bir Amerikan kolonisi haline getirildi?
 - Nükleer silahları İran, Pakistan ve Hindistan'a kim, neden verdi?

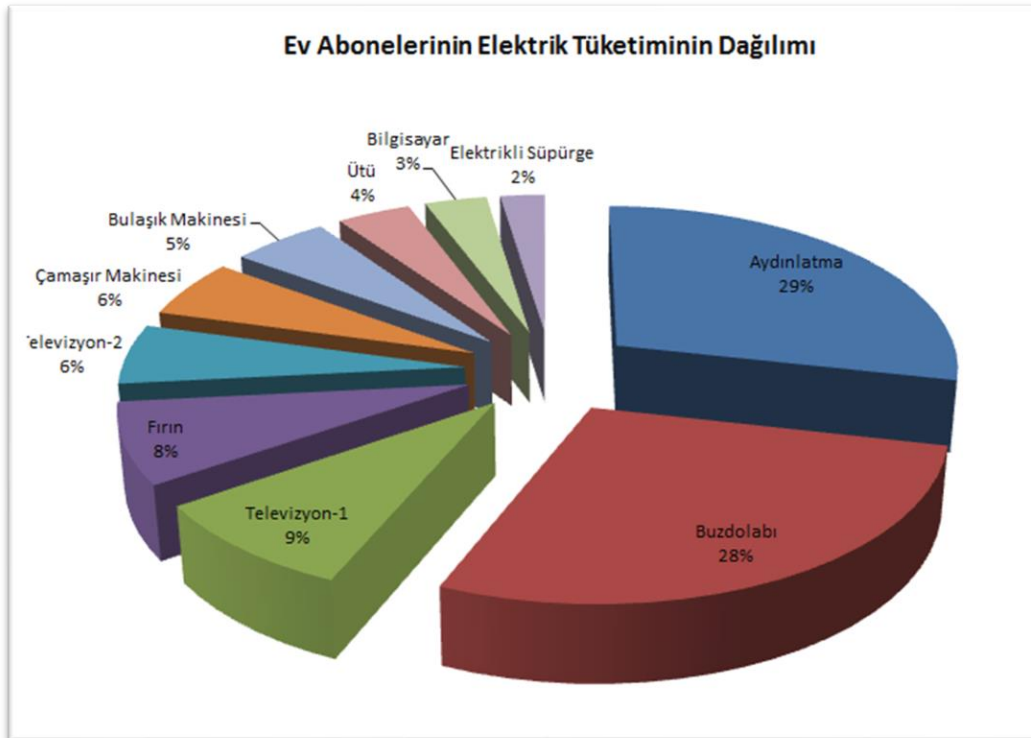
Enerji nedir?

Enerji çevrenizde değişiklik yapma imkânıdır: Isıtma, aydınlatma, soğutma, hızlandırma, kırma, rengini veya kimyasal bileşimini değiştirmek... Günde 2000 kalori alan bir insan (memur, öğrenci) 2,5 kwh enerji üretebilir. Bu teorik bir değer. Pratikte? 2000m dağa tırmanan 90 kg ağırlığında bir komando 0,5 kwh üretir. Her gün yapsa yılda 200 kwh enerji üretmiş olur.

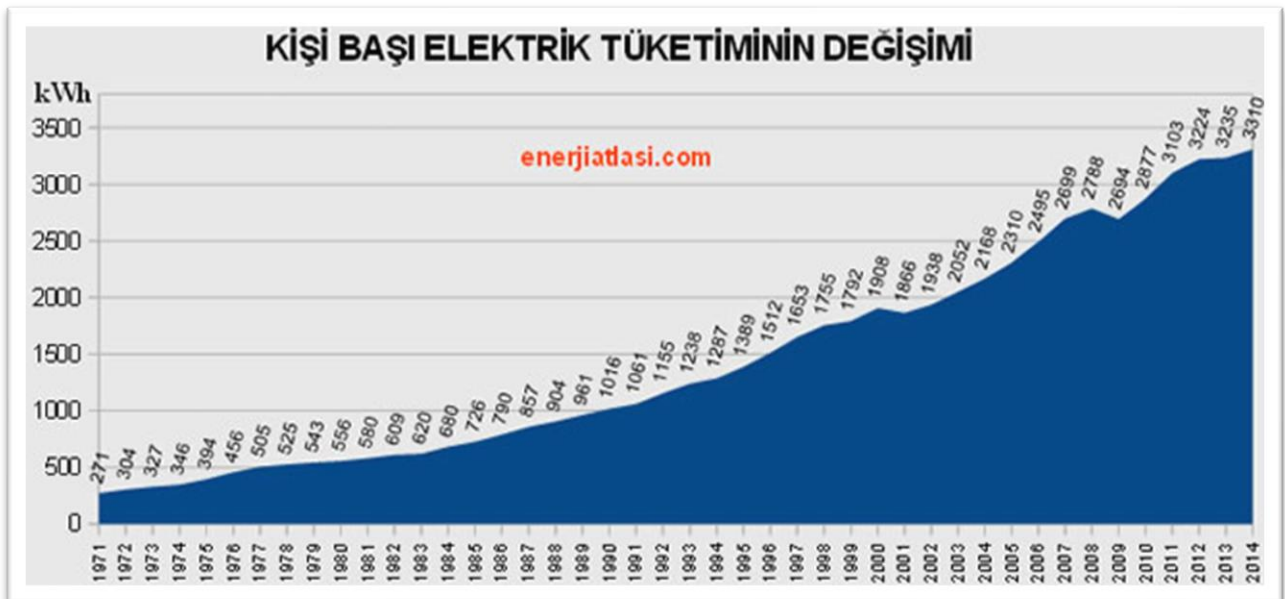
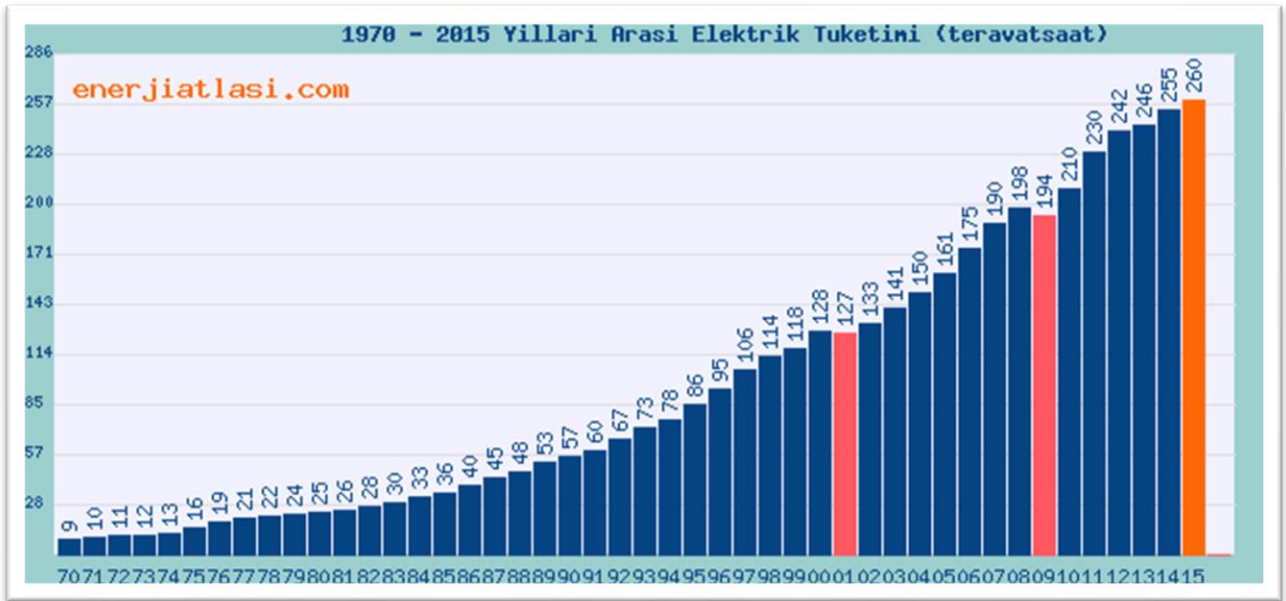

Meseleyi daha da somutlaştırmak için şöyle bir soru soralım: İhtiyacımız olan elektrik enerjisini evde pedal çevirerek üretebilir miyiz? Veya 5-6 köle boğaz tokluğuna sürekli pedal çevirse bir evi aydınlatabilir mi?

Türkiye'de iki çocuklu dört kişilik bir ailenin yıllık ortalama elektrik tüketimi 3036 kWh. Sadece evdeki elektrik ihtiyacını karşılamak için 15 köle ortalama 8 saat pedal çevirmeli. Evin ısıtılması (kömür/gaz/petrol) ve tren, uçak, gıda üretimi, hastahane, okul, endüstriyel üretim, savunma vs hesaba katılırsa Türkiye'nin hayata devam edebilmesi için kişi başına 500 köle ihtiyacımız var. Bir başka deyişle, modern dünyanın makineleri ve bunları besleyen elektrik santrallerimiz sayesinde 500 kölemiz varmış gibi rahat ve lüks bir hayat sürüyoruz. Fakir bir insan için bile bu böyle. Sadece 100 yıl öncesinde bile insanların çoğu yiyecek üretmek ve yakacak toplamakla bütün vakitlerini geçiriyorlardı. Bizim "teknik ilerleme" dediğimiz şeyin az ya da çok herkesin hayatını değiştirmesi, enerji bolluğu sayesinde oldu.

Gariptir, ne seçimler ne muhtıra, ne kriz ne deprem ne de 28 Şubat süreci... Türk halkının enerji talebindeki tırmanış etkilenmiyor! Gerek ulusal talep gerekse bireysel tüketim sürekli yükselişte... Zengin ülkelerde ve nüfusu hızla artan dinamik ülkelerde de durum bu. Basitçe ifade edersek, 1970’te 12 Türk vatandaşına yeten enerji, bugün ancak kişiye yetiyor. Evet... Daha çok araç kullanıyoruz, klima bir lüks olmaktan çıktı, daha çok uçağa biniyoruz, eskiden sobayla oturma odasını ısıtırken şimdi bütün evi ısıtıyoruz. Fakat aynı zamanda daha çok üretiyor Türkiye, daha çok ihracat yapıyor. Uzatmayalım, 30-40 yıl öncesine kıyasla bile çok ama çok farklı bir yaşam biçimi sürüyoruz.

Temiz enerji olur mu?

Olmaz. Bu insanların hoşuna gitsin diye uydurulmuş bir söz. Hidroelektrik, rüzgâr, güneş, nükleer, petrol, kömür... Hepsinin çevreye zararı var bazen ekonomik bazen de ulusal güvenlik açısından sorun arz ediyorlar. Bu sebeple olmayan temiz enerjiyi aramak yerine bütün kaynakları en iyi şekilde kullanmak gerek. Yani çeşitlendirmek.

Güneş ve rüzgâr temiz mi?

Rüzgâr ve güneş enerjisi görüldüğü kadar çevreci ve yenilenebilir değil. Rüzgâr türbinlerinde ve güneş enerjisi panellerinde kullanılan nadir elementlerin topraktan çıkarılması ve saflaştırılması doğayı kirletir. Meselâ büyük bir rüzgâr türbini alternatörü için 600 kg neodimyum gerekir. Nadir elementlerin işlenmesi sırasında toprak kirlenir: Ağır metaller, sülfirik asit ve radyoaktif elementler toprağa karışır. 1 ton nadir metal filizi üretmek için 7-8 ton amonyum sülfat toprağa karışır ve uzun yıllar sürecek bir kirlilik başlatır. Çin hükümeti, çokça ihraç ettiği GES ve RES üretimi için kendi topraklarını kirletiyor ve topraksız kalan köylülere yüksek tazminatlar ödüyor ama yeni bir tarla veremiyor. Nadir metal üretim şampiyonu Çin’de bu madenlere yakın köylerde radyoaktivite normalin 32 katı. (Çernobil’de 15 kat) Çin’de nadir metallerin üretildiği bölgelerde pankreas, akciğer ve kan kanseri %70 daha yüksek.

Neden gazeteler bunu yazmaz?

Gazeteler enerji konusunda neyi çok konuşuyorsa o önemsizdir (Rüzgâr, Güneş). Neyi az konuşuyorsa o önemlidir: Kömür, gaz ve petrol. Bugün dünyanın enerji tüketiminin %80’i fosil yakıtlardır. Güneş ve rüzgâr santrali üretimi başlıca 3 ülkede yapılır: Almanya, ABD ve Çin. Bu ülkelerde elektriğin %50’si kömürden gelir. Yani güneş ve rüzgârla elektrik ürettiğinizde gezegeni kurtarmış olmazsınız, çöpleri halının altına süpürmüş olursunuz. Toparlarsak, RES ve GES sürdürülebilir değil çünkü:

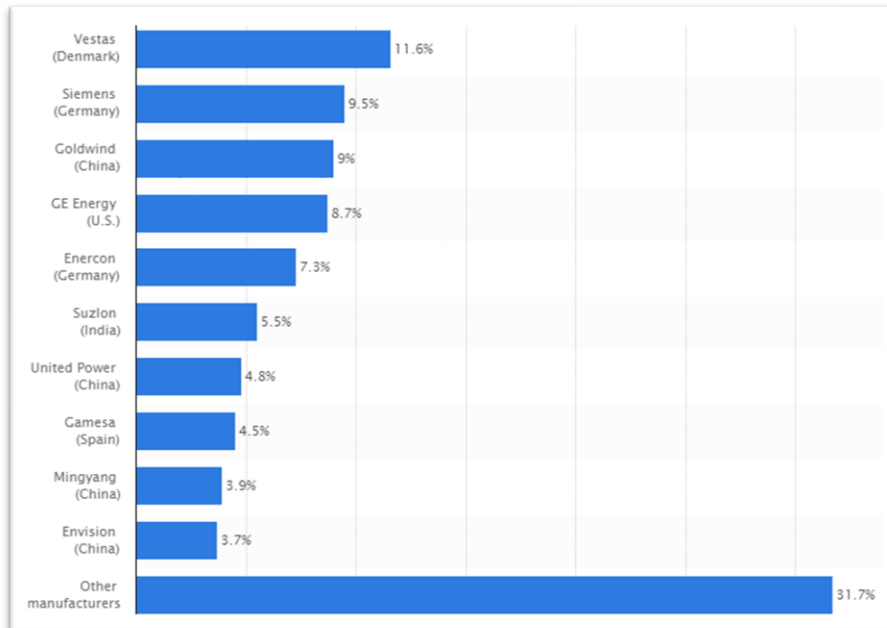
- Dünyada sınırlı miktarda bulunan nadir metal kullanır,
- Üretimleri çevreyi kirletir,
- Üretilmeleri için gerekli elektrik kömürden gelir (tükenen ve kirletici)
- RES ve GES ile üretilen elektrik yeni RES ve GES üretmeye yetmez.
- Güneş ve rüzgâr santrallerinin 20 yıllık ömürleri bittiğinde geri kazanımları yani parçalanıp toz haline getirilmeleri için büyük miktarda enerji gerekir. Bu tozun içindeki kıymetli madenleri geri kazanmak için asit kullanılan kirletici endüstriyel prosesler devreye girer.
- Güneş santrallerinin verimi sıcakta düşer. Bu sebeple soğuk ve güneşli dağlara kurulması, yani şehirden uzaklaşması gerekir. Bu da kurulma, bakım masrafını arttırır. Uzaklık sebebiyle enerji naklinde kayıplar artar.

- RES ve GES'lerin üretim kapasitesi, kurulu gücün %25'idir. Oysa hidroelektrik, nükleer, kömür ve gazda bu %95 ve üzeridir. Çünkü RES ve GES üretimi hava durumuna bağlı iken diğer santrallerin bakım için yılda ortalama 1 gün veya daha az durması gerekir.

Neden doğal gaz üreticileri RES ve GES'leri destekler?

Çünkü rüzgâr ve güneş kesildiğinde en hızlı devreye giren üretim gazdır. RES ve GES kuran ülkelerin gaz tüketimi yani (genelde Rusya'dan) ithalat bağımlılığı artar. Bu sebeple gaz üreticileri çevreci(!) dernek ve vakıfları destekler.

Ranking 2011	Market Share	Solar Module Company	Ranking 2010	Market Share	Country
1	5.8%	Suntech	1	8.1%	China
2	5.7%	First Solar	2	7.9%	USA
3	4.8%	Yingli Solar	4	6.4%	China
4	4.3%	Trina Solar	5	6.1%	China
5	4.0%	Sungen Solar	6	5.3%	China
6	2.8%	Sharp	3	[9]	Japan
7	2.8%	Sunpower	8	[9]	USA
8	2.7%	Hanwha Solarone	7	[9]	South Korea
9	2.3%	Jinko	–	[9]	China
10	1.9%	REC	10	[9]	Norway

Ulusal enerji stratejisi nasıl belirlenir?

Her ülke, vatandaşlarına en ucuz enerjiyi sağlamak ister. Ancak her enerji türü her yerde kullanılmadığından hepsi birbirine ikame edilemez. Dahası, ucuz enerji ithal ediliyorsa bu ülkeyi dışa bağımlı hale getirir. Fiyat artışları ülkenin ürettiği zenginliği eritir. Tedarik güvenliğinde meydana gelebilecek aksamalar endüstriyi, günlük hayati hatta ulusal güvenliği aksatabilir. Meselâ petrol ablukasındaki bir ülkenin savaş uçaklarının yere çakılı kaldığını, elektrik santralleri bombalandığı için askerî radarların kilitlendiğini düşünün. Bütün bu sebeplerden dolayı hiçbir ülke tek bir enerji kaynağına yaslanmak istemez. Çeşitlendirme ticarî avantajların yanında askerî avantajlar da arz eder. Ulusal enerji politikaları belirlenirken göze alınan zıtlıklardan bazıları şunlardır:

- Uzun vade **X** Kısa vade (Nükleer **X** Gaz)
- Tedarik güvenliği **X** Düşük fiyat (Rusya, İran - boru hattı + Cezayir, Katar - gemi)
- Doğayı korumak **X** Kârlılık
- GRID ile optimizasyon ve load balancing **X** Bağımsız kurulumların esnekliği
- Oligopol piyasa **X** Serbest piyasa

Yeni başlayanlar için enerji (1)

Enerji alanındaki gelişmeler baş döndürücü: Türkiye nükleer enerjiye yatırım yapıyor, petrol fiyatlarındaki hızlı düşüş Moskova ile birlikte Tahran'ı zor durumda bıraktı. Nijerya ile Venezüella'nın ise ne kadar tahammül edebileceği belli değil. Fakat bütün bunlardan çok daha önemli bir şey var: Petrol ve doğal gazda ithalatçı olmasına alıştığımız bazı ülkeler ihracatçı durumuna geçerken "müzmin" ihracatçıların gelecek 10 yılda ithalatçı olması ihtimali.

Rol değişimi denince akla ilk gelen ülke elbette Brezilya. AIE tahminlerine göre 106 milyar varil petrol var ve 2013'te bu ülke petrol ve petrol ürünleri ihracatında dünyada 7ci sıradaydı. Rol değiştiren önemli ülkelerin ikincisi devasa enerji ihtiyacı ve ithalatı sebebiyle ABD. Kaya gazı ve konvansiyonel olmayan diğer kaynaklarla bu durum kısmen değişiyor. Gerekli altyapı yatırımlarının tamamlanmasıyla ABD 2015-2016 döneminde bir doğal gaz ihracatçısı olacak.

Rol değişiminde gözden kaçan bölge ise Ortadoğu. Buradaki ülkelerin bazılarında iç tüketim öyle seviyelere varıyor ki ihraç edilebilecek miktarın azalmasına ve dolayısıyla fiyatların artmasına sebep olabilirler. Bunun temelinde bazı ülkelerin petrolü iç piyasaya sübvansiyon ederek satması ve yapay olarak ucuzlayan petrolün israf edilmesi geliyor. Yine bölgede olmak kaydıyla artan nüfuslar ve dinamik ulusal ekonomiler bu değişimi mümkün kılan parametreler. Tabi enerjide sübvansiyon denilince bunu kömüre de genişletmek gerekir ve meselenin Ortadoğu ile sınırlı olmadığını, Rusya, Çin ve Hindistan'da da önemli enerji sübvansiyonları bulunduğunu hatırlamak icab eder. Kötü mü? Liberal ekonomiyi ve piyasa adaletini(!) savunan liberalleri dinlersek evet. Ama dünyadaki insanların %20'sinin hâlâ elektriksiz yaşadığını ve gelecek 30 yıl içinde de bunun değişmeyeceğini biliyorsak manzara netleşir. Gerçek şu ki hiç de serbest olmayan enerji piyasaları, spekülasyon ve kartellerin dayattığı fiyatlar milyonlarca insanı açlıktan öldürüyor; hayatta kalanları sefaletle mahkûm ediyor. Eğer bazı ülkeler sübvansiyonla insanî dramlara engel olabiliyorsa ne mutlu onlara!

Enerji ticaretinin yönü değişiyor

Alıştığımız emtia ve sermaye hareketleri bu rol değişimlerinden etkilenecek ister istemez. Meselâ Kanada petrolünü ve doğal gazını ABD'ye taşıyan boru hatları önemlerini yitirecek. Bunların yerine söz konusu ürünleri, özellikle de petrolü Çin'e, Japonya'ya ve diğer Asya ülkelerine taşımak üzere terminaller kurulacak.

Avrupa'ya doğal gaz satmaya alışan Rusya ise 2008 finansal kriziyle zayıflayan Avrupa ekonomileri ve Ukrayna'daki çatışmalar sebebiyle rahat bir konumda değil. Yüzünü Asya'ya, özellikle de Çin'e dönmesi kaçınılmaz görünüyor.

ulusal ekonomilerdeki değişikliklerin petrol ve doğal gaz talebine etkisi

Öncelikle enerji talebindeki artışın Asya'dan geldiğini hatırlatalım, yaklaşık %70; bunun da önemli bir kısmı kara taşımacılığı. Yani gelişmiş ülkeler aşağı yukarı aynı tüketim seviyesini koruyorlar, artan talep ise Hindistan ve Çin. AIE tahminlerine göre 2020'den itibaren enerji talebindeki artışta Hindistan öne geçecek. Bunun bir kaç sebebi var: Çin'in nüfusu eskisi kadar hızlı artmıyor; Hindistan'da ise

durum tersi. Bunun yanında Pekin hem enerji verimliliğini iyileştiriyor hem de devasa nükleer enerji ve HES yatırımlarıyla enerjide dış bağımlılığı azaltıyor. Bir diğer sebep ise şu :Enerjiye “fazla” bağımlı sektörlerin Çin ekonomisindeki payı azalırken servis ağırlıklı sektörler yükseliyor.

Ortadoğu da değişiyor

Ortadoğu’daki petrol tüketimi yakında Çin’in bugünkü petrol tüketimine eşit olacak yani günlük 10 milyon varilden fazla. Elektrikte de durum şaşırtıcı: Gelecek 20 yıllık talebin karşılanması için 400 GW gücünde elektrik santrali kurulması gerekiyor, bu rakam Japonya’nın kurulu gücünün bile çok üzerinde. Bu bölge ekonomisinde ciddi bir değişim anlamına geliyor. Santrallerin inşa edilmesi, işletilmesi, mühendislik hizmetleri, yedek parça vs. Bu sadece çok büyük bir yatırım alanı demek değil. Aynı zamanda ekonomide ve siyasette zihniyet değişimlerine yol açabilecek bir gelişme söz konusu.

Enerji kaynakları birbirlerine ikame olmuyor

Çelişkili görünebilir ama öyle. Biz sıradan ölümlüler zannediyoruz ki rüzgâr enerjisi gelişirse kömür veya petrol tüketimi azalabilir; kömür ucuzlarsa petrol ithalatını kısımlarız vs. Gerçekte yeni enerji kaynaklarının bulunması veya üretimdeki artış diğerlerini çok etkilemiyor. Özellikle petrol rekabete çok dayanıklı bir enerji. Bunun bir kaç sebebi var: Sıvı halde olması taşınmasını ve depolanmasını kolaylaştırıyor. Ayrıca enerji yoğunluğu yüksek. Yani bir otomobilin deposunda taşıyabileceğiniz 30-40 litre benzin size kömürün veya akünün veremeyeceği bir otonomi sağlıyor.

Rakamlara bakalım: Bundan 30 yıl önce dünyanın toplam enerji tüketiminde fosil yakıtlar %80 civarındaydı. Tabi fosil yakıtların sebep olduğu çok sayıda sorun vardı:

1. Özellikle kömürden kaynaklanan CO₂ salınımı,
2. Ortadoğu’daki petrol savaşları,
3. Kartellerin fiyatları manipüle etmesi,
4. Otomobillerden ve kömürle ısıtmadan kaynaklanan şehir içi hava kirliliği,
5. İthal eden ülkelerin cari açıkları
6. Petrol ile doğal gazın diplomatik şantaj aracı olarak kullanılması.

Bu kara tablo karşısında “uzmanlar” ve siyasetçiler fosil yakıtların toplamdaki payını azaltmaya karar verdiler. Konferanslar, seminerler, uluslararası protokoller... Derken HES, nükleer, güneş ve rüzgâr santrallerine yatırım yapıldı. Aradan geçen 25 sene sonra 2014’ün dünyasına bakıyoruz ki toplam enerji tüketiminde fosil yakıtların payı %82!

Ekonomik ve teknik gerçekler oy kullanmak suretiyle veya sloganlarla değiştirilemezler

Nasıl olur? Birinci sebep enerji talebinin çok hızlı artması ve “eski” fosillerin yeni ihtiyaçlara çok iyi cevap vermesi. İkinci sebep HES hariç hemen bütün yenilenebilir enerji kaynaklarının, özellikle RES ve GES’lerin sübvansiyona bağımlı olması. Yani bugünkü teknoloji ile fosil yakıt (kömür + petrol + gaz) payını azaltmak zenginlere has bir lüks; fosilden tamamen kopmak ise imkânsız. Fakat daha derin bir yönü var meselenin. Nedir?

Bu değişmezlik bize gösteriyor ki **ekonomik ve teknik gerçekler oy kullanmak suretiyle veya sloganlarla değiştirilemezler**. Meselâ büyük şehirlere yani tüketim merkezlerine yakın bir kömür madeni varsa buraya kuracağınız termik santral teknik ve ekonomik açıdan size öyle büyük avantajlar sunar ki bunun yerine RES, GES (rüzgâr ve güneş) vs koyamazsınız. Keza HES belli coğrafi koşullarda inşa edilebilir, her istediğiniz yere HES kuramazsınız. Nükleer enerji veya RES+GES+HES kurarak elektrikte ülke ekonomisini rahatlatabilirsiniz. Ülkenizin ulaşım politikasını tren+metro ile petrolden

çok elektriğe bağımlı hale getirirseniz cari açıkta ve diplomaside elinizi rahatlatırsınız. Meselâ Türkiye için bu doğru bir adımdır. Ama (şimdilik) elektrikle saatte 900 km hızla uçan ve 300 yolcu taşıyabilen bir yolcu uçağı olmadığı için yine petrole muhtaçsınız. Benzeri şekilde ulusal savunmayı petrolden bağımsız düşünemezsiniz. Petrolsüz kalmış bir ordunun savaş gemileri, binlerce tank ve uçağı olsa bile bunlar yerlerinden kıpırdayamaz.

Yeni başlayanlar için enerji (2)

Enerji pahalı olursa işsizlik yükselir ve ulusal gelir düşer

Nükleer enerjiye, HES'lere veya başka enerji kaynaklarına karşı yahut taraftar olanları dinlediğimiz zaman önemli bir parametrenin unutulduğunu görürüz : Fiyat! Oysa enerjinin tedarik edilmesi yani fiziken müsait olmasıyla birlikte fiyatı da çok önemli. Belki siz *"elektriğim temiz olsun, illâ rüzgâr kaynaklı olsun, parası neyse veririm"* diyebilirsiniz. "Çevreci" bir elektrik için faturanızın %50 veya %75 daha pahalı olmasına razısınız. Ama profesyonel kullanıma gelince işler biraz değişiyor. Neden?

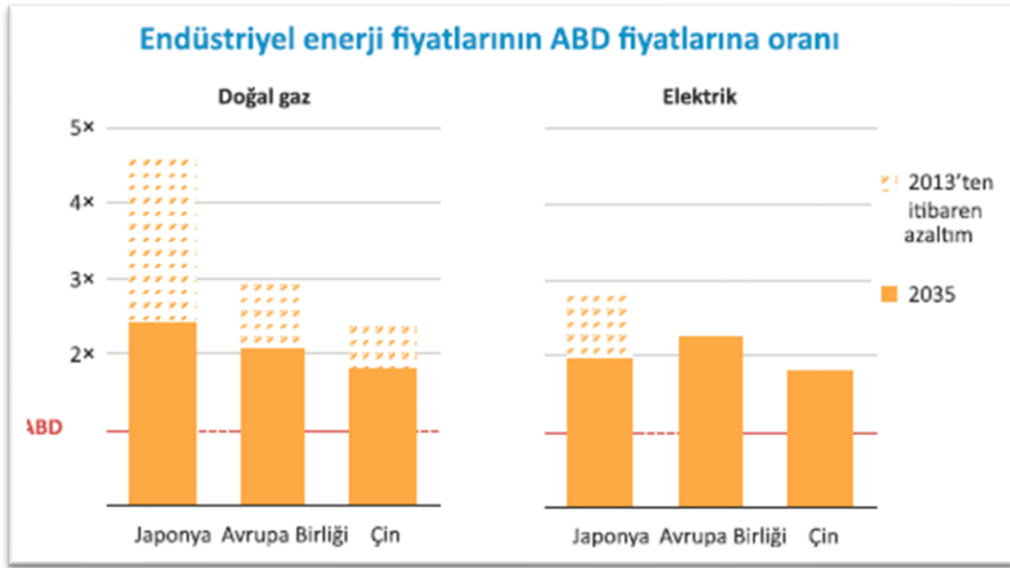

Endüstride sektöre göre enerji ihtiyacı farklı. Daha doğrusu üretilen malın toplam maliyeti içindeki enerjinin payı bir sektörden diğerine değişiyor. Meselâ metalürji, cam, çimento, petrokimya... Bu sahadaki firmalar yoğun biçimde enerji kullanıyorlar. "Enerji yoğun" dediğimiz bu sektörlerin büyük bir kısmı aynı zamanda "emek yoğun" sektörler. Yani toplam ulusal istihdam içindeki payları büyük.

Sanırım sözün nereye akacağı da böylece belli oldu: Eğer ülkenizde enerji fiyatları yükselirse enerji-yoğun sektörleriniz diğer ülkelerle rekabet edemezler ve yüksek enerji fiyatları işsizliğe sebep olur.

Dünyada durum ne?

Fiyatların düşüklüğü sebebiyle enerji-yoğun ürünlerde ABD rakiplerine yani ABD ve Japonya'ya fark atıyor. ABD'de hafif bir artış var ama rakip ülkelerde %30'lara varan düşüşler görüyoruz. Tabi bu noktada sormak lazım: Belki ucuz elektrik değil ama neden ABD'nin ucuz doğal gazı diğer ülkelere satılmasın? Bunun cevabı basit: Boru hattı olmadığı müddetçe doğal gazın taşıma maliyeti çok yüksek. LNG (Liquid Natural Gas) dediğimiz yolla taşımak için gazın soğutulması, gemiye "yüklenmesi" ve varış istasyonunda yeniden ısıtılması pahalı bir iş. Petrole kıyasla gazın gemiyle taşınması ciddi bir maliyet getiriyor (petrolün 7-8 katı) ve bu fark küresel bir gaz piyasasının oluşması önündeki en büyük engel. Mesela ABD'deki gazın m³ fiyatı 4-5 \$ iken bunu LNG ile Avrupa'ya taşıdığınızda nihai fiyatı 10-12 \$ oluyor ki bu da Rusya'dan gelen gazın fiyatından fazla. Bu sebeple **gaz üretilen bölgelerle tüketilen bölgeler birbirine boru ile bağlanamaz ise ayrı ayrı piyasalar meydana geliyor**. Meselâ 2013-2014 döneminde Japonya'daki gaz fiyatlarının ABD'dekinin 5 katı, Avrupa'da ise ABD'dekinin 3 katı olduğunu gördük. Bu farklara rağmen tek bir küresel gaz fiyatı oluşmadı.

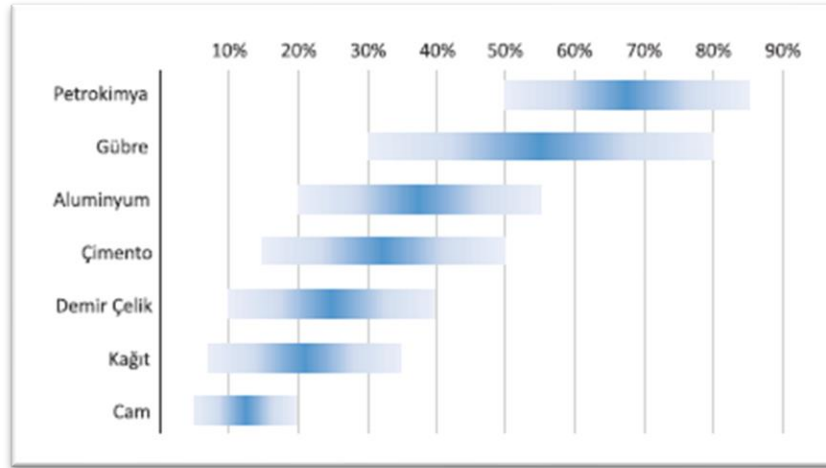

Yukarıdaki grafiği aldığımız IEA (International Energy Agency) tahminlerine göre gaz fiyatları zaman içinde düşerek ABD'ninkilere yaklaşırsa bile ABD avantajını koruyacak. Grafikten okuyabileceğiniz gibi elektrikte de durum yine ABD'nin lehine. Bunlara bakarak bu ülkenin geçmişte kaybettiği endüstri ve ihracat liderliğini yeniden kazanacağını söylemek için ekonomist olmaya gerek yok. **Halihazırda Japonya ve Avrupa'nın ihracattaki kayıplarına bakarak Türkiye için hayati önemi olan dersler çıkarılabilir.** Enerji üretiminde, hiç değilse elektrikte mümkün olduğu kadar bağımsız ve ucuz yollar bulmalıyız. Aksi takdirde hem ekonomi hem de diplomaside ne yapacağımızı başkaları dikte ettirecektir. Yüksek enerji fiyatlarıyla yaşarsak kendi çıkarlarımıza değil başkalarının çıkarlarına hizmet etmek zorunda kalırız.

Durum düzelir mi? Düzelmese ne olur?

En az 20-30 sene boyunca enerji fiyatlarındaki farklar devam edecek. Bugünkü teknolojik ve ekonomik bilgiler bunu gösteriyor. Elektriğin önemli bir kısmı doğal gazdan üretildiği için elektrik fiyatlarında da ABD bu avantajı koruyacak. Ek olarak Almanya'nın nükleer enerjiden tamamen çıkması, Fransa'nın nükleer elektrik payını %75'den %50'ye çekmek istemesi yine ABD'nin lehine.

Ne olur düzelmezse? Enerji-yoğun sektörlerin endüstriyel üretimdeki payı %20-25. Ayrıca istihdam açısından da mesele önemli. Yani enerji-yoğun sektörler aynı zamanda emek-yoğun; Avrupa'da 30 milyon insan bu sahalarda istihdam ediliyor. Bir başka deyişle yüksek enerji fiyatlarının sürmesi sebebiyle GSMH'da %30'a varan kayıp ve büyük bir işsizlik, hatta sosyal patlama riski var. "Risk" diyorum ama bugünkü durumda kesin olacak bir şey gibi gözüküyor. Aşağıdaki IEA kaynaklı tablo toplam üretim maliyetinde enerjinin payını gösteriyor. **Yüksek enerji maliyetleri yüzünden Avrupa'nın başına gelen bu felâket elbette bizim için öğretici:** Benzeri bir durumda ilk zarar görecektir sektörleri ve istihdam kaybı olabilecek noktaları kestirebiliriz.

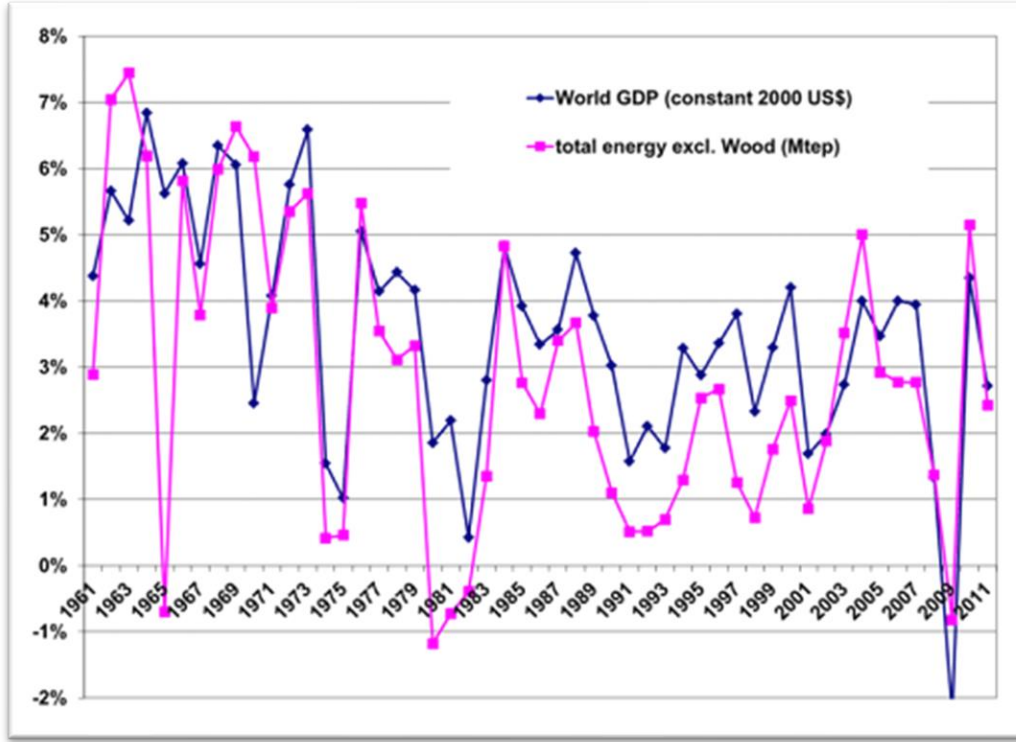
Enerji sadece enerji değildir

Burada anlatılanları geleceğe dönük bir tahmin gibi yorumlamayın. Halihazırda bir çok Alman ve Fransız firması ABD'ye taşınmayı planlıyor. GSMH'nin gerilemesi ve istihdamın çökmesi sonuçları itibarıyla çok ağır bir gelişme. Sosyal güvenlik sistemini, sağlık sigortasını ve emeklilikleri tehdit edebilir.

Avrupa ülkelerinin ve Japonya'nın 2035'lere kadar uğrayacakları ağır kayıp bir rastlantı değil. Enerjiyi diğer sektörler arasında bir sektör zannetmenin bedelini ödüyorlar ve ödeyecekler. **Aşırı finansal bir okumayla "enerji bizim GSMH'nin %15'idir" demek, bu sahadaki kayıpların diğer sahalardaki kazançlarla tazmin edileceğini zannetmek büyük bir hataydı.** Almanya ve Fransa'nın finansal-ekolojik vizyonla giriştikleri enerji dönüşüm politikaları bunu gösteriyor. Tokyo'ya Fukushima kazasından sonra hakim olan panik havası ülkeyi uçurumun kenarına getirdi. Çok sayıda nükleer reaktörün hesapsızca durdurulması, bundan doğan enerji açığını ithal doğal gazla kapatmaya çalışması ihracat şampiyonu Japonya'nın bir buçuk yıl boyunca dış ticaret açığı vermesine sebep oldu.

Evet... Enerji sadece enerji değildir. Yani sektörlerden bir sektör değildir. Enerji sizin dış dünyada yaptığınız değişimdir. Bir nesneyi eğip bükerken, kimyasını değiştirirken, yemeği pişirirken, ürünlerinizi satarken veya ihtiyaçlarınızı alırken enerji kullanırsınız. İster bilgisayar alın isterse bakkaldan bir paket makarna, ödediğiniz paranın sadece çok az bir kısmı hammeddedir. Makarnanın üretilmesi, paketlenmesi ve size kadar taşınması için harcanan enerji fiyatın %80-90'ıdır.

Enerji aksayınca üretim, ulaşım ve ulusal savunma aksar. Bu sebeple modern tarih boyunca enerji tedarik güvenliği olmayan ülkelerin ekonomisi küçülmüştür ve işgal edilmişlerdir. Enerji bağımsızlığı ulusal egemenliğin garantisidir. Enerjinin bolluğu (fiyatı değil) ekonomik büyüme için önkoşuldur. Emek ve sermaye gibi parametrelere odaklanan ekonomik analizlerin en zayıf noktalarından biri bu: enerjiyi bir hammadde gibi görmek. Dünya ekonomisi enerji bolluğu ile paralel olarak büyür ve krizlerden önce hep enerji darboğazı gelir. İlk bakışta insan "kriz var, az enerji tüketiliyor" diyebilir ama gerçekte ülkeleri ve dünya ekonomisini yönlendiren faktör enerjidir.

Kısa vadede Türkiye ne yapmalı?

Türkiye doğal enerji kaynakları bakımından zengin bir ülke değil. Yani daha uzun bir süre ithal enerjiye bağımlı olarak gelişmesini sürdürecektir. Ülkemiz bu hızla gelişmeye devam ederse enerji ithal faturamızın %50 artarak 90 milyar dolara yaklaşacağını kolaylıkla tahmin edebiliriz. Bu yüzden dezavantajları avantaja çevirecek şekilde hareket etmeliyiz. Meselâ 2015-2030 arasında Türkiye'yi ve Avrupa Birliği'ni bağlayan bir çok doğal gaz kontratının vadesi dolacak. Petrol fiyatlarındaki düşüş petrole endeksli yapılacak yeni gaz kontratlarını da bizim açımızdan olumlu etkileyecek. Eski kontratlar yapıldığında satıcı ülkelerin eli güçlü idi. Bugün ise arz artışından dolayı alıcı ülkeler güçlü pozisyona geçtiler.

Elektrik konusunda ise düşük birim maliyet ve ulusal tedarik bağımsızlığı sebebiyle nükleer enerjiye yatırım yapmak en akıllıca yol olarak görünüyor. Bu sahadaki teknolojik bağımsızlığımızı elde etmek için yan sanayi ve eğitim gibi sahalarda da yatırım yapmamız gerek, buna şüphe yok. Nükleer enerjiyle bile Türkiye uzun süre daha enerji satın almaya devam edecek. Bu durum kendi başına bir sorun değil, AMA endüstri, ekonomi ve savunma politikalarımızı enerji politikalarıyla eşgüdüm içinde yapmak gerekiyor. Meselâ MGK'ya enerji bakanının dahil olması doğru bir adım olabilir.

Petrol nedir?

Rafine edilmiş petrol, son derecede yoğun enerji ihtiva etmesi açısından oldukça şaşırtıcı bir madde. 4 litre mazot, 1 metre küp odun kadar enerji veriyor. Yakıtların enerji yoğunluğu bakımından petrol birinci. Tabi uranyumu hesaba katarsanız milyonlarca kat daha yoğun bir enerji bulursunuz. Ama nükleer santral lâzım! Oysa petrolü tutuşturmak, odun veya kömürden bile daha kolay. Üstelik Sıvı halde bulunması da çok şeyi değiştiriyor tabi. Taşınması, depolanması, motorlarda yakılması, katılara kıyasla çok daha kolay. 1 litre petrol, 10 kwh termik enerji demek. Isınma, sürtünme gibi kayıpları dikkate alırsak, orta kalite bir motorla 3-4 kwh mekanik enerji elde ediyoruz. Bir aile ~3000 kwh/yıl dersek sadece evdeki elektrik ihtiyacımız için 1000 litre petrol lâzım veya 15 köle bizim için bütün gün pedal çevirerek elektrik üretmeli. Yani 1 litre petrol termik enerji olarak 100 insanın ürettiği enerjiye eşit. Petrolle 1 kwh enerjinin fiyatı 0,5 € (~1,5 TL). Kas gücüyle elektrik üretsek 1 kwh enerjinin fiyatı asgarî ücretle 100 € (~300 TL). Buna kölenin masraflarını da ekleyin: Satın alma, yeme, içme, giyim, zincir... Neticede en pahalı zamanında bile petrolle işleyen bir makine kullanmak, köle çalıştırmaktan çok daha ucuz!

Gelin samimiyetle soralım kendimize: Biz mi daha merhametliyiz yoksa makinelerle üretim yapmak 100 kere daha ucuz olduğu için mi kalktı kölelik?

Petrolün fiziksel ve kimyasal vasıflarının ekonomik sonuçları

- Petrol işçileri toprağın üzerinde olduklarından kontrol edilmeleri, kömür madenindekilerine kıyasla çok daha kolaydır.
- Kömür taşıyan demir yolları çok sayıda işçi gerektirirken petrol boru hatları sadece pompalama istasyonlarıyla çalışır.
- Devasa petrol tankerleri, çok az bir mürettebatla binlerce kilometre gidebilir. Petrol, ister borularla isterse gemiyle taşınınsın, insana olan ihtiyacı azaltan bir maddedir.
- Yoğunluk bakımından petrolün yarısı kadar enerji ihtiva eden kömürün ihracatı kârlı değildir; çoğu üretildiği ülkede tüketilir. Gemilere yüklenmesi, tren vagonlarına boşaltılması zordur; uygun altyapı ihtiyacı uzun vadeli yatırım gerektirir.
- Petrol ise sıvı halde bulunduğundan pompalarla dolup boşaltılır.
- Petrol taşıyan bir geminin yükü yol boyunca pazarlık edilebilir, geminin varış limanı değiştirilebilir.
- Kömür çıkaran ve trenle taşıyan işçiler bulundukları ülkenin çalışma kanununa tabidir. Oysa petrol tankerlerindeki işçileri sömürmek çok daha kolaydır. Çinli mürettebat Avrupa'ya da gelse Çin yasalarına göre çalıştırılabilir.
- Petrolün aranması, çıkarılması, rafine edilmesi, taşınması, bayi satışı, özel teknolojiler, tecrübe ve milyarlarca dolarlık finansman gerektirir. Bunları sağlayan firmalar, G20 ülkeleri dâhil olmak üzere istedikleri devlete enerji şantajı yapabilir.
- Kömür, tam tersine emek yoğun bir enerji kaynağıdır. İşçi sınıfını, sendikaları ve demokrasileri güçlendirir.

2ci Dünya Savaşı petrol yüzünden mi çıktı?

İkinci Dünya Savaşı denilince çoğumuzun aklına atom bombası, Hitler veya Japonların intihar pilotları kamikazeler gelir. Oysa savaş her şeyden önce ekonomik amaçlı bir hamle değil midir? Yani ticarî pazarlıkla çözülemeyen anlaşmazlıkların şiddet yoluyla “çözülmesi”.

Tarih kitaplarında çok üstünde durulan bir başka boyut daha var, hatırlayacaksınız: Özgürlüklerin ve demokrasinin faşizme, totalitarizme galip gelmesi! Bilmiyorum kaç kişi inanıyor buna? 2ci savaşın galiplerinden biri SSCB yani Stalin Rusya’sı. Gizli polisleri, çalışma kampları, Ukrayna’daki soykırım ve Yahudi pogromları... Hitler’den daha fazla insan öldürmüş bir canı olan Stalin nasıl oldu da ABD, Birleşik Krallık ve Fransa gibi “cici” ülkelerin müttefiki oldu?

Tarih kazananlar tarafından yazılır

Bir Afrika atasözü şöyle diyor: *“Aslanlar kendi hikayelerini yazmadıkça, avcılarının hikayelerini dinlemek zorundayız”*.

Belki de artık avcılarının bize dayattığı bu kirli gözlükleri çıkarma vakti geldi? Alternatif bir tez atalım ortaya: **2ci dünya savaşı sadece petrol için yapıldı ve sadece petrol sayesinde kazanıldı**. Kanaatimizce 2ci savaş endüstrileşmiş fakat petrol fakiri olan üç ülkenin petrol zengini diğer üç ülkeye isyanıdır. Zafer zenginlerin olmuştur.

Ölenleri, yıkılan şehirleri bir kenara koyalım. Biraz para tarafına bakalım işin. Meselâ Normandiya çıkartmasının üzerinden 70 yıl geçmiş. ABD’nin sadece bu operasyon için harcadığı para 18.6 milyar dolar. Özgürlüğü, demokrasiyi ya da Fransız peynirlerini korumak için kim harcar bu parayı? ABD pekâlâ Nazi Almanyasıyla anlaşamaz mıydı? Geçmişte Saddam Hüseyin, bugün Suudi Arabistan, Çin, Rusya hatta İran ile bile anlaşabilen bir ABD neden Nazilere bir defne dalını çok gördü? Yahudi katliamı? Henüz başlamamıştı ki. 1940 Almanyası bugünün “uygar Batı” ülkeleri kadar kan dökmemişti henüz.

Roosevelt Yalta konferansını 1945’te Stalin ve Churchill ile değil de 5 yıl önce Hitler’le ve Hirohito’yla yapsaydı ne olurdu? Öyle ya 23 haziran 1940’ta Almanlar Fransa’yı neredeyse tamamen işgal etmişlerdi. Japonlar da Çin’i almış ve Güney Doğu Asya’da ilerliyorlardı. Savaş hemen bitseydi, on milyonlarca sivilin hayatı kurtulsaydı. Süper güç ABD ve muazzam güçler Yalta’daki gibi “şurası senin, burası benim” diyerek güzelce paylaşamazlar mıydı dünyayı?

Gel paylaşalım, bir bana, hiç sana, bir bana hiç sana...

Böylesi “erken” bir Yalta olmadı. Çoğu sivil 70 milyonun üzerinde insan öldü. Asya’da bir çok şehir haritadan silindi. Hiroşima ve Nagazaki’ye atılan atom bombaları sebebiyle toprak ve su kirlendi.

savaş bittikten sonra uzun yıllar sakat doğumlar devam etti, hâlâ da ediyor. Amerikan ordusunun imha etmeye “üşendiği” kullanılmamış kimyasal silahlar Baltık denizini, Kanada’nın göllerini ve İtalyan sahillerini kirlletmeye devam ediyor. Avrupa’da taş üstünde taş kalmadı. Neden erken bitmedi savaş?

Bu sorunun tek cevabı savaştan önce petrolün durumu. 1939’da bilinen petrol kaynaklarının %98’i ABD, İngiltere ve Fransa’nın kontrolü altında. Müttefikler, sömürgeler ve kukla devletler vasıtasıyla petrol taşınan yollar da aynı ülkelerin elinde. Savaşın “öçüleri” olan Almanya, Japonya ve İtalya ise tam tersi durumdalar. Petrol yok! Japonya petrol ihtiyacının %80’ini ithal etmek zorunda. ABD ve Hollanda’nın 26 temmuz 1941’de uygulanmaya başladığı petrol ve çelik ambargosundan sonra adamların halini siz düşünün. Pearl Harbour baskınına bir de bu gözle bakın. Kim kime savaş ilân etmiş? Hawaii’deki Amerikan donanmasına yapılan saldırının tarihi bu ambargodan sadece 5 ay sonra. Eğer gecikselerdi çelikten ve petrolden mahrum kalan donanma zaten savaşamayacak durumda olmayacak mıydı? Donanması çökseydi adalardan oluşan Japonya zaten ABD’nin kölesi durumuna düşmeyecek miydi? Pearl Harbour saldırısı gerekli miydi bilmiyorum ama Japonya’nın ABD’ye karşı savaşa girmeye mecbur edildiği söylenebilir. Petrol bakımından zengin olan bölgeler, meselâ Borneo adası için gerek Japonların gerekse Müttefiklerin yaptıkları fedakârlıklar göz önüne alınırsa Asya-Pasifik cephesinde petrolün rolü daha iyi anlaşılabilir.

Petrol için savaştilar, petrol sayesinde kazandılar

2ci savaş sırasında sürekli değişen çok şey vardı. Ama iki şey sabit kaldı:

1. Saldırılan hedefler ya petrol yataklarıydı ya da o kaynaklara giden yollar üzerindeki kilit noktalar.
2. Savaş boyunca ABD ve müttefikleri istedikleri kadar petrol kullandılar. Mihver Devletler yani Almanya, İtalya ve Japonya ise sürekli stoklarını saymakla meşguldüler.

Tabi birinci sabitimizi görenler “e o zaman Hitler’in Fransa’da ne işi vardı?” diyebilirler. Cevap verelim: Fransızların yüz binlerce varil yakıt stoku vardı ki bir kısmı yüksek oktanlı uçak yakıtıydı. Hitler “Blitzkrieg” denilen yıldırım taarruzlar ile hem kendi birliklerinin yakıt tasarrufu yapmasını sağladı hem de Fransızların stokları kaçırmasını engelledi. Ayrıca işgal altındaki Fransa’nın petrol rafinerileri sökülüp Almanya’ya taşındı. Yine petrol ile bağlantılı olmak üzere

Fransızların petrol çıkartılan sömürgeleri ve bu sömürgeleri kontrol etmek için kullandığı güçlü bir donanması vardı. Fakat Hitler bunları ele geçiremedi. Yine petrol ve silah almak için işine yarayacak tonlarca altın rezervi de Alman ordusunun hedefleri arasındaydı. Fransa’da onlarca gizli depoya dağıtılmış bulunan altının çoğu Fransızlara, bir kısmı Polonya ve Belçika’ya aitti. Amerikan şirketleri (Kongre’nin ve başkanın bilgisi dahilinde) savaş boyunca Hitler’e silah ve yakıt satmaya devam ettiler. Bu sebeple Fransız altını petrol almak için Hitler’in çok işine yarayabilirdi ama o da olmadı. Fransızlar altınları gizlice ülke dışına kaçırdılar.

Hitler'in hiç petrolü yok muydu?

Evet... 2ci savaşın başına odaklanalım. 1939'da Almanya'nın yakıt stokları tanklarına bir kaç ay yetecek kadar. Bugün Hitler'in kararları arasında "delilik / saldırganlık" gibi yargıladığımız nice tercih var ki o günkü petrol stokları bilindiğinde çok zekice görünüyor. Fransa'nın işgali, "Almanca konuşan halkları birleştirme" bahanesiyle Orta ve Doğu Avrupa'daki petrol yataklarını hedef alması, Romanya'daki petrolü ele geçirmesi... Hatta Bakü ve Grozny hedefleri.

Aslında savaşın başında Avusturya'da ve Alsace bölgesinde bir miktar petrol var. Ek olarak bugün Batı Ukrayna'da kalan, o sıralarda Polonya'ya ait olan bölgelerde petrol yatakları var. Macaristan'daki Balaton gölü de sayılabilir. Fakat en önemlisi Romanya. 1940'ta Almanlar Ploiesti'deki petrol yataklarını ele geçiriyorlar. Fakat bütün bunlar Alman ordusunun ihtiyaçlarını tam karşılamıyor. Aşağı yukarı %50. Ya geri kalan?

Kömürden elde edilen sentetik yakıt. Yılda yaklaşık 3 milyon ton, bir kısmı uçak yakıtı, bir kısmı ise tanklar ve deniz kuvvetlerinin (Kriegsmarine) dizel motorları için. Toplam yıllık 6 milyon ton yakıt. Yeter mi? Sanırım yetmiyor ki almanlar hâlâ bazı birliklerde atları, katırları kullanıyorlar. Daha kötüsü Alman Hava Kuvvetleri (Luftwaffe) pilotlarını doğru dürüst eğitmek için yakıt bulamıyor. Birleşik Krallık ve Amerikan ordusunun Almanları gökyüzünde çok çabuk yenebilmesi büyük ihtimalle buna bağlı; yani Alman savaş pilotlarının rakipleri kadar uçuş saatine sahip olamamasına.

Hava hakimiyetinin daha savaşın başında Müttefik ülkelere geçmesi ve onlarda kalması savaşın neticesini belirleyen temel faktörlerden biridir: Zira Almanların bu zafiyeti hem Birleşik Krallık topraklarına karşı bir çıkarma yapılmasını engelledi hem de Avrupa'da panzer birliklerinin işini zorlaştırdı.

Petrol kaybı kan kaybı demektir

İkinci savaşta petrol etrafında dönen çok şey var. Hatta belki petrol dışında ne var diye de sorulabilir. Biz bir kaç tanesine dikkat çekelim. Özellikle de savaşın neticesini doğrudan belirleyen şu olaylara:

1. Almanya'da Kömürden yakıt üreten 20 fabrikasının Mayıs 1944'ten itibaren Amerikan uçaklarınca bombalanması,
2. Ağustos 1944'te Romanya'daki petrol yataklarına yapılan Rus saldırısı ve Almanların Ploiesti'yi kaybetmesi; bu tarihten itibaren petrol üretiminin durması, Alman ordusunun bir daha yenilenmeyecek olan stokları tüketmesi. (Yandaki resim: Bombardımandan sonra yanan Ploiesti rafinerisi)
3. 1945 başında, Normandiya çıkarmasından sadece bir kaç gün sonra Wight adasıyla Cherbourg arasına petrol boru hattı döşenmesi. Aslında Wight adasındaki gizli pompa istasyonu çoktan inşa edilmişti, boru döşeme gemileri hazırды. Cherbourg limanının denizaltılardan ve serseri mayınlardan temizlenmesi bekleniyordu. Bu boru hattı sadece bir başlangıçtı. Devasa Amerikan ordusunun

ihtiyaçlarını karşılaması imkânsız olduğundan yeni boru hatları döşendi ama 1945 martına kadar uçaklar 200 litrelik bidonlarla yakıt taşımaya devam ettiler. Bu boru hattı olmaksızın taşıma petrolle Almanya içlerine girilmesi imkânsız olurdu. (Bu hatların bazıları savaştan sonra 1970'lere kadar kullanıldılar)

4. Petrol kaynaklarını kaybeden Japonya'nın savaşı atom bombasından çok önce kaybettiği ne yazık ki pek bilinmez. ABD'nin nükleer silahı kullanma sebebi Pasifik'te asker ölümlerini önlemek değildi. Halen başlamış olan Soğuk Savaş'ta Ruslara gözdağı vermektir amaç. Ama bu korku Rusları da nükleer silah geliştirmeye itti. Neticesi malum.

Sonuç :Petrol çelik orduların kanı oldu

Modern toplumların endüstrileşmiş savaşları başlamadan önce kimse farkında değildi. Tabi süvari birliklerinin ve piyadenin de "yakıt" problemi vardı. Gerekli saman, arpa, keçi boynuzu, ekmek ve suyu tedarik etmek lojistik bir problemdi ama bir jeopolitik konusu değildi.

Savaşların neticelerini motorlu araçların belirlediği günleri görmek için Birinci Dünya Savaşı'na bakmak gerek: Meselâ eylül 1914'te Marne üzerindeki karşı taarruz için ordunun el koyduğu taksiler 2 günde 5000 askeri Paris'ten cepheye taşıdılar. Verdun cephesinde (1917) Alman saldırılarının durdurulmasına yine motorlu araçlar önemli bir rol oynadılar. Yine 1ci savaşta Atlantik okyanusunu geçip müttefiklerine yardıma gelen Amerikan ordusunun %100 mekanize birliklerinin etkisi askerî uzmanların dikkatini çekti.

Birinci savaştan sonra askerî strateji sahası çok daha teknik olacaktı. Yeni savaşta kahramanlardan çok mühendisler ihtiyacı vardı. Motor ve petrol sayesinde elde edilen sürat adeta orduların asker sayısını arttırmış gibi bir etki yapıyordu. Ayrıca düşman karşısına beklemediği bir yerde, beklemediği bir anda çıkmak; üstelik beklemediği bir ateş gücüyle karşılık vermek muazzam bir avantaj sağlıyordu. İkinci savaşın sonundan günümüze kadar bu teknikleşmenin sürekli arttığını görüyoruz. Bilgi süratin yanında yeni bir savaş aracı oldu. Ama petrol önemini muhafaza etti. Hava kuvvetleri ve füze sistemleri toplam stratejik yatırım içindeki paylarını arttırdılar. Zira kendini "uygar" ilân eden devletler beyaz adamın ölmediği "temiz" savaşları endüstrileşmiş topyekün savaşlara tercih ediyorlar. Bu yüzden bugün bütün uygar(?) Batı devletleri petrol bağımlıdır.

Rusya, Çin ve ABD'nin yeni pokeri: Düşük yoğunluklu sürekli savaş

Rusya'nın Akdeniz ve Karadeniz'deki üslerini doğrudan tehdit eden Ukrayna ve Suriye baharlarını(!) sipariş eden elbette ABD idi. Ama doğu Asya'da da boş durmuyor ABD. Çin'in petrol tedarikini engellemek için Doğu Türkistan, Arakan, Tayland ve Tacikistan'da vahabîleri ve IŞİD militanlarını oyuna soktu. Çin kendisine dayatılan enerji ve finans tecridini aşmak için diplomatik hamleler yapıyor peşpeşe. Ama nereye el atsa Pekin'in ortakları ABD'nin finansal taarruzuna uğruyor. Döviz savaşları sertleşmekte. Çin'in petrol tedarikinde önemli yeri olan Sudan petrolü Yemen yüzünden risk altında. Fakat Cibuti'ye askerî üs açan Pekin'in eli görüldüğünden daha da güçlü. ABD gibi spekülasyona değil gerçek anlamda zenginlik üreten ve gelişen bir ekonomiye dayıyor sırtını. İspat? Senelerdir Bloomberg, CNN, BBC ve Soros'a ait medya Çin'deki emlak borsasında 2008 benzeri bir balon olduğunu iddia ediyordu. İstedikleri panik dalgasını oluşturamadılar. Bugünlerde gelir dağılımı dengesi, dış ticaret ve döviz üzerinden saldırıyorlar. Zararı olur ama öngörülebilir seviyeleri aşamaz.

Rusya ise tahriklere (?tuzaklara) her zamanki gibi sert cevap verdi ama vietnamlaşma riski şimdilik yok. Zira Çeçenistan ve Afganistan derslerini iyi çalışmış bir Putin var karşımızda. 80'li yılların paslı silahlarından ve kronikleşmiş eşgüdüm sorunlarından kurtulmuş modern bir ordu Rus ordusu. Sırbistan'da ele geçirilen elektronik savaş unsurlarını iyi kullanan Rusya Gürcistan'da ABD'ye üstünlüğünü gösterdi. Tabi ikili oynayan İsrail'in Gürcistan'a ait askerî sırları satması da Rus başarısına katkı yaptı.

Evet... Askerî anlamda Rusya'nın eli rahat, vakti var. Kırım ve Suriye'deki durum bunu gösteriyor. Yine de Suudi musluğuyla petrol arzını ve fiyatını kontrol edebilen bir ABD ile savaşmak kolay değil. Zira Rusya'nın döviz gelirlerinin %80'i petrol ve petrole endeksli doğal gaz kontratları. Varil fiyatı 140\$ iken devasa bir ayı olan Rusya varil 40\$'a düşünce burnuna halka takılmış sirk ayısına dönüyor. Çin ise tam tersi. Yüksek enerji fiyatları ihracat kârlarını yurtdışına transfer ederek içeride kapitalleşmesini engelliyor. Daha kötüsü gıda lojistiği: Petrolsüz kalan bir Çin hemen açlıkla burun buruna gelir. Çünkü kırsal alandan şehirlere gıda sevkiyatı kamyonlarla yapılıyor. Pekin sakatlığın farkında, devasa tren yolu ve nükleer enerji projeleri yolda.

Diğer yandan Rusya'yı batıdan kuşatan NATO (eski komünist) Doğu Avrupa ülkeleriyle bağlarını güçlendirdi. AB'nin siyasî ve ekonomik sahadaki her girişimini Truva atına çeviren Amerikalılar Tahran'ı bahane ederek Moskova'nın dibine radar, füze vs yerleştirmeye devam ediyorlar. Baltık

lkeleriyle ortak askerî tatbikatlar da tam gaz sürüyor. Rusya'nın hâlâ elinde olan güçlü bir koz bu ülkelerin Rus gazına olan bağımlılığı. ABD bölgeyi kendi kontrolüne almak için LNG terminalleri kurulmasını destekliyor. ABD kaynaklı kaya gazı yahut Kuzey Denizi bütün Doğu Avrupa'yı besleyebilir mi? Hem miktar yetmeyebilir hem de birim maliyet %20-%30 artabilir. Diğer büyük gaz tedarikçileri olan Katar ve Cezayir (?Nijerya) orta vadede oyuna sokulacaktır.

Netice

NATO'nun saldırganlığına sert cevap veren Moskova'nın ve dantelli bir diplomasi takip eden Pekin'in derdi ortak: Limanların ABD kontrolünde olması. İnternet korsanları gibi sudan sebepleri yahut IŞİD gibi uzaktan kumandalı gerginlikleri bahane eden ABD deniz yollarını tıkayabilir. Baltık denizi, Kırım, Süveyş, Yemen, Malaka gibi noktalarda gerginliğin artması muhtemel. Ek olarak Polonya, Macaristan, Romanya ve evre lkeler Ukrayna benzeri i savaşlara sahne olabilirler. NATO'nun Rusya kuşatması neticesinde bu ülkeler bölünebilir ve yeni mülteci krizleri hatta açlık görülebilir.

Bütün bunlar olurken Avrupa ne yapıyor peki? Hiç. ABD ne derse o. Zira de Gaulle'n ABD'den yediği o öldürücü tokattan beri Avrupa'da kimse bağımsız dış politika yapamadı. (Bkz. [Erdoğan ile de Gaulle arasındaki garip benzerlikler](#))

"Barış" için dünyanın her yerine tonla silah gönderen ABD'ye de artık şaşmamak gerek. Gezegeneimizin yeni bir dünya savaşı kaldırmayacağını bildiklerinden yeni bir doktrin takip ediyorlar: **Düşük yoğunluklu sürekli savaş**. Yani kendi şiddetiyle beslenen bir savaş türü. Sebebi? Birden fazla:

1. Dünyada gerginliklerin tırmanması en çok ABD'ye yarıyor: Silah ve petrol tüketimi dolara olan talebi arttırıyor. Gerçek değeri tuvalet kâğıdından hallice olan dolar yapay olarak değerleniyor.
2. ABD dünyanın en büyük silah ihracatçısı. Resmî rakamlarla 100 milyar dolara yakın bir gelir. Büyük ihtimalle gerçek rakam bunun çok üzerinde.
3. ABD koğuş ağası rolünün icabı Irak, Afganistan gibi birkaç ülkeyi tokatlayıp ötekilere gözdağı vermeyi seviyor.
4. Komünizmin kşyle NATO ve silah endüstrisi misyonsuz kalmıştı. "İslâmcı" terör kesmedi. Gemiler, uçaklar, füzeler... Adam gibi bir savaş için El Kaide, Boko Haram vb gibi bir avuç fanatik terörist fazla küçük. Ancak bunları bahane ederek gerginlikleri yaymak mümkün. Afrika'da ve şimdilerde güney doğu Asya'da ABD'nin izlediği yol bu.
5. ABD topraklarından uzak yerlerde sürekli savaş çıkması ABD'yi merkezî bir konumda tutuyor. Hem ötekilerin ticaretine engel olabiliyor hem de barış(!) konferansı vb msamereleler için ev sahibi ve hakem rolüne giriyor.
6. CNN ve FOX zavallı Amerikalıları sürekli korkutuyor ve vatan-millet-Sakarya şeklinde gaz veriyor. Savaş zamanı hükümeti eleştirmek anti-patriot ve anti-American bir tavır, "vatan haini" damgası anında vuruluyor. Böylece bankaların, ilaç firmalarının, lobicilerin, enerji ve tarım mafyasının halkı nasıl soyduğunu kimse sorgulamıyor.

Bağımsız Uygur devleti isteyenler, yeni katliamlara çanak tutuyorlar

Çeçenlerin İslâm anlayışı Anadolu Türkleri gibiydi. Buna rağmen Vahabîler bölgeye nüfuz ettiler ve Çeçen bağımsızlık hareketi Suudiler kanalıyla CIA kontrolüne geçmiş oldu. Çeçenler ABD'nin Rusya'yı kuşatma stratejisinde bir piyon haline geldiler. CIA'nin analistleri Rusya'nın Çeçenistan savaşını kazanacağını baştan beri biliyordu. Gürcüler gibi onlar da feda etmek üzere ileri sürülen birer piyondur. Tarihte bunların örneği çoktur: Fransa Cezayir'de kendi halkını korumak için Müslüman Harkileri feda etti meselâ. Nijerya'da Biafra savaşında Londra ve Paris kapıştı. Petrol savaşının birer piyonu olan Hristiyan Biafralılar ve Kuzeyli Müslümanlar kendilerini vezir sandılar. Netice? 2 milyon ölü. Birinci Irak savaşında CIA Kürtlere ve Şiilere "ayaklanın, biz size bağımsız devlet kurduracağız" dedi. Saddam devrilmeyince ABD ordusu destek vermedi ve Saddam katliamı yaptı. Çeçenistan, Biafra, Ruanda ve Bosna gibi bir çok katliamda Londra, Washington ve Paris'in rolü var.

Aynı tehlike bugün Uygurlar için söz konusu. Orta Asya Türklerine hiç de uymayan Vahabîlik yayılıyor.... Ya da yayılıyormuş gibi gösteriliyor. Çin'de yükselen Müslüman korkusu/nefreti kime yarar? Uygurların bu durumdan zarar göreceği aşikâr. Bağımsız bir Uygur devleti hayali kuranlar yeni katliamlara çanak tutuyorlar. Neden?

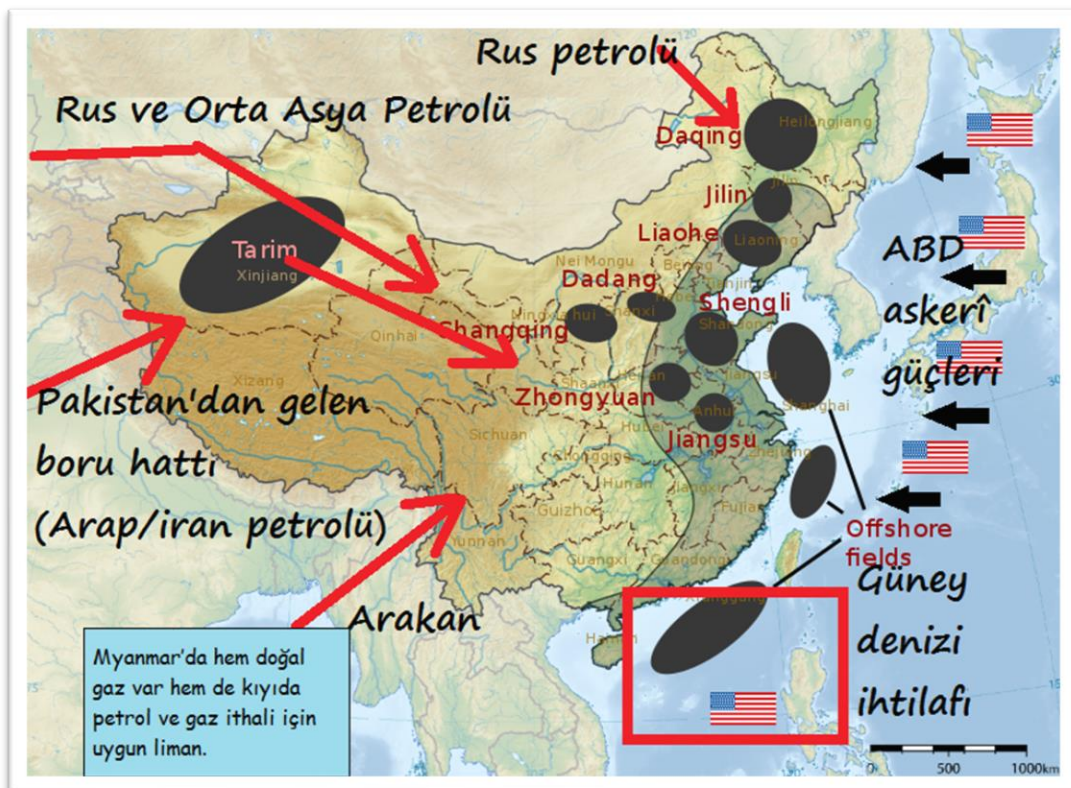
Çin petrolde dışa bağımlı bir ülke ve deniz yoluyla ithal ettiği petrol Amerikan üslerinin ve uçak gemilerinin arasından geçerek geliyor. Pekin bu sahnede zayıf zira enerji şantajına açık. ABD İnsan hakları ihlâli gibi uydurma bir bahaneyle ambargo uygularsa sadece ticaret değil Çin ordusu da kilitlenir.

Petrol tedarikindeki bu ABD kontrolünün hemen tek istisnası Uygur bölgesi. Hem petrol var hem de Rus ve Kazak petrollerine serbestçe erişim için petrol boru hatları. Kısacası Vahabîler kanalıyla kışkırtılan Uygurların bağımsızlık istemesi ile Pekin'i istemesi arasında çok büyük bir fark yok. Çünkü müstakbel Uyguristan bağımsız bir devlet değil ancak ABD güdümünde yönetilen, NATO üsleri barındıran bir toprak parçası olabilir.

Atatürk gibi bir Ana-Türk?

Piyon derekesindeki Uygurların kendilerini vezir zannetmesi büyük gaflet. Öznesi olmadıkları bir savaşın fedaisi durumundalar. "Uygurların anası" diye pazarlanan Rabia Kadir'in Batı tarafından sevilmesi, her Amerikan üniversitesinde kürsü alabilmesi, Nobel'e aday gösterilmesi ve Virginia eyaletinde yaşayıp Fethullah Gülen'e komşu olması düşündürücü. İran İslâm(?) devriminden sonra ABD petrol şirketlerinin kuyularını Fransızlara veren Humeyni'nin devrime kadar Paris'te yaşamış olması kadar düşündürücü... Bu insan acaba Sissi ve Ekmeleddin gibi potansiyel bir sömürge valisi mi yoksa gerçekten Uygurların anası mı?

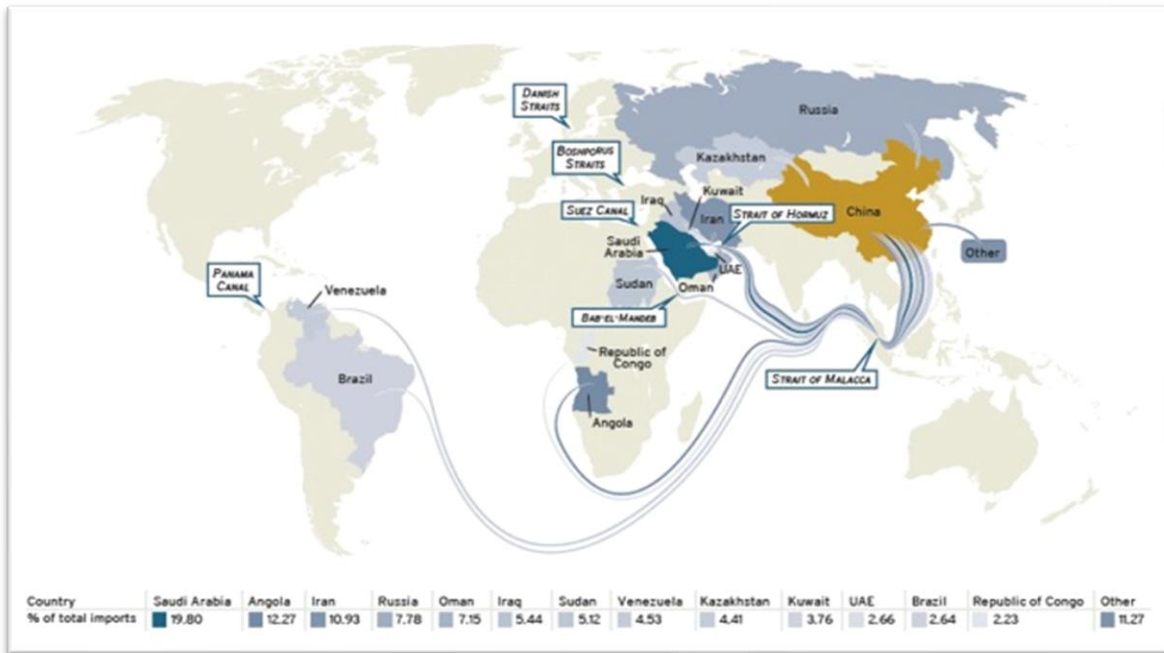
Arakan'ı boşaltın, gaz ve petrol geçecek

Yeterince gündeme gelmeyen bir konu Arakan. Daha az bilinen ise Müslümanların yaşadığı bölgede doğal gaz keşfedilmiş olması. Shwe'deki kanıtlanmış rezerv 260 km³, keşif 2004, üretime geçiş 2013. Arakan'daki "sebepsiz" Müslüman düşmanlığı belki bu bilgiyle dekora daha iyi oturur. Fakat daha da önemlisi Arakan bölgesinin bir enerji yolu üzerinde olması. Tıpkı Çeçenistan, Ukrayna, Afganistan ve Doğu Türkistan gibi. Bu listeye Suriye de eklenebilir, özellikle Kobani zira Kuzey Irak petrollerini hatta daha fazlasını Türkiye'siz Akdeniz'e taşımak için Suriye'nin kuzeyi ideal.

Peki neden Pekin petrol konusunda bu kadar sinirli? Çin'i saran bir Amerikan ablukası var ve bu ablukayı yarmak için her şeye hazır olmaları gerekiyor. Çin kömür zengini bir ülke ama petrolü yok. İthal ettiği petrolün önemli bir kısmı Amerikan üslerinin arasından ve ABD uçak gemilerinin kontrolünden geçerek geliyor. Malaka boğazında devriye gezen Amerikan gemilerine rağmen (nedense) bir türlü durdurulamayan korsanlar da Çin ekonomisini frenliyor. Aşağıdaki harita Pekin'in bu ablukayı Rusya ve Orta Asya üzerinden nasıl yarmaya çalıştığını gösteriyor. Arakan bölgesi Çin'in petrol ve doğal gaz ithalatı için ideal bir liman.

Peki Myanmar ve Çin neden etnik kavgaları engelleyemiyor? Çünkü Enerji yolları üzerinde bulunan her azınlık CIA için potansiyel bir maşadır. 1ci Irak savaşında Kürtlerin ve Şiiilerin nasıl Saddam'a karşı kullanıldığını ve sonra ölüme terk edildiklerini hatırlayın. Aynı ihaneti Fransızlar Cezayir'deki yandaşlarına, Amerikalılar ise Vietnam'daki işbirlikçilerine daha evvel yapmıştı. Petrol şirketleri yaklaşık 100 yıldır dünyanın her yerinde etnik gerginlik üretip mevcut devletleri zora sokar ve petrolü ucuza kapatırlar. Nijerya petrolünü ele geçirmek için Fransa'nın Biafra bölgesinde çıkardığı iç savaşta 2 milyondan fazla sivil ölmüştür, çoğu Hristiyandır ve bunun Fransa için hiçbir önemi yoktur zira bu bir enerji savaşındır, din savaşı değil.

Harita: Çin, tükettiği petrolün %66'sını ithal eder ve ithalat yolları Amerikan donanması kontrolündedir.

Petro-dolar sistemi nedir? Nasıl çalışır?

Petrol sıradan bir emtia olmadığı gibi Amerikan doları da sıradan bir para birimi değildir. Petrol ticaretinin dolarla yapılması bu paranın değerini yapay olarak yükseltir. ABD'nin bütün zayıflıklarına rağmen petrolün dolar cinsinden fiyatlanması, doların rezerv para olmasının en güçlü dayanağıdır.

Dolar dışında bir parayla veya takasla petrol ticareti yapmaya kalkan ülkeler “terörist” ilân edilir; darbe ve işgâl dâhil her yol denenir. Uzun yıllar ABD'nin “dost ve müttefiki” olan Saddam ve Kaddafi'nin bir gecede “terörist” olması da altın karşılığı petrol satmalarından sonra olmuştur.

Çünkü petrolün fiyatı yapay krizler ve savaşlarla yükseltilir. Ham petrolün varili 1972'de 1,90\$, 1981'de 34\$ ve 2008'de 140\$ oldu. Bu yüzden petrol fiyatındaki oynamalar kesinlikle üretim maliyeti veya rezervlerin tükenmesiyle açıklanamaz. Zaten petrol rezervlerinin bitmek üzere olduğu da koca bir yalandır. Sürekli yeni kaynaklar bulunuyor ve eski kuyuların sadece %33'ü kullanıldı. Ancak petrol satışlarından biriken milyarlarca doların Arap ülkelerine veya Venezuela'ya bırakılması ABD'nin sonu olurdu. Peki ABD ne yaptı?

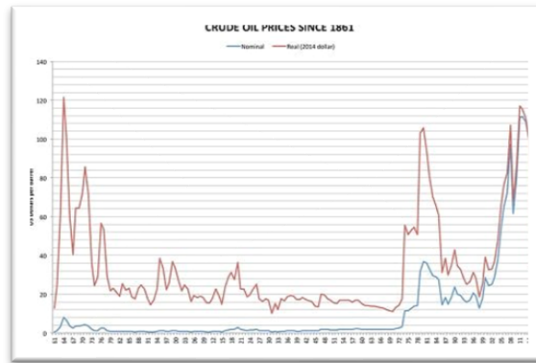
ABD başka ülkelerin petrol gelirlerini gasp etmek için silah ve altın ticaretiyle eklemlenen bir makine icad etti. Buna direnen her ülkeye savaş açıyor. Fakat bu cinayet makinesinin nasıl çalıştığını anlamak için uluslararası para sistemini biraz anlamak gerek:

2ci savaşın galibi ABD 1944'te yapılan Bretton-Woods konferansında yeni bir ekonomik sistemi (altın garantili doları) dünyaya dayattı. 15 ağustos 1971'de ABD başkanı Nixon bu sisteme son verdi. İsyan eden ülkelere "dolar bizim paramız ama sizin probleminiz" dediler. 1973'te Suudi Arabistan'dan alınan bütün petrolün Amerikan dolarıyla ödenmesi resmileşti. 1975'te ise OPEC ülkeleri "koruma" ve silah yardımı karşılığında SADECE Amerikan dolarıyla petrol satma kararı aldılar. Bütün bu tedbirler olmasa dış borcu GSMH'dan yüksek olan Amerika'nın para birimi ancak tuvalet kâğıdı kadar değerli olabilir. Dolar kıskacından çıkmaya yeltenen ülkeler başkan Bush döneminde "axis of evil" (şeytan eksenini) diye fişlendi: Irak, Kuzey Kore, Suriye, Venezüella, İran... **ABD'nin doları dünyaya dayattığı Bretton-Woods (1944) konferansında IMF, Dünya Bankası ve GATT'ın da temelleri atılmıştır.** IMF ve Dünya Bankası "yardım ettiği" her ülkede hukuk devletini geriletmiş, sefaleti ve savaşları arttırmıştır. GATT ise daha sonra WTO ve nihayet TPP olarak karşımıza çıktı. GATT/WTO/TPP doğayı, işçi haklarını ve hukuku ticarî mal derekesine düşüren bir anlaşmalar silsilesidir. Devletler para sıkıntısını çözmek için 3 şey yapabilir:

1. Harcamaları kısmak,
2. Vergileri arttırmak,
3. Borç almak

Ama ABD için 1 yol daha var: Karşılıksız para basmak. Normal şartlarda para basmak enflasyonu artırır ama petrol yüzünden dolara olan talep o kadar yüksek ki ABD hiç bir ekonomik değer üretmeden dünyayı soyabiliyor. Doların altına endeksli olduğu yıllardan beri ihracat yapan devletlerin de \$ rezervi trilyonları buluyor. Doların düşmesi Çin, Almanya, Japonya gibi ihracat şampiyonlarına zarar verdiği için ABD para basarak bunlara şantaj yapıyor. Hatırlatalım, Amerika'da doların emisyon hacmine karar veren bir merkez bankası yoktur. FED özel bankalardan oluşan bir karteldir. FED'in hesapları ABD hükümetince kontrol edilemez ve kartel kimseye hesap vermez. Amerika'da doların emisyon hacmini ölçmeye yarayan finansal göstergelerin yayınlanması 2006'da durduruldu. 2008'de kriz patladı. Bu konuda daha fazla okumak isteyenler için finansal güçlerin hukuk devleti ve demokrasiyi yok etmesi üzerine iki e-kitap tavsiye edelim:

- [Banka Ordudan Tehlikelidir!](#)
- [Liberalizm Demokrasiyi Susturunca](#)

Grafik: Petrol fiyatlarındaki dalgalanmalar emtianın bolluğu veya üretim maliyetleriyle değil ancak manipülasyonla açıklanabilir.

Bir varil petrol kaç litre kan eder?

Buraya kadar verdiğimiz bilgilerden de anlaşılacağı gibi petrol ticaretiyle desteklenen bir para sistemi var. Gerçekte petrol nadir değil, tersine dünyada çok bol bir madde. Suudi Arabistan, İran, Venezüella, Brezilya, Irak'ta bulunan ispatlanmış rezervlerin her biri dünyaya uzun yıllar yetebilir. Üstelik daha keşfi tamamlanmamış birçok bölge var. Buna bir de yeterince kârlı olmadığı için üretimi durdurulan kuyuları ekleyin! Basra körfezinde ve Arap yarım adasında terk edilen kuyulardan çıkartılanın iki misli "pahalı" petrol toprak altında bekliyor.

Neticede petrolün satış fiyatının maden suyundan veya süttten ucuz olması gerek. Zaten uzun müddet böyleydi. Ancak üretilmesi ve satışı engellendiği için fiyatı yapay olarak yükseliyor. Bir başka deyişle **"ver o petrolü bana"** savaşı yapmıyoruz. **"Sen satma, ben satayım, çok satmayın ki paramın değeri düşmesin"** savaşı yapıyoruz.

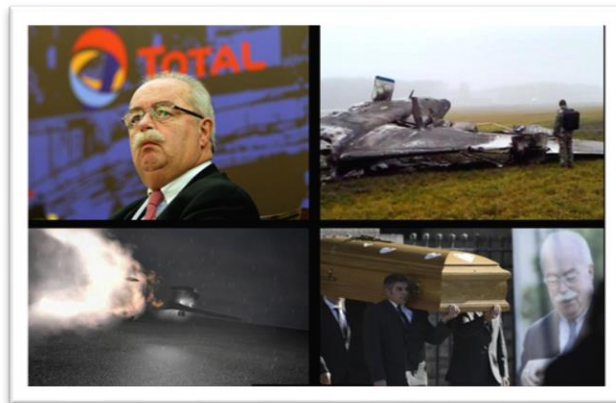
Petrol için ölmek ve öldürmek...

Biz "petrol için ölenler" denince İslâmistan'daki zulümleri hatırlarız ama aslında iş biraz daha değişik. İnancı, ırkı, mevkii, vatandaşlığı ne olursa olsun, petro-dolar makinesine zarar veren insanlar öldürülüyor. Bunların tamamını listelemek imkânsız ama birkaç örnek vermek, agâh olanlara kâfi gelecektir.

Meselâ Enrico Mattei: İtalyan devlet şirketi ENI'nin patronu Enrico Mattei ülkesini petro-dolar makinesinin esaretinden kurtarmak için bire bir petrol arama anlaşmaları yapmaya başlamıştı: Mısır, İran, Fas, Tunus, Libya. Soğuk savaş sırasında Rusya'dan petrol alarak NATO ülkelerine "kötü" örnek oldu. Haklı olarak İtalyan gizli servise güvenmediğinden özel koruma ekibi vardı. Mattei bir uçak "kazasında" öldükten sora kazayı araştıranlar da ölü "bulundu". Yıllar sonra yapılan otopsi ile bir patlamanın izleri keşfedildi ama katil belirsiz.

Bir başka şüpheli ölüm, Fransız petrol devi Total'in patronu Christophe de Margerie'nin Moskova'da geçirdiği uçak kazası. Petro-dolar mafyası Rusya'ya ambargo uygularken de Margerie paralel diplomasi yapmaya başladı. Ukrayna krizi, Baltık ve Kafkaslarda NATO tatbikatları sürerken böyle çatlak seslerin çıkması kabul edilemezdi, edilmedi de.

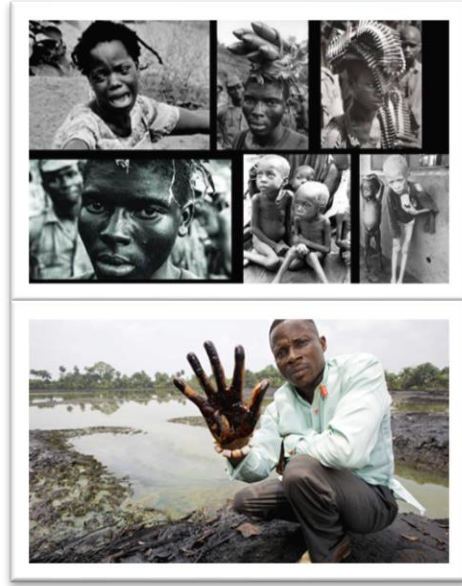

Nijerya Felâketi

Vasat insanlar kavgada takımların belli olmasını sever: Türk-Ermeni kavgası, Haç ile Hilâl'in mücadelesi... Gerçek hayat bundan farklıdır.

Petrolle ilgili savaş ve cinayetleri de islâm veya etnik kavgalar gibi okumak yanlış. Müslümanların çokça mağdur olma sebebi teknolojik zayıflıkları. Eğer gerçekten hedefte olsalar direnemezler. Güney Sudan'daki iç savaşta olduğu gibi Nijerya'da da petrol için ölenlerin çoğu Hristiyandı. Ne oldu?

1967'de Nijerya petrolünün %66'sı Hristiyan azınlığın yaşadığı Biafra bölgesinde. de Gaulle petrole el koymak için iç savaş başlattı ve "bağımsız Biafra" projesini destekledi. Londra (Shell, BP) destekli Müslüman yönetim bölgeye ambargo uyguladı. Çoğu Hristiyan, 2 milyon insan öldü. Bugün Nijerya 35 milyar varil ile Irak'ın %33'ü kadar rezerve sahip ama halk hâlâ bundan faydalanamıyor. Boko Haram gibi kukla terör örgütleri bahane edilerek isyanlar bastırılıyor. Hiçbir çevre tedbiri alınmadığı için balıkçılık ve tarım da bitti.

"... Dünyanın en büyük sermaye kaynağı ve küresel mekanizmanın en önemli parçasıyız. Adına « Dünya » dediğimiz bu şirketin en büyük ortağı olma mesuliyetini taşımak ve onu biz yönetmeliyiz. Bu geçici değil kalıcı bir mecburiyettir ..."

(1946, Leo Welch, Standard Oil Yönetim Kurulu Başkanı)

"...Dünya nüfusunun sadece %6.3'ünü temsil ederken zenginliğin %50'sine sahibiz. Elbette bize haset edeceklerdir. Gerçek görevimiz ulusal güvenliğe zarar vermeden bu üstünlüğü muhafaza etmektir. Bu görevde duygusallığa ve hayalperestliğe yer yoktur. Ulusal çıkarlarımıza odaklanmalıyız. Merhamet etme ve insanlığın iyiliğini düşünme lüksümüz yoktur..." (1948, George F. Kennan, ABD Dışişleri)

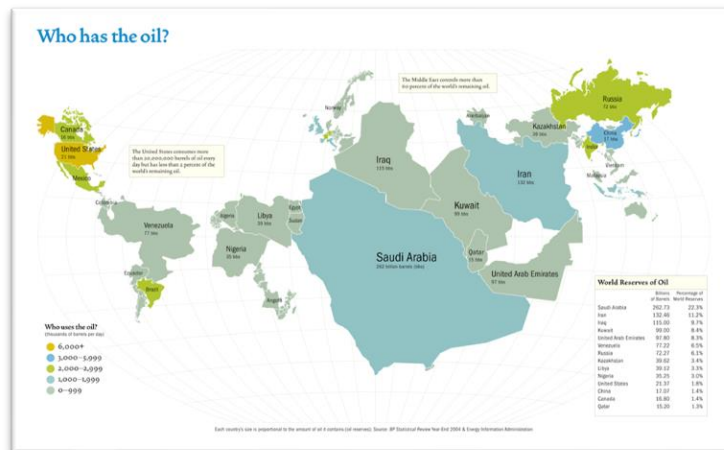
DerinDusunce.Org

Petrol kimde? Nerde?

Petrolün kimde olduğu pek belli değil. Elbette ispatlanmış rezervler var ama devletlerin ve şirketlerin yalan söyleyerek elde edebilecekleri avantajlar büyük. Neden?

- 1) OPEC üyeleri, üretim kotasını eldeki rezervlere göre belirliyor. Yani ne kadar çok petrolünüz olduğunu **söylerseniz** o kadar çok üretebilirsiniz. Bu yüzden her ülke, elindekini abartıyor. Gerçek rezervleri ölçen tarafsız bir kuruluş yok.
- 2) Bilgideki belirsizlik ve petrolü ikame edecek başka bir madde bulunmayışı, bu sahayı spekülasyona müsait hale getirmiş. Öyle ki, bazı şirketlerin “finansal hizmetler” bölümü, petrol üretiminden daha fazla kâr ediyor. Kâğıt üzerinde satılan petrol, gerçek petrolün 50 katı olabilir.
- 3) Petrolün üretim maliyeti, bir ülkeden diğerine ve aynı ülke içinde bile bir kuyudan diğerine çok değişebiliyor. Varil fiyatının altındaki kuyulardan üretilen petrolün ihraç edilmesi imkânsız. Bu sebeple Rusya, Kanada, ABD, Norveç, Britanya gibi üreticiler çok ucuz petrol istemiyor. Diğer yandan, Rusya ve ABD gibi birden fazla petrol bölgesi bulunan ülkelerde maliyet bir kuyudan diğerine çok değişir. Meselâ Rusya’da üretim yapan iki İngiliz şirketten biri 40\$ altında zarar ederken, diğeri pazar payını arttırıp fiyattan kaybettiği kârı yakalayabilir. Hangi şirket Londra üzerinde daha fazla etkiliyse onun borusu ötecektir ama olup biteni “Rusya” yahut “Britanya” diye okuyanlar hata edecektir.
- 4) Taşınmasındaki kolaylık sebebiyle doğal gazın aksine, petrolde tek bir piyasa var. Bu sebeple Meksika körfezindeki bir patlama, Tahran’la yapılan nükleer silah anlaşması veya Suriye’deki çatışmalar gün içinde piyasayı etkileyebiliyor.
- 5) Kontrol dışı bir başka etken, ülkelerin ve büyük şirketlerin depolanmış rezervleri. Devletler, askerî ve diplomatik kaygılarla, şirketler ise ticarî sebeplerle blöf yapmak zorundalar.
- 6) Müşterileri zarar etse bile alım-satım komisyonlarından sürekli kazanan yatırım şirketleri, insanları kâra değil paniğe sürükleyecek açıklamalar yapıyorlar: Sabah “X ülkesinde devasa rezerv keşfedildi”, akşam: “X ülkesindeki rezerv o kadar büyük değilmiş, hem üretimi de zor, petrol kalitesizmiş”

Hata payı çok geniş olmakla beraber, dünyadaki petrolün yoğunlaştığı ülkeler şunlar:

Tabi sadece haritaya bakmak yanlış olur. Hangi petrolü kim çıkartıyor? Satış geliri ve üretim kapasitesi nedir? Üretilen petrol boru hattıyla mı yoksa tankerlerle mi taşınıyor? Firmanın ayrıcalıklı arama ve üretim kuyuları hangileri...

Bir bölgede yeni keşfedilen petrolün, araba motoruna benzin olup üreticiye para kazandırmasına kadar 20 sene geçebilir! Bu sebeple petrolcüler ve üretici ülkeler, güçlü bankalarla çalışmak zorundalar. Diğer yandan, okyanus derinliklerinde ve Alaska buzlarında çalışabilmek için teknolojiye ileri şirketlere ihtiyaç var. Son olarak, en ucuz üretim bölgeleri savaş ve politik risk altında: Libya, Irak, İran ... Bu da güçlü bir ulusal ordunun yahut Black Water gibi özel orduların yardımını gerektiriyor. Kısacası, teknoloji, finans ve silah desteğinden oluşan modern enerji derebeylikleri var ve bunlar, bildiğimiz ulus-devletlere kafa tutabiliyor, onların ordu ve istihbaratlarını kendi amaçları için kullanabiliyor hatta beğenmedikleri hükümetleri devirebiliyorlar: İran'da Musaddık'a yapılan darbe, Irak'ta Saddam'ın, Libya'da Kaddafi'nin devrilmesi, Venezüella ve Brezilya'da 2015'ten beri süren çalkantılar... Bu şirketlerin gücünü daha iyi anlayabilmek için en zengin 20 devletin gayri safi milli hasılasıyla en zengin 20 petrol şirketinin 2015 satış gelirini dikkatinize sunuyoruz:

G20 – GSMH (Milyon \$)

1	United States	17,418,925
2	China	10,380,380 ^[in 2]
3	Japan	4,616,335
4	Germany	3,859,547
5	United Kingdom	2,945,146
6	France	2,846,889
7	Brazil	2,353,025
8	Italy	2,147,952
9	India	2,049,501
10	Russia	1,857,461 ^[in 3]
11	Canada	1,788,717
12	Australia	1,444,189
13	South Korea	1,416,949
14	Spain	1,406,855
15	Mexico	1,282,725
16	Indonesia	888,648
17	Netherlands	866,354
18	Turkey	806,108
19	Saudi Arabia	752,459
20	Switzerland	712,050

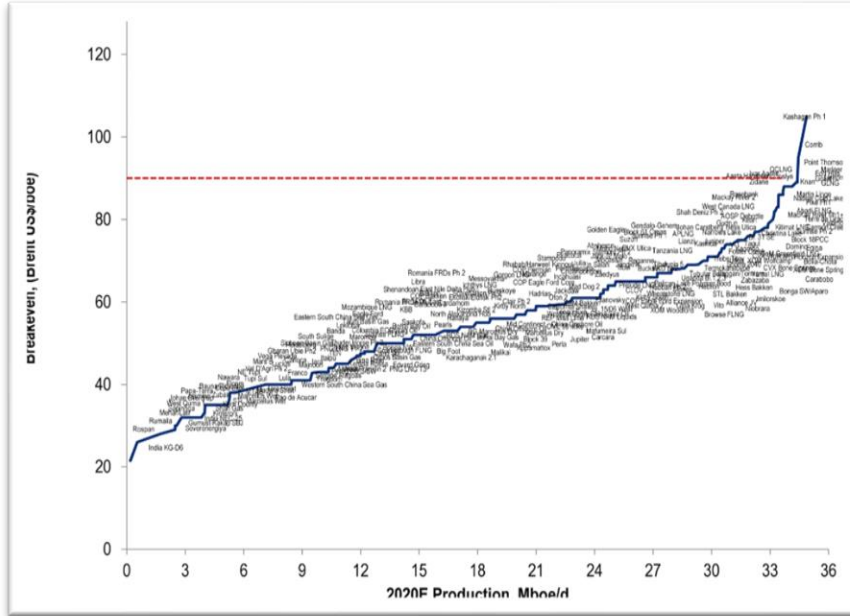
Petrol ve gaz şirketleri (Milyar \$)

	Sinopec	455.06
	China National Petroleum	432.00
	Royal Dutch Shell	421.11
	Exxon Mobil	394.11
	Saudi Aramco	378.00
	BP	358.70
	Total SA	260.02
	Kuwait Petroleum Corporation	251.94
	Chevron Corporation	192.31
	Lukoil	144.17
	Eni	131.82
	Valero Energy	130.84
	Petrobras	130.00*
	PDVSA	128.44
	Pemex	117.50
	National Iranian Oil	110.00**
	Petronas	100.74
	China National Offshore Oil	98.53
	Marathon Petroleum	97.81 ²⁶

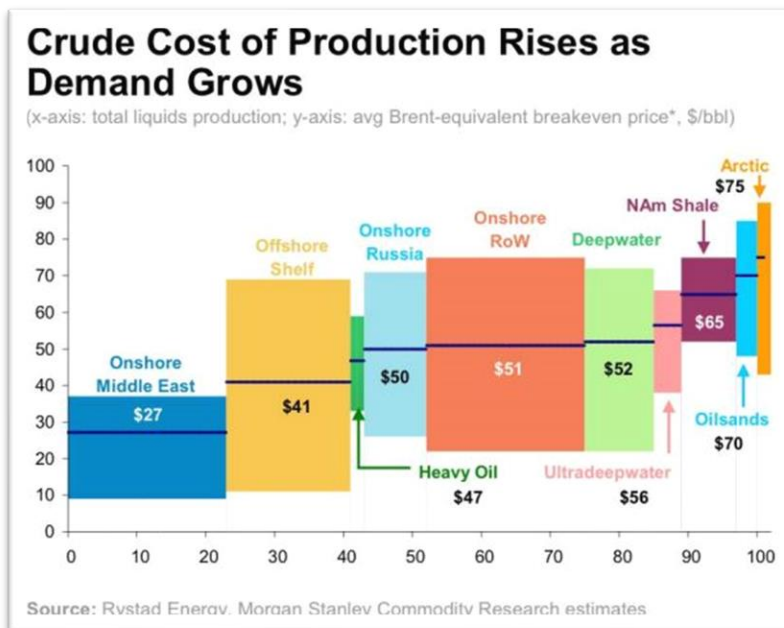
www.DerinDusunce.org

Üretim maliyeti, ihraç edilebilir rezervi belirler

Az önce söylediğimiz gibi, ucuz petrol, birçok ülkeye ve şirkete piyasayı kapatır. Meselâ aşağıdaki şemada 70\$'ın üzerinde maliyete sahip kuyular, ekonomik olarak işletilemez kuyulardır. Petrol 30\$'a indiğinde, Arap ve İran petrolü dışında tüm dünyadaki kuyular, zarar eden kuyular haline gelir.

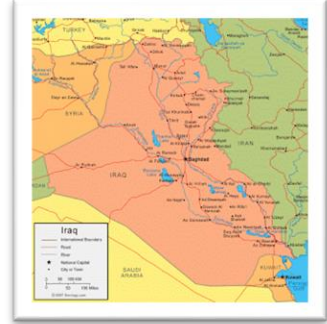
Gelin şimdi aynı meseleye bölge/ülke bazında bakalım: Petrol 100\$ ve üzeri seviyelerde iken, en çılgın hayaller bile gerçek(!) olur. Çünkü milyarlarca dolar harcıyıp Kuzey Kutbu'na yakın yerlerde veya okyanusun 6000 metre derinlerinde petrol aramak ekonomiktir. Ama varil fiyatı 30\$ ise sadece Irak, Suudi Arabistan ve İran'da petrol varmış gibi olur. Basra körfezi'nde sığ sularda çıkartılan petrol bile ancak zararına satılabilir. Tabi teknolojinin ilerlemesi bazı kısıtları ortadan kaldıracaktır ama fiyat/satılabilir rezerv konusu, petrol savaşlarının bir sabiti olmaya devam edecek.

Birinci dünya savaşı ve petrol

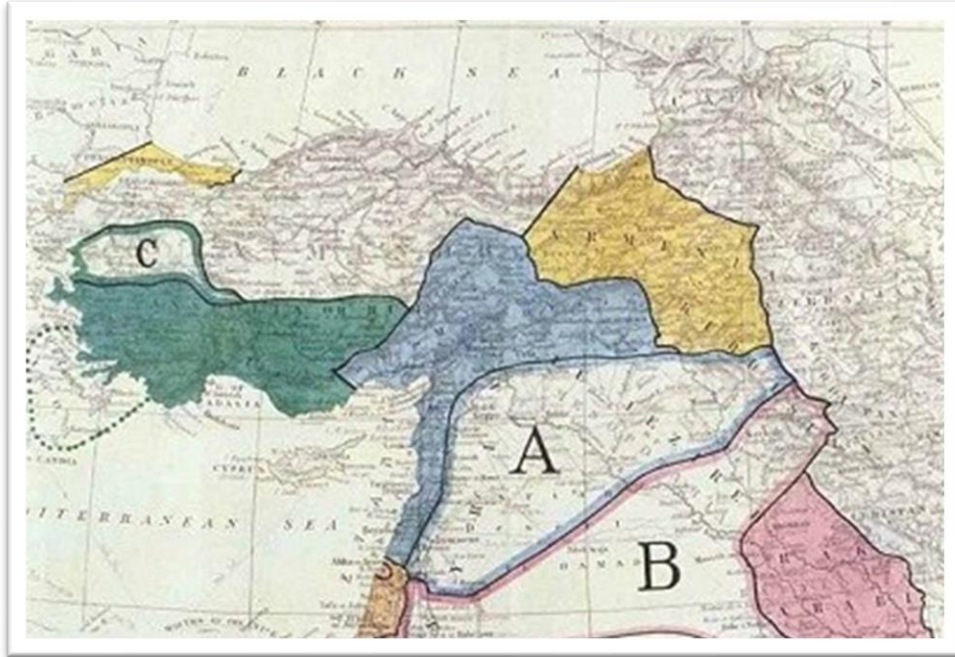
İngilizler, tarihlerindeki en ağır yenilgilerden birini Kut'ül Amâre'de aldılar. 29 Nisan 1916'da yedikleri bu Osmanlı tokadı şu maddelerle özetlenebilir:

- Dicle kıyısındaki Kut'ül Amâre'de İngilizlerin kuşatılması,
- Osmanlı Ordusu zaferi,
- İngilizlerin bütün bir orduyu kaybetmesi,
- 13 bin 300 İngiliz askeri ile 13 general 481 subay esir alınması ve 40 bini aşkın İngiliz askerinin öldürülmesi.

Bu olay, İngilizler açısından hiç de basit bir yenilgi değildi. Ölü ve kayıpların, maddî zararın çok ötesinde bir felâket söz konusuydu: Musul Petrolü ve Basra petrol yolu! Zira Britanya'nın Irak petrolünü kontrol etmesi, İngiliz donanması için hayati önem arz ediyordu.

Fakat ne acayıptır, İngilizlerin Kut hezimetinden 2 hafta sonra 16 Mayıs 1916'da Britanya, Fransa ve Rusya arasında Sykes-Picot Anlaşması imzalandı. Bu gizli anlaşma, Kut zaferine rağmen, sanki Osmanlı yeniliyormuş gibi (veya savaşın sonucu önceden kararlaştırılmış gibi) Osmanlı topraklarının paylaşılmasını öngörüyordu: Irak, Ürdün ve Filistin Britanya'ya, İstanbul ve kuzey doğu Anadolu Rusya'ya, Suriye ve güney doğu Anadolu Fransa'ya verilmişti. Bu paylaşım, İngilizlere Irak petrolünü tam kontrol etme imkânı veriyordu: Üretim sahalarının yanı sıra, Filistin üzerinden doğu Akdeniz'e ve Basra üzerinden Hint okyanusuna petrol ulaştırabilirdi. Fransa ve Rusya petrol bölgesi almıyor fakat zengin Bakü petrol yataklarının Akdeniz'e erişimi, Rusları Fransızlara mecbur ediyordu. Yani bu şekilde anlaşma Britanya'ya açık üstünlük veriyordu. Ama muhtemel bir Fransız-Rus ortak boru hattı, Bakü petrolünü Irak petrolüne rakip edebilirdi. Böyle bir durumda İngilizler kendi savaş gemilerine kendi petrolerini koyabilirler ancak petrol fiyatını kontrol edemezlerdi. Ucuz petrol ise Sterlin'in değer kaybetmesine sebep olurdu. Zira bugünkü petro-dolar sisteminin bir benzeri petro-sterlin o devirde yürürlükteydi.

İngilizler Osmanlı'ya karşı Ruslarla ittifak yaptılar ama diğer yandan Ruslara çok pis bir tuzak kurmuş olabilirler. Neden?

Çanakkale savaşında durdurulan İngiliz donanması Rus çarına yardıma gidebilseydi rejim çökmeyecek ve komünizm kurulmayacaktı ama Ruslar Sykes-Picot (1916) anlaşmasıyla İstanbul'u ve Doğu Anadolu'yu alacaklardı. (Haritada sarı bölgeler) Bu alternatif coğrafyada, Ruslar İngilizlere yakın bir finansal güce sahip olacaklardı. Zira Bakü petrolünü Karadeniz yoluyla veya Fransızlarla anlaşış Ceyhan üzerinden Akdeniz'e ulaştırılabilecekti. Bu ise Britanya'nın petrol tekelinin sonu demekti. Çok tuhaf görünse de bu ihtimal üzerinde durmak gerek: Çarlık Rusyası'nın çöküşü ve komünizmin kurulması İngilizlere çok yaradı. Tesadüf mü yoksa komünizmin gelişini Britanya kurgulamış ve icra etmiş olabilir mi?

Rusya, Sykes-Picot anlaşmasında taraftı ama 1917 devrimiyle diskalifiye oldu. Troçki, Lenin ve bazı devrimcilerin devrimden önce Londra'dan büyük destek almış olması da düşündürücü. Meselâ Troçki Londra'da Georgy Plekhanov, Vladimir Lenin, Julius Martov vb devrimcilerin yer aldığı Iskra dergisi editör grubuna katıldı. Troçki bu dergide "Pero" mahlasıyla yazdı. 1 yıl sonra Londra'da toplanan Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin kongresine katıldı.

Eğer "kapitalist Londra kendi topraklarında komünistlerin yuvalanmasına neden göz yumdu?" diye bir soru gelirse İslamcı(!) Humeyni'nin laik Fransa'da, İslamcı(!) Fethullah Gülen'in ise Amerika'da palazlanması cevap olarak yetebilir.

Komünistlerin Moskova'yı ele geçirdikten sonra ilk yaptıkları şey Sykes-Picot anlaşmasından ve toprak iddialarından vazgeçmek oldu. Yani komünistlerin yüzünden Rusya İstanbul'u ve Doğu Anadolu'yu kaybetti. Eğer Troçki ve Lenin başarısız olsalardı Rusya İstanbul'u ve Doğu Anadolu'yu ele geçirecekti. O zaman İngilizler petrol tekelini kaybedecekler ve sterlinin değerini koruyamayacaklardı.

Komünizm ve kemalizmin ideolojik soslarını bir kenara bırakırsak Atatürk'ün Osmanlı'ya yaptığı darbe ile Troçki'nin Çar'a yaptığı darbe çok benzer. "Yurtta sulh, dünyada sulh" sloganıyla diplomasiyi terk eden Türkiye, eski Osmanlı toprakları üzerindeki nüfuzunu İngilizlere terk etmiştir. Komünizme geçen Rusya da benzer şekilde, uluslararası arenadan silinmiştir. Bir başka benzerlik, Kemalistlerin âlimleri idam etmek, Kur'an alfabesini, ezanı, tesettürü yasaklamak, vakıfları, tekkeleri kapatmak gibi tedbirleridir. Toplum yaşamını alt-üst eden ve geçmişinden koparan bu tedbirlerin rasyonel mânâda da bir meşruiyeti yok. Yani devlet, bunları gerçekleştirmek için kaynak harcamış, gerginliklere, hatta çatışmalara sebep olmuştur. Rusya'da da komünistler, kiliseleri, camileri yıkmış, sanat ve kültür namına ne varsa tahrip etmişlerdir. Oysa siyasî iktidarı ve ekonomik gücü zaten eline geçirmiş olan Kemalistler ve komünistler, mevcut geleneksel ve dinsel örgütleri devşirip kendi yararlarına kullanabilirlerdi. Hülâsa, Rusların ve Türklerin kültürlerinden koparılması, her iki ülkedeki devrimcilerin işini zorlaştıran fakat Britanya'nın bu topraklara nüfuzunu kolaylaştıran hamlelerdir.

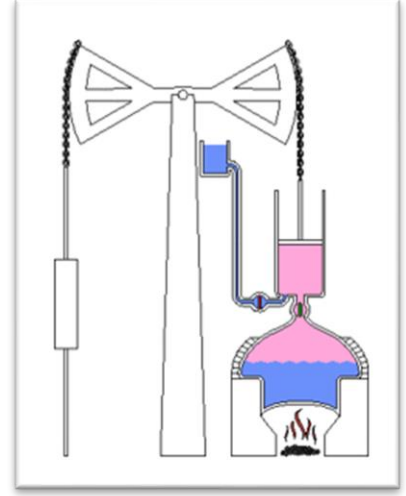
Birinci dünya savaşını “gerekli” kılan şartlar

Savaştan sonra bir Alman gazetesinin açtığı yalan haber yarışmasını kazanan okurun manşeti şöyleymiş:

“Avusturya arşidükü Ferdinand, Bavyera’da bir çiftlikte sağ olarak bulundu, dünya savaşının boşuna yapıldığı anlaşıldı”

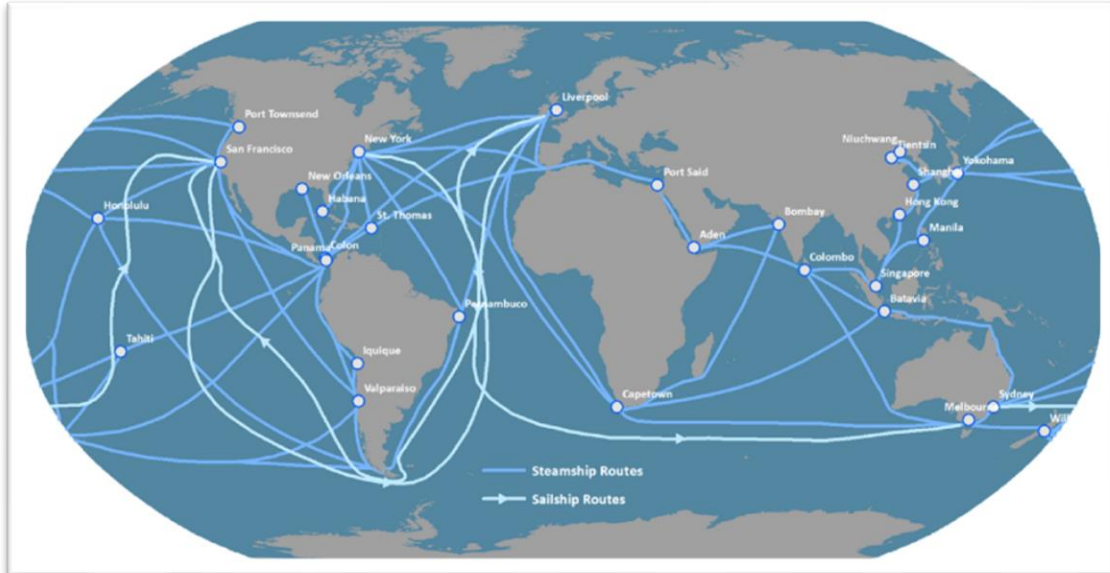
Evet... Objektif tarih yoktur, kazananların kendi menfaatlerine göre uydurdıkları hikâyeler vardır. Biz de yıllarca savaş sebebi olarak okulda Avusturya arşidükü Ferdinand’ın bir Sırp milliyetçisi tarafından öldürülmesini öğrendik. Çok saf birkaç kişi dışında, herkes bunun bir palavra olduğunu fark ediyor zamanla. Ama gerçekte ne oldu? Hangi olaylar zinciri milyonlarca insani öldüren bu savaşı tetikledi?

Buna cevap verebilmek için 1900’lerin Avrupa’sına geri dönmek gerek. Yelkenliden kömüre, kömürden petrole geçen, Panama ve Süveyş kanallarını açan, milyonlarca köylünün toprağına el koyup işçi olarak şehirlere süren Avrupa. Ve tabi kömür madeninde çalışmak istemeyen işçileri makineli tüfekle tarayan bir de Amerika Birleşik Devletleri var.

Bir’leşen bir dünya

Ticaret ve savaş yolları aynıdır. Mal satmaya giden tüccar ile istilâ etmeye giden asker, aynı boğazlardan geçer; aynı limanlarda kömür ikmalı yapar. Bu sebeple ticareti kontrol eden, büyük bir askerî avantaj elde etmiş olur. Belli bir bölgede askerî üstünlüğü olan devlet ise ticarî avantaja sahiptir. Yani ticaret, savaşın alternatifi değil tamamlayıcı gücüdür. 1912’deki ticaret ve savaş yollarına bu fikirlerle bakalım:

Kömür kullanan buharlı gemilerin menzilleri sınırlı; uzun mesafeler için yeniden kömür alabilecekleri limanlar gerekli. Terk edilmek üzere olan yelkenli gemiler ise (açık mavi yollar) rüzgârları takip etmek zorundalar. (Süveyş 1868’den beri açıldı, Panama kanalı 1914’te açıldı)

Buhar Makinesinin gelişmesi, sadece teknik bir ilerleme değil. Üretim ve savaşma biçimlerini de hızla dönüştüren bir olay bu. Bu sebeple insanların hayata ve savaşa bakışlarını da derinden etkiliyor. Hayvanlara, rüzgâr gibi doğal güçlere veya kölelere muhtaç iken, insan birden mekanik köleler yapabilecek bir güç buluyor kendinde.

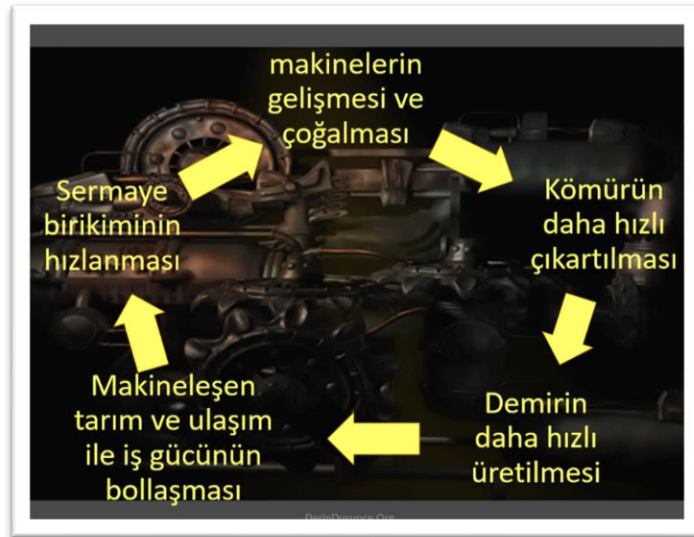
Dünyayı ele geçirme arzuları eskiden tabiatın dayattığı teknik sınırlarla frenlenirdi: Rüzgârlar, nehirler, ormanların yenilenme hızı ve hayvanların çoğalması, insan ve hayvanın kas gücü... Oysa 1900'ler, enerji, makine ve finans odaklarında büyük sermaye birikimine imkân veriyor. Ülkelerin zenginleri olan esnaf / küçük burjuva yerine ulusal hukukun üstüne çıkan küresel zenginler görüyoruz:

- Savaşan iki ülkeye borç verebiliyorlar,
- Silah satarak (veya satmayarak) savaşların neticelerini etkileyebiliyorlar,
- İstemedikleri krala karşı darbe yapabiliyor,
- Hammadde kaynaklarına el koymak istedikleri ülkede devrim ve iç savaş çıkartabiliyorlar.

Bu şartlar altında, dünya mekân olarak aynı kalırken, teknik imkânlar sürekli büyüyor ve küçük bir azınlığın elinde toplanıyor:

- Britanya'da motor gücü her 10 yılda %50 artıyor,
- 1800'de ülke endüstrisi 170.000 beygir gücüne sahip ve neredeyse tamamı nehirlerden besleniyor,
- 1870'de bu güç buhar makinesi sayesinde 2.2 milyon BG,
- 1907'de ise 10.5 milyon BG.

Basitçe ifade edersek, Britanya'nın tarımsal imkânlarla asla besleyemeyeceği kadar demir atı var ve bunları gemilere, trenlere, vinçlere, tekstil makinelerine koşabiliyor. Üstelik bu ilerleme kendini besleyen bir süreç, döndükçe hızlanan bir çark. Haliyle endüstriyel kapasiteye sahip Avrupa devletlerini doyurmak için dünya gezegeni yetersiz hale geliyor!

Petrol, askerlerimizin kanı kadar gerekli!

Endüstrileşmenin fabrikaları, zanaatkarların toplandığı büyük atölyelerden farklıydı: Üretim görevlerinin küçük parçalara bölünmesiyle uzman/usta ihtiyacı giderek azaldı, mesleksiz bir işçi sınıfı çıktı ortaya. Makinelerin otomatikleştirdiği üretim aşamaları yüzünden beceri ve tecrübe makinelerde toplandı. Mobilya ustası yerine çivi çakmak dışında hiçbir şey öğrenemeyen mobilya işçileri vardı artık. 1800'lü yıllardan itibaren savaşlar da hızla endüstrileşti. Ata binen, kılıç kullanan tecrübeli, becerikli ve cesur askerlerin yerine zorunlu askere alınan işçiler konuldu. Bu dönemin simgesi olabilecek bir icad, Hiram Maxim'in dakikada 500 mermi atabilen makineli tüfeği. Bu bir tek askerin 100 tüfeğe eşit bir ateş gücüne sahip olması demekti. Gene bu teknik ilerleme "sayesinde" acemi bir asker çok sayıda profesyonel askeri kısa sürede öldürebiliyordu. Endüstri, hem araçları hem de amaçlarıyla savaşı şekillendirdi, çelik, kömür ve petrolün önemi insani geçti:

- Patlayıcıların da askerî kullanımı yaygınlaştı,
- Süvari taarruzları gibi ustalık ve kahramanlık gerektiren manevraların savaşın sonucu üzerindeki etkisi azaldı.
- Fabrikalarda hızla ve ucuza üretilebilen silahlar ile sıradan vatandaşları donatmak ve büyük ordular kurmak çok daha ucuz, kolay ve hızlı bir hal aldı,
- Trenin yaygınlaşması sayıca çok büyük orduları şehirlerden savaş alanlarına taşımayı bir sorun olmaktan çıkardı,
- Telegraf sayesinde uzak cephelerde savaşan orduların idaresi mümkün oldu.

Sonuçta, tankların, gemilerin ve yakında uçakların savaşacağı belli olmuştu. Fransız devlet adamı Georges Clemenceau'nun ABD başkanı Wilson'a yazdığı gibi, **"yarınki savaşlarda benzin, askerlerimizin kanı kadar gerekli olacak"**. Nitekim, 21 kasım 1918'de itilaf devletleri temsilcileri zaferlerini kutlarken Fransız senatör durumu şöyle özetliyordu: **"Petrol zaferin kanıdır. Almanya çelik ve kömür üstünlüğüne çok güvendi, bizim petrol avantajımızı hesaba katmadı"**. Tabi endüstrinin yoğun üretim gücüne ve teknolojik üstünlüğe sahip ülkeler, bu avantajı kullanmak için dünya savaşlarını beklemediler. 2 farklı dünya savaşından bahsetmek dahi gerçekçi değil. Gerçekte, amacı hammadde kaynakları ve ticaret yolları olan endüstriyel çatışmaların iki kez yoğunlaştığına şahid oluyoruz. Endüstrileşmiş ülkelerle tarım toplumları arasındaki savaşlardaki kayıp uçurumları, az sayıda askerin çok sayıda düşmanı teknolojiyle yok edebilmesini çok iyi gösteriyor. Meselâ:

Şangani Savaşı, 25 Ekim 1893		Omdurman Savaşı, 2 Eylül 1898	
			
Britanya	Zimbabve	Britanya	Sudan
3irlikler	700	26.000	52.000
Çayıp	1	47	10.000

İngiltere ve ABD'nin kömürden petrole geçmesi

Endüstrileşmiş devletler başlangıçta kömür ve çelik için savaşıyor. Bugünkü teknoloji olmadığından, kömürün çıkartılması ve demir yoluyla taşınması büyük ölçüde insan gücüne bağlı. Diğer yandan, işçileri insan yerine koymayan endüstri patronları, onları çok ağır şartlarda çalıştırıyor. Atlantik okyanusunun iki yakasında işçi ayaklanmaları sık sık ekonomiyi kilitleyecek boyutlara ulaşıyor. Sendikaların güçlendiği bu dönemde, grevlere son vermek için asker ve polis fabrika basıyor, grev yapan işçilere makineli tüfekle ateş açılıyor.

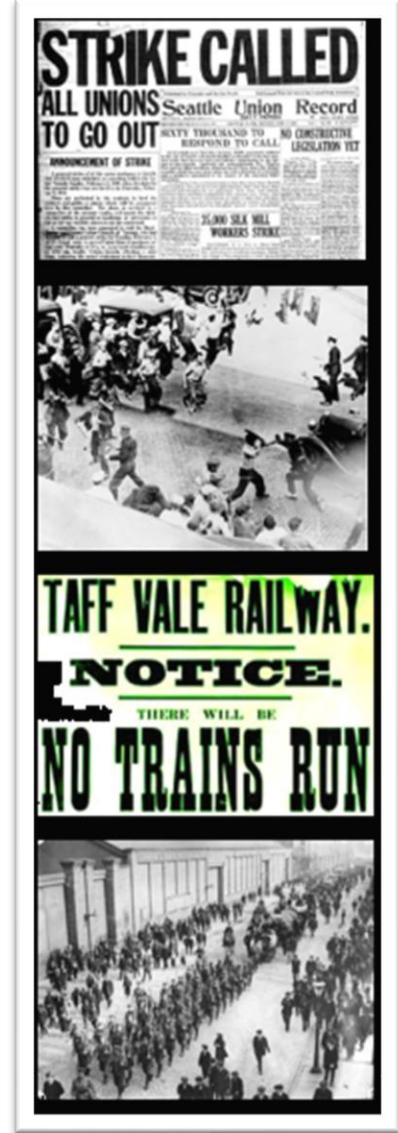
Büyük acılar ve ölümlerle de olsa halkın, devlet idaresinde ve ekonomide söz sahibi olduğu yıllar bunlar. Tabi ne devlet ne de sermayedar pastayı paylaşmak istemiyor. Bu dönemin mücadelesini çok iyi anlatan iki örnek verelim:

ABD, Ludlow Katliamı (20 Nisan 1914)

ABD'nin Colorado eyaletinde grev yapan madenciler aileleri ile birlikte evden atıldı; sığınmak için 1200 kişilik çadır kamp kurdular. Rockefeller'ın kiraladığı özel askerler ile Ulusal Muhafız Birlikleri çadırları makineli tüfeklerle tarayıp ateşe verdi. 2 kadın, 11 çocuk, 20 işçi öldü. İşçi lideri Louis Tikas ile iki madenci tutuklandı ve hapiste öldürüldü. Katliamı gerçekleştirenlerle ilgili bir tutuklama veya cezalandırma olmadı. ABD okul kitapları bu katliamdan söz etmez. (ABD'de 1881-1905 arasında maden işçileri diğer sektörlerden 3 kez daha fazla grev yaptılar ve grevler çok daha uzun sürdü.)

Britanya, Madenci Direnişi (31 Ocak 1919)

47 saatlik çalışma haftası isteğiyle 60.000 işçi greve gitti. Savaş bakanı Winston Churchill tankları işçilerin üzerine gönderdi.

Osmanlı'yı yıkmak, Britanya için bir ölüm-kalım meselesiydi

İngiltere ve ABD'nin endüstri patronlarını üzen tek şey, madencilerin grevi değildi. Kömürün fiziksel ve kimyasal özellikleri de bazı sıkıntılara sebep oluyordu. Endüstrinin yeni gözdesi petroldü. Yakın zamana kadar aydınlanma ve makine yağı gibi mahdut kullanımları olan petrolün yakıt olarak kullanılması yaygınlaşıyordu. Fakat bunlara ek olarak:

- Kömürün gemiye yüklenmesi ve seyir sırasında yakılması için insan gücü gerekiyordu. Tozu patlayabiliyor ve boruları tıkiyordu. Siyah dumanı geminin yerini belli ediyordu.
- Mazotun gemiye yüklenmesi ve yakılması vanalarla kontrol ediliyor. Dumanı daha az. **Aynı enerji için mazot ½ yer kaplıyor.** Dizel gemiler daha hızlı ve seyir menzili daha fazla.

Alman donanması ilk zırhlı gemilerini kullanmaya başlamıştı. ABD'nin yerli petrolü vardı ama kömür zengini Britanya için durum pek rahat görünmüyordu:

- 1) Kömüre devam edip işçi sınıfının baskılarına boyun eğmek ve Alman donanmasının deniz hakimiyetini almasına razı olmak,
- 2) Musul ve Kerkük petrolünü Osmanlı'nın elinden almak, Hayfa, Süveyş, Basra gibi petrol yollarını güvene almak.

1900'lerin başında bir dizi önemli olay oldu. Bunlar petrol kaynaklarının ve Avrupa'ya ulaştırma yollarının tahakkümüyle ilgiliydi:

- 1901: İngiliz iş adamı William Knox d'Arcy İran şahıyla 60 yıllık petrol arama/çıkarma anlaşması imzaladı.
- 1903: Berlin-Bağdat Demiryolu projesi başlıyor.
- **1909:** En büyük ortağı ve tek müşterisi Britanya donanması olan Anglo-Persian Oil Company (APOC) kuruldu.
- **1909:** İngiliz donanması, Churchill'in ısrarıyla zırhlı gemilerini kömürden petrole geçirme kararı aldı.
- 13 Nisan **1909** : 31 Mart isyanı ve II. Abdülhamit'in tahttan indirilmesi
- 1911: Winston Churchill savaş bakanı iken donanmayı kömürden petrole geçirme kararı aldı.

John D. Rockefeller
Standard Oil Company)

Walter Rothschild
Rothschild Bank,
Balfour Deklarasyonu (1917)

Thomas Edward Lawrence

John Philby

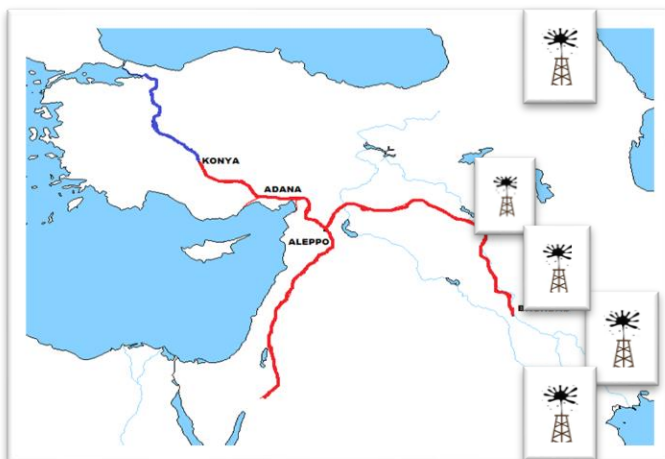
Bir kara sevda: Osmanlı-Alman ilişkileri

Resmî tarihte öğretilenin aksine, Almanlar Osmanlı'nın dostu değildi. Çatışan menfaatler sebebiyle etkili ve yetkili Almanların bir kısmı Osmanlı petrolünün Avrupa'ya ulaşmasını istemiyordu ve bunu engellemek için herşeyi yapmaya hazırlardı :

- 1888'de Osmanlı petrolü devlet tekeline aldı.
- 1899'da Britanyalı uzmanlar hazırladıkları raporda Musul'da kayalardan aşağıya petrol sızdığını hatta Dicle sularının kirlendiğini yazdılar. Bu petrol nehirde küçük gemilerle denize kadar taşınabilir ve Basra'dan dünya piyasalarına ulaştırılabilirdi.
- Osmanlı Musul petrolünü Avrupa'ya trenle ulaştırmak için bir demiryolu ihalesi açtı.
- İhaleyi yüklü bir miktar nakit teklif eden Deutsche Bank kazandı. (Bir kaynağa göre 100 milyon \$) **Deutsche Bank'ın ortakları arasında Britanya da vardı.**
- Gerek bilgi akışı, gerekse çıkar çatışmaları Osmanlıların aleyhine gözüküyor. Ancak Abdülhamid Han'ın başka bir yerden bu kadar nakit bulması da imkânsızdı.
- 1901'de Almanlar Musul'da "tükenmez bir petrol gölü" bulunduğunu Deutsche Bank'a rapor ettiler.
- **Deutsche Bank'ın çıkarları açısından Osmanlı petrolü asla Avrupa'ya gelmemeliydi** zira banka o devirde Romanya'daki petrol kuyularına büyük yatırım yapmıştı.
- **Deutsche Bank demiryolu inşaatını engellemek için ne gerekiyorsa yaptı.**

Kısacası Berlin-Bağdat demiryolu Britanya'nın istediği petrol tekeli için doğrudan tehdit olduğu gibi Almanya'nın finansal ve siyasî güç odaklarını da memnun etmiyordu. Merkezî konumu ve limanlar sebebiyle projenin lojistik merkezi olan Adana Ermeni çetelerin hedefi oldu. Ayrıca tren yolunun stratejik noktaları, su ve kömür ikmal merkezleri sürekli tahrip edildi.

Osmanlı'dan çalınan petrolün %5'i 39 milyar dolardı

1915'te İngilizler Basra'yı, 1917'de Bağdat'ı ve 1918'de Kerkük'ü aldı. 1919 Paris Barış(!) Konferansı'nda bu toprakları Türkiye'den kopararak "Irak" adlı yeni bir ülke icad ettiler. Deutsche Bank iflas etmiş, Abdülhamid Han ölmüştü. Turkish Petroleum Company isim değiştirerek Iraq Petroleum Company oldu ve aktifleri Anglo-Persian Corporation dâhil bir kaç petrol şirketi arasında bölüştürüldü. Bu andan itibaren İngilizler ABD dışındaki petrol kaynaklarının tamamını ele geçirmiş oldular. 1914 tarihli kontratlar Kalust Gülbekyan'ın elindeydi ve %5 komisyonunu istiyordu. 10 yıl süren mücadeleden sonra Temmuz 1928'de ünlü "Kırmızı Hat" çizildi ve Gülbekyan'a bu bölgeden çıkarılan petrolden %5'lik payı verildi. O gün ödenen 840 milyon doların bugünkü karşılığı 39 milyar dolardır.

Ceyhan, Banias, Hayfa... Dün olduğu gibi bugün de petrolün üretim noktalarından tüketim noktalarına taşındığı kavşaklarda savaş devam ediyor. Egemen güçler aynı projeleri farklı isimlerle tekrar tekrar masaya yatırıyorlar: Sykes-Picot anlaşması, Kırmızı Hat, Büyük Ermenistan, Büyük Kürdistan, IŞİD'istan... 150 yıldan fazla bir süredir Azerbaycan, İran ve Körfezdeki petrolün üretim ve ulaştırma yollarının için sayısız savaş çıkartıldı. Dünyanın başka yerinde petrol yok mu? Elbette var ama üretim maliyetleri bu bölge kadar ucuz değil: Alaska'da buzların altından, Meksika körfezinde binlerce metre okyanus dibinden petrol çıkıyor. Kanada'daki petrol sıvı değil, toprağın ısıtılması ve çıkan petrolün rafine edilmesi gerek. Rusya'daki kaynakların da bir kısmı Sibiry'a'da ve borularla Avrupa'ya yahut Çin, Hindistan ve Japonya gibi tüketim noktalarına taşınması ağır yatırımlar gerektiriyor.

Neticede 1ci Dünya Savaşı tarihteki ilk küresel karbon savaşı oldu. Kömürle beslenen fabrikalar kömür ve petrolle işleyen makineler ürettir ve insanın öldürme kapasitesini binlerle çarptılar. Makineler savaşta insanın yerini almadı. Bunun yerine daha çok insanı daha hızlı şekilde cepheye göndermek için kullanıldı. Cephele genişledi ve muharebeler uzadı. Alman-Fransız sınırındaki zengin kömür yataklarından İslâmistan'daki petrol kuyularına uzanan savaşta insanlar karbon için öldüler, öldürdüler. Zafer de karbonu olanların yanındaydı. Endüstrileşen savaş sadece savaş makinelerinin değil üretim, sevk ve idare kapasitelerinin de savaşıydı: Gıda, giysi, yakıt, mühimmat fabrikalardan cepheye endüstriyel bir verim kaygısıyla taşınmalıydı.

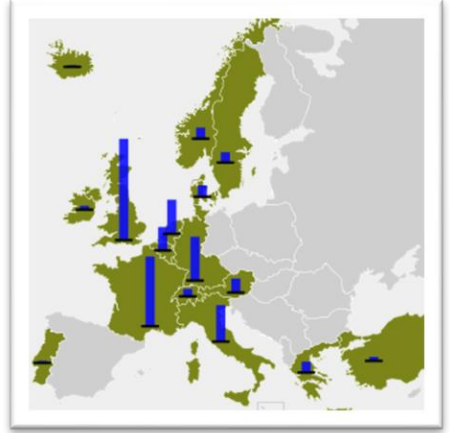
Büyük Ermenistan, Büyük Kürdistan ve IŞİD'istan neden aynı yerde?

Marshall Planı (1948-1951)

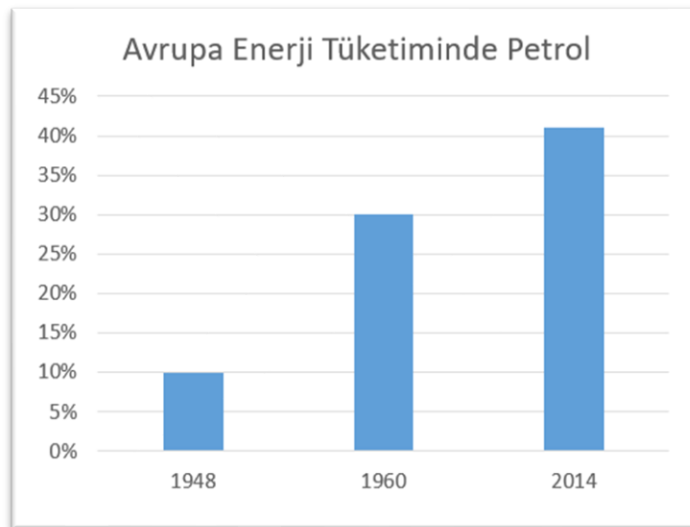
2. Dünya Savaşı sonrasında ABD tarafından Avrupa'ya verilen ve **resmi hedefi antikomünizm olan** ekonomik yardım paketinden Türkiye dahil 16 ülke yararlandı. Resmî amacı yeni bir savaşı önlemek olan Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu (1951) gerçekte ABD'nin üretim ve tüketim modelini Avrupa'ya ihraç etmek için bir laboratuvarıdır:

- İş bölümü ve işçilerin adeta askerî bir sıkılıkta takip edilmesi,
- Ülkeler arası rekabeti azaltıp **işçiler arası ve işçi-makine rekabetini körükleme**,
- İşçiyi işçiye kırdıran ve sendikaların gücünü azaltan bir merkezîleşme:
 - Avrupa kömür ve demir üretiminin makineleşmesi ⇒ Finansal ve teknik tekelleşme,
 - Ulusal piyasaların birleşmesi ⇒ Grevin sebep olduğu demir/kömür eksikliğinin komşu ülkeden tazmin edilmesi.

Amerikan şirketlerinin Körfez ülkelerinden getirdiği petrol sadece Amerikan dolarıyla satın alınabiliyordu. **Marshall yardımıyla Avrupa işte bu petrole müptelâ hale getirildi:**

- Rafineri ve endüstriyel petrol kazanlarının inşaatı,
- Mazot ve benzinle işleyen araçların hibe edilmesi,
- Avrupalıların kendi otomotiv sektörlerini kurmak için yardım,
- Karayollarının ve petrol boru hatlarının, dolum tesislerinin yaygınlaştırılması,
- Marshall yardımı kapsamında doğrudan petrol verilmesi.

Petrol ve barış

Devletlerin dostu, düşmanı yoktur; menfaatleri vardır. Bu sebeple ideolojik olarak çatışan güçler, petrol, dolar ve silah ticareti etrafında birleşirler. Meselâ ABD, Fransa ve İran arasındaki ilişkilere bakalım:

- **1921-1925:** Pehlevi Hanedanı'nı İran'ın başına geçiren bir dizi hükümet darbesi. Petrol Amerikan şirketlerine geçti.
- **1951:** Musaddık 1951 yılında İran Başbakanlığına geldi ve 1953 yılında darbe ile devrildi. İran'daki ABD-İngiliz petrol tesislerini millileştirdi. Musaddık Batı medyası tarafından **“tehlikeli bir komünist diktatör”** olarak damgalandı. Teknolojik ve ticarî amborgo ile İranlıların kendi petrollerini çıkarmaları ve satmaları engellendi.
- **1953:** Ajax Operasyonu, Britanya ve ABD tarafından, İran'ın demokratik olarak seçilen başbakan Musaddık'ı devirmek için düzenlenen harekât. Petrol Amerikan-Britanya şirketlerine geçti.
- **1979:** İran İslam(!) Devrimi, Humeyni liderliğinde Muhammed Rıza Pehlevi devrildi, petrol Fransız şirketlerine geçti.

Küreselleşen petrol ve finans sektöründe Kârlar özel, zararlar ise halka aittir!

Küreselleşme, herkesin herkesle ticarî temasa geçmesi zannedilir ama değildir. Güçlü şirketlerin, ulus-devlet kontrolünden kurutlup adalet üstü bir statüye kavuşmalarına tanık oluyoruz. İmparatorlukların ve ulus-devletlerin çizdiği adalet çerçevesi içinde üretim ve ticaret yapılırken, bugün bankaların ve enerji devlerinin müsaade ettiği kadar adalet uygulanabiliyor. Parasal gücün “meşru” siyaset ile yer değiştirdiği bu sisteme “oligarşik plütokrasi” denebilir:

- Britanya 20ci asırda kömürünün %15'ini genellikle yakın ülkelere ihraç edebiliyordu.
- 1920'lerde dünyadaki petrolün %60-%80'i ihraç edilmekteydi. 1970'te deniz ticaretinin %60'ı petroldü.
- Petrol şirketleri G20 ülkelerine ulusal güvenlik şantajı yaparlar ve pek vergi ödemezler. **Sorun çıkaran hükümetleri devirirler.**
- Denizden petrol çıkaran offshore platformlar da gemilerin faydalandığı esneklikten faydalanır.
- Çevreyi koruma, işçi hakları ve vergi gibi konularda petrol şirketleri kanun üstüdür.
- Nükleer enerji karşıtı çevreciler(?) **ASLA** petrol şirketlerini eleştirmezler.

Petrolün Küreselleştirici Etkisi

- Odun geniş orman alanlarının yenilenmesini gerektirir, zaman sınırı koyar.
- Nehir ve rüzgâr bu güçlerin müsait olduğu bölgeler sebebiyle mekânı sınırlar. Ayrıca mevsimler, taşma, kuraklık insan nefesine hudut dayatır.
- Kömür tıpkı odun gibi yoğun insan gücünü gerektirir, beslenme, barınma gibi kısıtları vardır. Ama trene/gemiye konup taşınabildiği için doğal sınırları genişletir.
- Petrol yatağının keşfedilmesi, çıkartılması, rafine edilmesi, gemi/boru hattıyla satış noktasına taşınması uzmanlık ve sermaye ister ama ve yoğun insan gücüne gerek yoktur. Onlarca petrol işçisi on binlerce kömür ve demiryolu işçisi kadar enerjiyi çıkarıp şehirlere taşır.
- Üstelik güçlü bir donanma ile beş noktayı kontrol edebilen bir ülke diğer ülkeleri tahakküm altına alır:
 - Hammadde erişimi,
 - Ticaret yoluyla sermaye birikimi,
 - Bir noktaya asker/silah göndermek.

Petrol hukuk devleti ve demokrasi önündeki en büyük engeldir

Demokrasi erdem değil ateşkes rejimidir. Özellikle kömür ve demiryolu işçilerinin birleşip devlete ve sermayeye kafa tutabilme gücünün neticesidir. İşçileri birleştiren şey Marx'ın zannettiği gibi sınıf bilinci, ortak bir dünya görüşü yahut ortak bir maneviyat değildi. **İşçiler enerji ve ulaşımı kilitleyip ülkenin fişini çekebildikleri için demokratik haklar elde ettiler.** Petrol bu gücü işçileri ellerinden aldığı için bugün Batı'da demokrasi gerilemeye başladı. **Halkın kaybettiği iktidar gücü enerji, savunma ve finans sektörlerinin eline geçti.**

- Bugün olduğu gibi 100 yıl önce de gerekenin çok üzerinde petrol vardı dünyada.
- Petrolün tarihi ulusların çatışan çıkarları değil tekel için savaşılan batılı şirketlerin tarihidir.
- Bu şirketlerin amacı çok petrol çıkarıp satmak değil rakiplerinin çıkarmasına engel olarak fiyatı kontrol etmektir.
- İstanbul'dan Moskova'ya ve Tahran'a uzanan bir dizi devrim, yer değiştiren güya ulusal sınırlar bölgede değil Londra ve Paris'te çizildi.
- Petrol şirketleri ticarî çıkarlarını hükümetlere "ulusal güvenlik" diye göstermeyi daima başardılar.
- Hükümetler ise kömür gibi yerli enerji kaynaklarını çıkaran ve taşıyan işçilerin baskısından kurtulmak için yabancı ülkelerden petrol çıkaran tekele boyun eğdi.
- Kömürden petrole geçişin tarihi demokrasiden oligarşiye geçişin de tarihidir. Petrol hem onu kullanan batı ülkelerinde hem de çıkartıldığı Arap ülkelerinde demokrasi önündeki en büyük engeldir.

■ Kamuya ait firmalar

Ranking ♦	Name ♦	Industry ♦	Revenue (USD billions) ♦	Headquarters ♦
1	Wal-Mart Stores, Inc.	Retail	\$485	Bentonville, Arkansas
2	Sinopec Group	Oil and gas	\$455	Beijing
3	China National Petroleum Corporation	Oil and gas	\$428	Beijing
4	Saudi Aramco	Oil and gas	\$378	Dhahran
5	State Grid	Electric utility	\$333	Beijing
6	Samsung	Conglomerate	\$305	Suwon
7	Royal Dutch Shell	Oil and gas	\$273	The Hague London
8	ExxonMobil	Oil and gas	\$268	Irving, Texas
9	Vitol	Commodities	\$270	Rotterdam; Geneva
10	Kuwait Petroleum Corporation	Oil and gas	\$252	Al Shuwaikh
11	Volkswagen	Automotive	\$245	Wolfsburg
12	Apple	Consumer electronics	\$234	California
13	Toyota	Automotive	\$227	Toyota, Aichi
14	BP	Oil and gas	\$223	London
15	Glencore	Commodities	\$221	Baar
16	Total	Oil and gas	\$212	Courbevoie
17	Berkshire Hathaway	Conglomerate	\$195	Omaha, Nebraska
18	McKesson	Pharmaceuticals	\$179	San Francisco, California
19	China Railway	Transport	\$163	Beijing
20	Phillips 66	Oil and gas	\$161	Houston, Texas

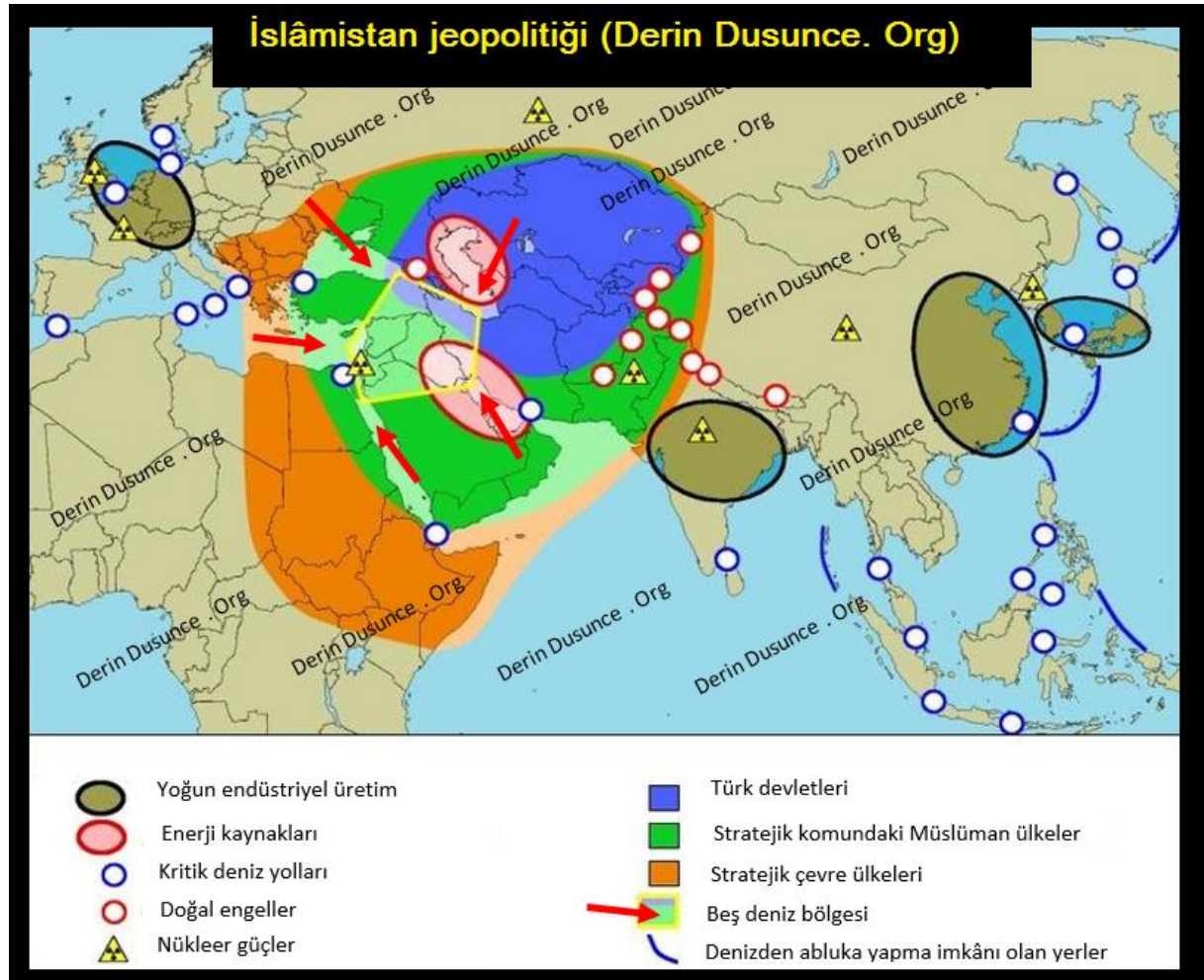
Liste: Dünyanın en büyük 20 şirketinden 9'u petroLCü (2015)

Sykes-Picot... Petrol müptelâsı bir dünyanın merkezi

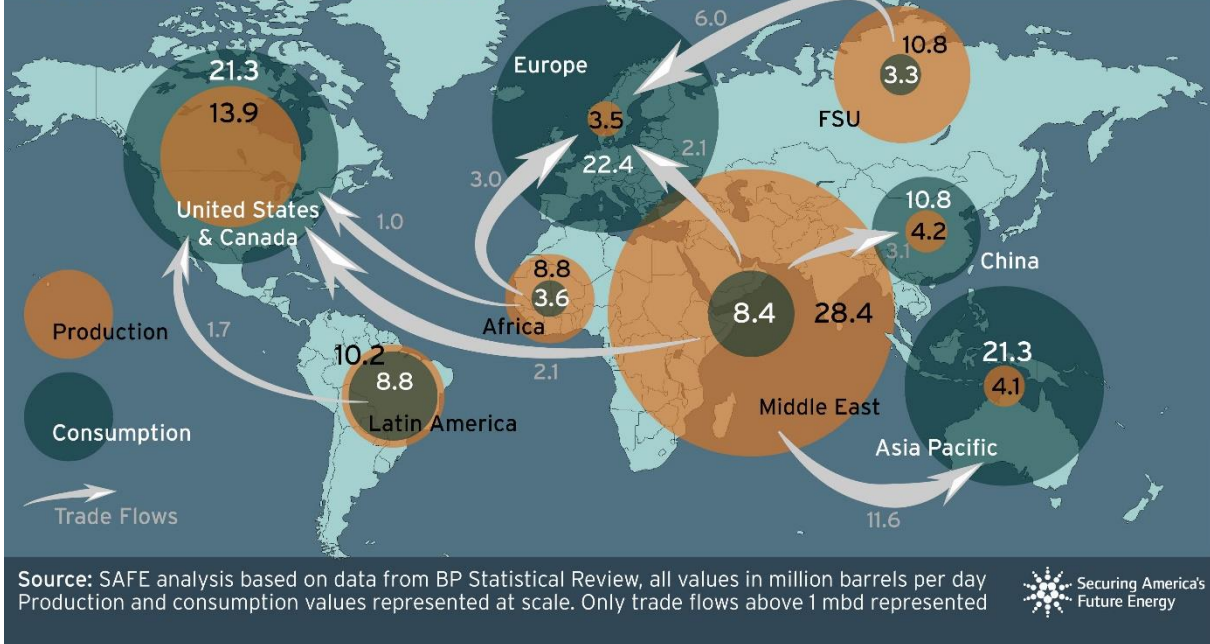
Sonsözü bir harita eşliğinde söyleyelim. Daha önceki bölümlerde anlattığımız gibi, petrolün bol ve üretim maliyetinin düşük olduğu bir bölge var dünyada: Bu bölgenin dünyaya açılış noktaları 5 deniz ile çevrili: Hazar, Karadeniz, Akdeniz, Kızıldeniz ve Basra körfezi. Haritadaki yeşil bölge dünyadaki petrolün %70'ini, doğal gazın %60'ını barındırıyor. Fakat petrolün varil fiyatı 30\$ civarına inince yeşil bölge dışındaki ülkelerin ihracat yapması imkânsız. Yani petrol üretimi ekonomik olmaktan çıktığından satılabilir dünya petrolünün %100'ü burada oluyor. Petrolün ucuzlaması, dolar talebini de düşüreceğinden ABD ve büyük dolar rezervi olan Çin, Japonya, Almanya gibi ülkelerin menfaatleri de tehdit altına girebilir.

Bu beşgeni kontrol eden güçler, istedikleri ülkeyi petROLSÜZ bırakabilir yani ekonomisini boğabilir ve ordusunu etkisiz hale getirebilir. Bugün için büyük ölçüde ABD kontrolünde olan bu bölgenin Basra çıkışında ABD'nin 5ci donanması, Akdeniz ayağında İsrail var.

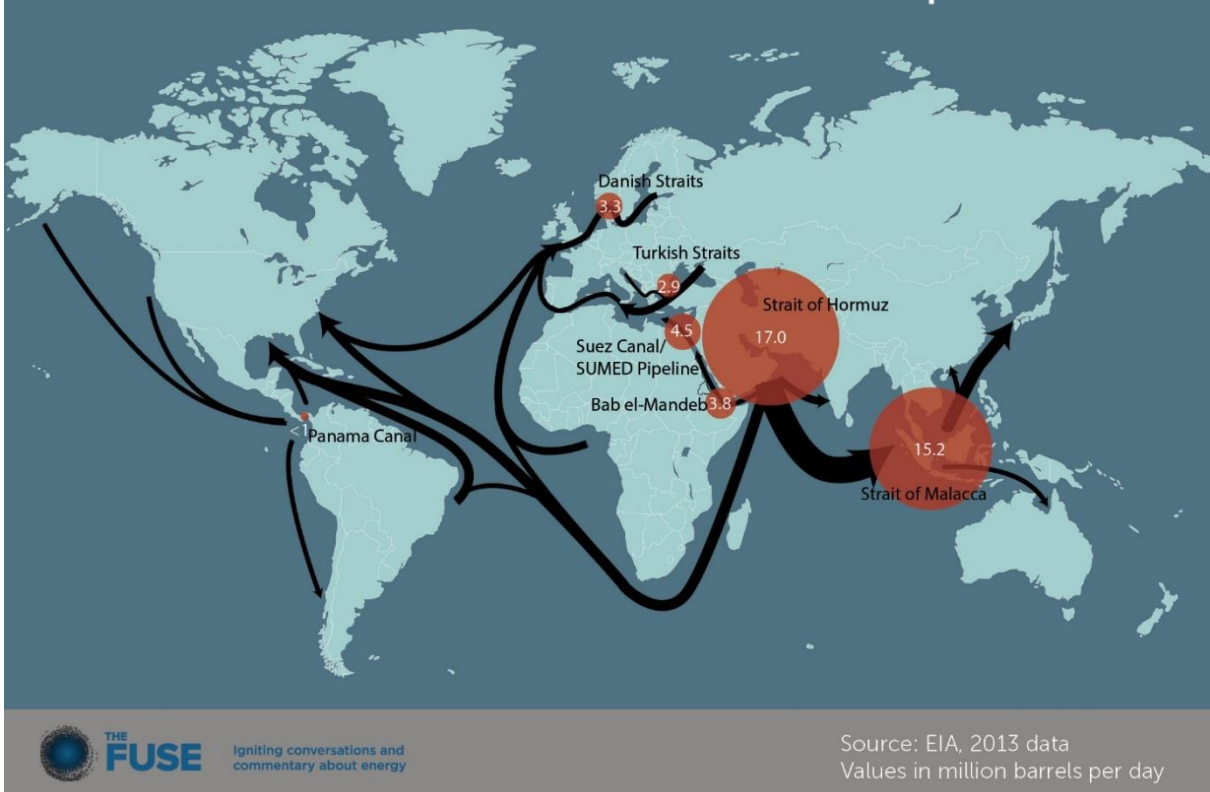
Haritadan dikkatle okunması gereken bir diğer mesele, üretim ve tüketim noktalarının uzak olması ve geçişlerin deniz yollarıyla, boğaz ve kanallarla kontrol edilmesi. Bu durum, donanma üstünlüğü olan ABD'ye büyük bir şantaj imkânı veriyor: Somali'de korsanları, Yemen ve Malezya'da DAESH terörünü bahane ederek istediği gemileri engelleyebilir, ticareti yavaşlatabilir.

Oil: Global Balance of Trade

Global Oil Transit Chokepoints

Nazi Almanyası, Irak ve Suriye

- Aralık 1942’de Alman Afrika Kolordusu komutanı mareşal Rommel, Süveyş kanalına doğru hızla ilerliyordu. Almanların petrol sıkıntısı bitecekti.
- Üstelik Süveyş, Suudi Arabistan, Filistin ve Basra’nın Alman kontrolüne geçmesi İngilizleri petROLSÜZ bırakacaktı.
- Texaco ve SoCal (Standard Oil Co. of California; Bugünkü Chevron) petrol şirketlerinin patronları Harold Ickes’tan ABD donanmasının yardımını istediler.
- Kurt siyasetçi Harold Ickes, Washington’dan 10.000 km uzaktaki petrolü korumadan önce iddia edilen rezervleri kontrol için en iyi uzmanı yolladı.
- DeGolyer’e göre Suudi Arabistan’da 100 milyar varil petrol olabiliirdi. Yani bütün Amerikan şirketlerinin bütün dünyadaki ispatlanmış rezervlerinin 4 katı!
- DeGolyer Washington’a çektiği telgrafta şöyle demişti: “Buradaki petrol insanlık tarihinde ele geçmiş en büyük hazinedir”
- Böylece İngilizler, Osmanlı’dan çaldıkları petrolü Amerikalı korsanlara kaptırmış oldular.
- Almanların patates, Japonların çam kökünden yakıt üretmeye çalıştığı 1945’te ABD’nin elinde o kadar çok petrol vardı ki sivilleri napalm ile yakıyordu.
- 1942’de sadece 2 Japon tankeri batıran ABD, ertesi yıl 23 tanker ve nihayet 1944’te 131 tanker batırdı. Japon petrol tedariki %50 düştü.
- Batı cephesinde, meselâ Bastogne’daki Alman yenilgisinin sebebi de petrol sıkıntısı. Alman tank ve uçaklarının %40’ı yere çakılıp kalmıştı.
- Mazotsuz kalınca hareket kabiliyetini kaybeden Alman zırhlı birlikleri ABD uçakları için çok kolay hedefler haline geliyordu.
- Buraya kadar anlattıklarımız için görünen kısmı. Esas tuhaflıklar mutfakta. Yani Hitler’e petrol veren ABD’liler ve ABD ordusuna teknoloji veren Alman firmaları.
- Ama önce Kerkük-Hayfa hattını konuşalım. Rommel Süveyş kanalına yaklaşırken Rodos adası da Almanların eline geçti. Neden önemli?
- Çünkü Hayfa limanı Alman uçaklarının menzilindeydi artık. Hayfa’da ne var? Kerkük petrol boru hattının Akdeniz çıkışı.
- Musul-Kerkük-Hayfa (İsrail) petrol boru hattı için “Britanya imparatorluğu’nun can damarlarından biri” deniyordu.
- Tesadüf bu ya, Almanlar yaklaşırken Irak’da bir askerî darbe oluyor (1 Nisan 1941) ve darbeciler Musul-Kerkük-Hayfa (İsrail) petrol boru hattını kesiyor. Sonra?
- Sonra darbeciler Almanlardan yardım istiyor. İngiliz arsızlığından bıkan Rıza şah da İran petrollerini Hitler’e açıyor. Ama bitmedi!
- Nazi işgali altındaki Fransa’nın olan Suriye’deki üsler Almanlara açılıyor. Fransa CB Vichy Irak’ta İngilizlerle savaşanlara silah veriyor.

İran'ın petrolü mü var yoksa Petrol'ün İran'ı mı var?

- 1947'de Hindistan'ın bağımsızlık ilânıyla Britanya önemli miktarda güç kaybetmişti. Geriye sadece "ticarî imparatorluk" kalmıştı.
- %51'i Kraliçe'ye ait olan Anglo-Iranian Company İran'daki bütün petrolün sahibiydi ve Kraliçe'nin en büyük deniz ötesi gelir kaynağıydı.
- Üstelik Kraliyet Deniz Kuvvetleri petrol ihtiyacını bu şirket sayesinde piyasa fiyatından çok daha ucuza karşılıyordu.
- Churchill'in donanmayı kömürden petrole geçirmesinin üzerinden 40 yıl geçmişti ve İran, Britanya'nın en büyük enerji kaynağıydı.
- Aynı zamanda ABD bütün okyanuslarda Britanya'nın yerini alıyordu. Üstelik İran dışındaki petrol kaynakları da ABD'nin eline geçiyordu: Irak, Kuveyt, S. Arabistan...
- Fakat buna rağmen 1940'ların sonunda bölgedeki petrol üretiminin %40'ını %51'i Kraliçe'ye ait olan Anglo-Iranian Company yapıyordu.
- Biraz da İranlılardaki İngiliz korkusundan bahsedelim:
- 1941'de İran şahı Rıza Pehlevi binlerce Almanı etkili ve yetkili mevkilere koymuştu.
- İngiliz baskısına rağmen Şah Almanları ülkeden kovmayı reddetti. Bunun üzerine Ruslar ve İngilizler İran'ı işgal ettiler.
- Churchill ve Roosevelt'in göz yumması sayesinde Stalin İran'ın kuzeyindeki hasada el koydu ve halkı açlığa mahkûm etti.
- 1910'ların sonunda yine İran'da gıda ticaretini engelleyen İngilizler milyonlarca insanın açlıktan ölmesine sebep olmuşlardı.
- Sürgüne gönderilen Rıza şah 1944'te Güney Afrika'da öldü. Yerine Churchill'in kuklası Muhammed Rıza Pehlevi kondu.
- Bu zavallı, hayatı boyunca İngiliz korkusu ve bir kukla olmanın aşağılık kompleksi içinde saçma sapan işler yapacaktı.
- 2 asırdır büyük güçler arasında sıkışıp kalan İran'ın ne devlet geleneği ne de bağımsız bir dış politikası olmadı.
- Gelirinin %80'i petrol olan, satacağı petrol miktarına ve fiyata ABD'nin karar verdiği bir dünyada İran yöneticileri ancak sömürge valisidir.
- Bazı liderler bağımsız dış politika yapmazlar. Bunlar, ABD iç politikası ve Atlantik dayanışması için gerekli öcülerdir sadece.

İran bir devlet midir yoksa içi saman dolu bir korkuluk mu?

- Daha önce Hitler ile işbirliği yapan İran'ın Britanya ve Rusya tarafından işgal edildiğini, başının kesilip içinin samanla doldurulduğunu anlatmıştık.
- Hatırlatmak için şu linki verelim: [Nazi Almanyası, Irak ve Suriye](#)
- Sonra [İran petrolünü Britanya'nın elinden Amerika'dan ve İngiliz başbakanın gaflet uykusunu](#) anlatmıştık.
- Bu akşam hikâye devam ediyor. Musaddık'ı kullanarak İngiliz'i İran'dan çıkartan ABD, kuklasına büyük diplomatik destek verdi.
- İngiliz zırhlısı HMS Mauritius İran'ın Abadan limanından ayrıldıktan sadece 4 gün sonra Musaddık ABD'ye misafir edildi.
- ABD desteğiyle Musaddık'a Birleşmiş Milletler'de İran'ı temsilen kürsüye çıktı.
- Yine bu müsamerenin bir parçası olarak Musaddık ABD başkanı Truman ile görüştü ve Philadelphia'da özgürlük çanıyla poz verdi.
- Bu çanın Amerikalıların İngilizleri yenmesinin sembolü olduğunu da hatırlatalım bu arada. Yani İran'da ABD'nin İngiliz'e attığı golün bir sembolü!
- TIME dergisi Musaddık'ı "yılın adamı" ilân ediyor ve "İran'ın George Washington'u" diye bahsediyor.
- ABD, İran petrol pastasını kendi bıçağıyla dağıtırken İngiliz'e de bir şeyler teklif ediyor ama Londra kızgın. Özellikle de dış işleri bakanı Anthony Eden. Neden?
- Zira İran'ı ve Farsçayı iyi bilen bu adam Anglo-Iranian Company'deki hisselerini çok ucuzladıktan sonra satabiliyor.
- Dikkat: Hem ABD'li hem de İngiliz diplomatlar petrol uzmanı ve petrol şirketlerinin bizzat ortakları. Yani kavga ulusal değil şirketsel.
- 1952 senesi önemli. Zira ABD Musaddık'ı destekliyor ama İngiliz, bizim gezi parkına benzer ayaklanmalarla ortalığı karıştırıyor.
- İngiliz kuklası çapulcular o kadar terör estiriyor ki Musaddık yaklaşan seçimleri askıya almak zorunda kalıyor.
- İngiliz ambargosu devam ettiği için İranlılar petrollerini satamıyorlar ve ekonomik sıkıntı artıyor.
- İran'dan petrol alan gemiler Yemen'deki İngiliz üssündeki askerlerce engelleniyor.
- İran için 1952 önemli demiştik. İngiliz istihbaratının Washington ile Tahran'ın arasını açmayı başardığı sene bu. Ne oluyor sonra?
- 1953 ocak ayında önemli bir olay, Rockefeller'e yakın 2 isim sahnede: John Foster Dulles dış işleri bakanı oluyor, Allen Dulles CIA başkanı.
- ABD'nin İran'a birden düşman kesilmesinin resmî sebebi komünist Rusya ile olan yakınlaşması. Oysa gerçekte Musaddık solcu bile değil.
- İngiliz ve ABD gizli servisleri AJAX operasyonunu başlatıyorlar. Parayla adam tutup çarşı pazar yaktıyorlar.
- İran'ın istikarını bozmak için Musaddık yanlışı ve "komünist" sloganlar atan çapulcular cami yakıyor. Halkta Musaddık nefreti tetiklemeye çalışıyorlar.

- Toplam operasyon bütçesi (resmî ABD verilerine göre) sadece 1 milyon dolar. #FETÖ benzeri milletvekilleri 11.000\$ karşılığında ülkeyi satıyorlar.
- İranlı darbecilerin haberi yok ama ABD eliyle yapılan bu darbeye İngilizler büyük destek veriyor.
- Fazlullah Zahedi 19 Ağustos 1953'te darbe ile #İran'a başbakan oluyor.
- Bu sırada CIA ve MI6, devrik İran şahına bazı fermanlar imzalatıp darbeye güya meşru bir zemin oluşturma gayreti içindeler. Bol para saçarak isyan sipariş ediyorlar.
- 29 Ekim 1954'te İran şahı Muhammed Rıza ülke petrolünü Anglo-Saxon kontrolündeki bir kartelev devreden anlaşmayı imzalıyor.
- İran petrolü %14 Shell, %46 Gulf Oil + Aramco (Jersey Standard, SoCal, Socony, Texaco) + 9 "küçük" ABD şirketi ve %6 Fransız CFP'ye peşkeş çekildi.
- Peki geriye kalan %40 ne oldu? O da Kraliçe'ye. Yani İran ABD ve İngiliz sömürgesi olmaya devam etti.
- Birkaç milyon \$ harcayarak yüz milyarlarca \$ değerindeki petrol yataklarına el konabilmesi garip görünebilir ama gerçek bu.

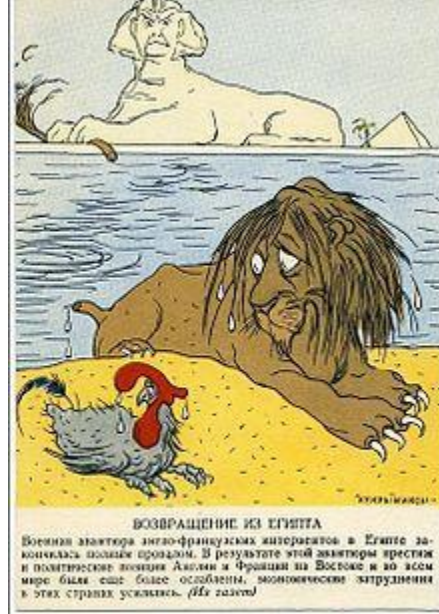
Suudi Arabistan'dan fazla petrolü olan Venezüella neden açlıktan ölüyor?

- İspatlanmış petrol rezervi Suudilerden fazla, ABD'nin neredeyse 10 katı. Ama Venezüella'da et yok, sabun yok, ekmek yok...
- 1950'lerde Venezüella kişi başına düşen gelirden dünyanın 4cü ülkesi, Ekonomisi Japonya'nın 4 katı, Çin'in 12 katı.
- 1950'lerde Venezüella petrolü ABD petrol mafyasına ait. Elit bir kesim dışında halk fakir ama ulusal ekonomi iyi görünüyor.
- Japonya'yı hızlandıran Kore ve Vietnam savaşlarında ABD'nin silah fabrikası olarak kullanılması. Çin ayrı hikâye. Ama...
- Venezüella'da enflasyon patlamasının faturası sosyal devlete, Chavez'e kesilir, yanıltır. Bu kriz petrol mafyasınca tetiklendi. Nasıl?
- S.Arabistan isimli musluk sayesinde petrol mafyası fiyatları indirip yükseltebiliyor. Bu yolla dış geliri petrol olan ülkelere şantaj yapıyorlar.
- Petrol ve doğal zengini ülkelerde enerji sektörü diğer sektörlerin gelişmesine engel oluyor. Sermaye ve nitelikli eleman enerjiye kayar.
- İran, Rusya, Venezüella, Azerbaycan... Petrol zenginlik getiriyor ama diğer sektörleri boğarak ülkeyi ABD'nin kölesi yapıyor. Neden?
- [Petrolün dolar ile satılması ve ABD ordusu ile CIA'nin buna uymayanları öldürmesinden ibaret bir sistem var.](#)
- Venezüella'ya geri dönersek... Petrol mafyası istediğini alamadığı zaman Gezi Parkı'ndaki gibi çapulcuları yolluyor veya darbe yapıyor.
- Venezüella'ya bir kurt kapanı kuruldu. Ulusal dövize, dış ticaretine saldırdılar. Ama sadece ekonomi değil baskı altına alınan.
- Venezüella'ya diz çöktürmek için CIA bir çok sabotaj yaptı. Meselâ 2012'de Paraguana rafinerisinde 41 insanı öldüren patlama.
- Paraguana sıradan bir rafineri değil. Venezüella'nın rafine kapasitesinin %70'i ve dünyadaki 3cü büyük rafineriydi.
- Sonuçta petrol içinde yüzen Venezüella benzinsiz kalabilirdi. İran da yaşadı bu durumu.
- Venezüella'da halk yiyecek kamyonlarına saldırıyor ve çöp yiyor. Çünkü CIA ülkenin nakliye zincirlerini kopardı. Yiyecek var ama sevkiyat yok.
- Chavez'i veya sosyalizmi/sosyal devleti eleştirenler yanılıyor. Venezüella'ya yapılanlar ABD veya Avrupa'ya yapılsa aynı şey olurdu.
- İnsanlar henüz anlamıyor ama dün Irak'ta, bugün Yemen ve Suriye'de çocukları açlıktan öldüren çete Venezüella'nın da katilidir.
- Venezüella halkına yapılan bir soykırımdır. Bunun suçlusu da "uygar" olduğunu iddia eden güçlerdir.
- Batı'nın uygarlık(!) getirdiği her ülke gibi Venezüella da organ mafyası ve fuhuştan payını aldı.

1956 Süveyş krizi ve Fransa ile Britanya'nın rezil olması

- Süveyş kanalı Batı Avrupa'yı Hint okyanusuna yani petrol ve Hindistan'ın zengin kaynaklarına bağlayan yolu 20.000 km'den 10.000 km'ye indirir.
- 1956 krizinin çıktığı soğuk savaş döneminde Batı Avrupa petrolünün %75'i Süveyş kanalından geçiyordu.
- 1956 krizi birkaç bakımdan önem arz eder. Fransa ve Britanya süper güç statüsünü çoktan kaybetmişti fakat dünya bunu Süveyş krizinde öğrendi.
- Fransa ve Britanya hâlâ 1800'lerin sömürgeci kafasıyla Nasır'a hemen her ay bir suikast düzenliyordu.
- Hindistan, İran ve Suudi Arabistan'da ABD'den ağır darbe Britanya bu olayla Süveyş'i de yitirdi. Ama...
- Ama kazanan Araplar olmadı. Nasır, Mısır halkı ve genel olarak Araplar bu oyunda piyon oldular.
- Fransa ve Britanya İsrail'le gizlice anlaşıp Sina'ya saldırması için yeşil ışık yaktılar. Böylece savaş bahanesi üretildi.
- Petrol kuyuları ve enerji yolları etrafında yapılan savaşlarda sonuç önceden bellidir. Silahlı çatışmalar sadece müsameredir.
- Fransa ve Britanya muharebeyi kazandılar ama savaşı kaybettiler. Zira ABD bu ülkeleri petROLSÜZ bırakarak şantaj yaptı. Nasıl?
- Eisenhower Fransa ve Britanya'yı boğmak için ABD petrol tankerlerinin petrol taşımasını yasakladı. Suudilere de aynı emri verdi.
- Kriz boyunca Southampton, Marsilya ve Rotterdam'daki rafinerilere petrol gitmedi. Avrupa ekonomisi sarsıldı. Neden kömür vb kullanmadılar?
- Çünkü "Marshall yardımı" denen tuzak sayesinde Batı Avrupa'nın enerji tüketiminde petrol %10'dan %40 geçmişti.
- Tarihlere dikkat: 1951 Marshall yardımı, 1953 Rockefeller'cı J.F. Dulles'in dış işleri bakanı olması, 1956'da patlayan Süveyş krizi. Tesadüf?... Yersen!
- 1956 krizinden okuduğumuz bir başka gerçek ise ABD ve İsrail'in küresel düşünebilmesi, Paris ve Londra'nın ise hâlâ 1800 model sömürgeci kafası taşıması.
- Eisenhower IMF'ye baskı yaparak Afrika'nın güneyinden, Ümit burnundan geçecek gemilerin ihtiyaç duyduğu finansmanı engelledi.
- ABD'nin muharebe değil savaş odaklı düşünebilmesi, oyundaki herkesi kör derekesine indirdi. 15 Aralıkta İngiliz ve Fransız birlikleri çekildi.
- Krizin başlangıcında Nasır'ın Ruslardan silah almasına bozulan ABD var. Eisenhower Asvan barajı için söz verdiği parayı Nasır'a vermiyor.
- Tabi bu arada Fransa ve Britanya'nın İsrail'e çok güçlü silahlar verdiğini unutmayalım. Yani Nasır'ın beklemek gibi bir seçeneği yoktu.
- Nasır'a bir kurt kapını kurduklarını söyleyebiliriz: Saldırsa suçlu, beklese İsrail geliyor. ABD'ye güvenemez ama Ruslardan silah alsa yine "komünist diktatör" olacak.
- Bundan 3 sene evvel, 1953'te Rockefeller'e yakın 2 isim sahnede: John Foster Dulles dış işleri bakanı oluyor, Allen Dulles CIA başkanı.

- 3 yıl sonra Nasır'a ekonomik baskı yapıp Süveyş kanalına saldırtan bu borç iptali krizinin mimarı ABD dış işleri bakanı John Foster Dulles.
- Tabi bu sorunlar vitrindekiler. Muhtemelen Nasır Rusya'nın duruşu, İsrail'in gerçek niyeti ve gücü konusunda CIA, MI6, kendi diplomatları ve istihbaratınca kandırıldı.
- Nasır kanala el koyabilecek güce sahip değildi. Bu kadar büyük bir strateji hatası yapması imkânsız. Muhtemelen bazı sahte garantiler aldı.
- İsrail 1956 krizinden kazançlı çıkmışa benziyor. Sina'dan geri çekilmiş olsa bile. Neden? 29 Ekim 1956'da Gazze'yi işgal etti.
- İsrail Süveyş petrol yolunu sakata sokarak Hayfa'nın değerini arttırdı. Hayfa derken... Körfez petrolünün Batı Avrupa'ya taşınmasını kastediyoruz.
- Nasır'la dayanışma içinde olduğunu söyleyen Suriyeli bir grup Irak'tan Akdeniz'e petrol taşıyan boru hattını sabote etti. Tabi yine İsrail'e yaradı. Neden?
- Çünkü Mısır ve Suriye yolları kapanınca Hayfa Avrupa'nın petrol tedariki için rakipsiz oldu. İsrail'in eline müthiş bir koz geçti.
- Daesh ve YPG terörünün, Yemen'deki iç(!) savaşın kime yaradığını da zannediyoruz herkes fark ediyordur.
- Netice?
 1. İsrail, Fransa ve Britanya Mısır'a tuzak kurdu.
 2. İsrail Paris ve Londra'yı kazıkladı,
 3. ABD İngiliz'e öldürücü darbe vurdu.
 4. ABD ve İsrail kazançlı çıktı,
 5. Londra ve Paris rezil oldu.
 6. Mısır ise kurtlar sofrasında çerez.
- Ruslar'a gelince... Muhtemelen Nasır'ı sattılar ve karşılığında Doğu Avrupa'dan arsa aldılar. ABD ve saz arkadaşları, Rusların Macaristan ve Çekoslovakya'da yaptığı katliamlara sessiz kaldı.
- Biz petrolü tarihimizde bir detay zannediyoruz ama aslında biz petrolün ve petrol mafyasının tarihinde küçük birer detayız artık.

CIA – Petrol kartelinin ortak çalışma yöntemi ve Irak tarihinden bir misal

- Zira etnik çekişmeler, mezhep kavgaları ve filan liderin, filan partinin nefsanî hareketleri satranç taşları gibi değişkendir. Ama bir de sabitler vardır; siyah ve beyaz kareler gibi.
- Bunun için mekânda biraz kuzeye gideceğiz, zamanda ise biraz geriye, 1960'lara. Bugün Suudi Arabistan'da yapılan işin bir kopyası Irak'ta sahneye konmuştu. Nedir? 1963'te Irak Cumhuriyeti'nin ilk başbakanı Abdülkerim Kasım öldürüldü.
- Tabi "başbakan" denince seçim kazandığı filan zannedilmesin, o da bir darbe ile gelmişti başa. Komünistlerle ittifak kurmuştu 5 yıl önce. İngiliz casus Arabistanlı Lawrence'ın (Thomas Edward Lawrence) adamı 1ci Faysal'ın torunu 2ci Faysal'ı öldürttü.
- İlginç bir ayrıntı... 1963'te CIA desteğiyle Abdülkerim Kasım'ı deviren ekipte tanıdık bir isim var: Saddam Hüseyin. Saddam bu darbeye kadar Mısır'da saklanmak zorunda çünkü CIA ile işbirliği yeni değil; daha önce de Abdülkerim'i öldürmeye çalışmış.
- Abdülkerim Kasım devrilince CIA "komünist" diye damgaladığı binlerce yazar, aydın, doktor, mühendis, bürokrat vb ismi bulunan bir listeyi yeni iktidara veriyor ve Saddam'ın da yardımıyla hepsi öldürülüyor. Yani CIA 12 Eylül darbesinde Türkiye'de sipariş ettiği katliamın benzerini Irak'ta yaptırmış.
- Aslında Abdülkerim Kasım darbe ile başa geçip Kral 2ci Faysal'ı öldürdüğünde ABD bundan rahatsız olmamıştı. Çünkü Mısır'daki Nasır'a karşı bir denge unsuruydu. 1980'lerde G.H. Bush'un İran'a karşı Saddam'ı desteklemesi gibi Eisenhower da Abdülkerim Kasım'ın arkasındaydı.
- Ne oldu peki? Eylül 1960'ta Abdülkerim Kasım İngiliz-Amerikan ortaklığı olan Iraq Petroleum Company'nin %95'ine el koydu. Petrol karteli Kennedy'ye gidip Irak'a baskı yapmasını istediler ve "gereken" yapıldı. Ya sonra?
- Tariki, Pérez Alfonzo ve Abdülkerim Kasım'ın liderliğinde petrol ihraç eden ülkeler birliği kuruldu: OPEC.
- Abdülkerim Kasım petrol kartelinin Irak'taki petrolüne el koymakla kalmamış, onlara rakip olabilecek 2ci bir karteli kurmaya başlamıştı. Haliyle CIA ölüm emrini verdi ve bu işi BAAS partisinden Ali Salih Al Sadi'ye sipariş etti.
- 8şubat 1963'te başlayan darbe CIA'nın ve petrol kartelinin menfaatlerine uygun şekilde sonuçlandı. Binlerce Iraklı sokak çatışmalarında ve bombardımanlarda can verdi.

CIA ve Endonezya

- Endonezya gaz üretiminde dünyada ilk 10, kömürde ilk 5 içinde. Petrol de var ama Kuveyt gibi değil.
- Endonezya’da petrol 19cu asırda Britanya-Hollanda ortaklı Royal Dutch Shell’in elindeydi ama 1936’da Amerikan CalTex (SoCal + Texaco) bölgeye el attı.
- ABD şirketlerinin bu hamlesi petrol fakiri Japonya’nın da önünü tıkamıştı ve 2ci dünya savaşında önemi artacaktı.
- Endonezya’da petrol zengini bölgeleri ABD firmalarının ucuza kapabilmesi için CIA 1957’den itibaren ayrılıkçı hareketler başlattı. (Bkz. Güney Sudan, Nijerya’daki Biafra ve Kuzey Irak Kürtleri)
- ABD firmalarının menfaatleri de çatıştı: Bazısı ayrılıkçıları desteklerken hükümetle yağlı kontrat imzalayan Socony Mobil, ABD deniz kuvvetleri komutanına Endonezya ordusuna silah vermesi için baskı yaptı. Amerikalılar için Müslümanlar birbirlerini öldürdü.
- 1965’te general Suharto, CIA’nın desteğiyle darbe yaptı. Tabi Mısır’daki Sissi, Şili’deki Pinochet gibi ABD’den büyük destek gördü.
- Tabi bu destek AB ile sınırlı kalmadı. Bütün eli kanlı diktatörler gibi Suharto da Fransa, Britanya ve Almanya’dan büyük destek aldı.
- Endonezya’daki askerî darbeyi takip eden günlerde CIA Suharto’ya “sakıncalı komünistler” listesi verdi ve 500.000 civarında insan katledildi; katliam 1 yıl sürdü.

Rüzgâr santralleri neden elektrik kesintisine ve açlığa sebep oluyor?

- Güney Avustralya’da garip şeyler oluyor ve Türkiye’yi ilgilendiriyor. Yenilenebilir(?) enerji, rüzgâr ve güneş santrallerinden elde edilen elektrikten bahsedelim. Neden sürekli elektrik kesintisi oluyor bu bölgede?
- Güney Avustralya eyaleti rüzgâr elektriğinin toplamdaki payını %50’ye çıkardı ve dünya çapında önemli bir laboratuvar oldu. Rüzgâr sürekli esmediği için üretimdeki kesilmeler %40’a yaklaştı.
- Güney Avustralya rüzgâr kurbanı oldu. Rüzgâr santrallerinin rasgele zamanlarda durmasını tazmin edecek bir sistem yok. Toplam üretimdeki payları %1 sularında kaldığı müddetçe yol açtıkları dalgalanma genel üretim-tüketim farkı içinde eriyor. Ama %20’leri geçince bütün bir ülke riske girebilir.
- Daha önce RES ve GES’lerin ulusal çapta çözüm olmayacağını yazmıştık. Bkz. [Rüzgâr ve güneş enerjisi sürdürülebilir/yenilenebilir değil çünkü...](#)
- Rüzgâr ve güneş santralleri, büyük şehirlerden uzak, tecrid noktalarında, meselâ yangın gözlem kulesi veya küçük çiftliklerde bir akü ile birlikte olursa kullanışlı. **BÜYÜK ÖLÇEKTE ASLA ÇEVRECİ DEĞİL.** Zira yüzbinlerce evin ihtiyacı için pil/akü kullanmak, tonla asit ve kurşun gibi ağır metallerin doğayı kirletmesi demek.
- Rüzgâr ve güneş elektriği ulusal çapta kesinlikle ekonomik de değil. Güney Avustralya’daki RES üretimindeki dalgalanma ve fiyat üzerinde rüzgârın olumsuz etkisi çok büyük.
- Bu sahte çevrecilik yüzünden Güney Avustralya’da hem elektrik fiyatları yükseldi hem de kesintiler ekonomiye zarar verdi. Neticede herkes kaybetti... Hemen hemen herkes. RES ithal edenler ellerini ovuşturuyor.
- Rüzgâr türbinlerinin içindeki mıknatısların üretimi için gerekli olan nadir metaller oldukça pahalı ve fiyat artıyor. Üstelik bunların üretilmesi için toprağa tonla asit dökülüyor ve tarım yapılmaz hale geliyor. Çin’de RES yüzünden toprağını kaybetmiş milyonlarca köylü var.
- Elektik fiyatlarının yükselmesi fakir ailelerin bütçesini o kadar sarstı ki yerel gıda bankasına göre açlık riski altındaki nüfus %3,5 iken %6,2’ye geçti. Yani Avustralya rüzgâr kaynaklı elektrikle:
 1. Çevreyi koruyamadı,
 2. Ekonomiye berbat etti,
 3. Açlık riskindeki nüfusu ikiye katladı.

Ya Türkiye? Aynı aptallığı yapar mı? Daha önce yapılmış aptallıklara bakarsak... Evet. Böyle bir risk var. “En güzel başgan bizim başgan” diye bağırmakla olmuyor. Halklar ülkelerine sahip çıkmazsa 3 tane ithalatçı firma bakan ve milletvekillerini kafaya alıyor. Her ülke aynı. (Bkz. Almanya’nın enerji aptallıkları)

Birleşmiş Milletler, Bilderberg ve Dünya Bankası kime aittir?

Bu sayfada petro-dolar sistemi ve Amerika'yı yöneten gizli güçler ile alakalı pek bilinmeyen bazı bilgileri açıklayacağız. BOP, Birleşmiş Milletler, Bilderberg forumu, Chattam House, Rockefeller Ailesi...

Kaynaklarımız şunlar:

- 1) Henry Luce,
- 2) Anthony Sampson,
- 3) John M. Blair,
- 4) Daniel Yergin,
- 5) Petrol karteli soruşturması Amerikan kongre tutanakları (1953)
- 6) çok uluslu Petrol şirketleri soruşturması Amerikan kongre tutanakları (1974)
- 7) Eysrnhower'ın 1961 tarihli nutku
- 8) Gareth Williams,
- 9) Milton Friedman,
- 10) David Rockefeller'ın hatıratı,
- 11) James Srodes,
- 12) Michael Gama,
- 13) Douglas Martin.

- Önce 1973 petrol krizine geri dönelim. Anglo-sakson şirketler bu tarihte "Ortadoğu" petrollerinin %92'sini ve komünist blok dışındaki petrolün %77'sini kontrol ediyorlardı.
- 1954-1970 arasında son derece istikrarlı bir kontrol sağlayan petrol mafyası 7 şirketti ve "yedi kız kardeş" ismini italyan siyasetçi Enrico Mattei takmıştı: Jersey Standard, Mobil, SoCal, Texaco, Gulf Oil, BP ve Shell.
- Bunların hepsi eşit güçte değildi: ilk 5'i dünya petrol üretiminin "sadece" %35'ine ve rezervlerin %43'üne sahipti ama boru hatlarının %81'ini ellerinde tutuyorlardı. Yani petrol zengini iki şirket, boru zengini 5 şirketin tehdidi altındaydı... Sonra?
- Üretim noktalarında ve taşıma hatlarında çıkabilecek savaşlar ve bu savaşların doğuracağı fiyat oynamaları, bütün şirketlerin menfaatlerini aynı yönde etkilemiyordu.

- 1970’te ABD üretimi 11.32 milyon varil/gün ile rekor kırdı: Bu seviye, İran, Suudi Arabistan ve Venezuela’nın toplamı kadardı. Yani ABD, komünist blok harici üretimin %25’ini yaptı. Ama 7 ortaklı petrol mafyasının 5 Amerikan ortağı, boru ve limanlar ile bu kontrolü %50’ye çıkardı.
- “7 kız kardeş” denen petrol mafyası genelde WASP tiplerdi, kız alıp verme ve elde tutulan şirketler arası hisseleri banka ortaklığı yoluyla arttırıyorlardı. Bu yolla yıkıcı fiyat savaşlarından, aşırı üretimden korundular. Bugün de aynı sistem devam ediyor.
- Rockefeller ailesinin her bir petrol şirketindeki payı bilinmiyor. Bilinen en “taze” analiz 1938’de ABD borsası polisi SEC yapmış. Sonuç?
- 1911’deki anti-kartel parçalama operasyonu bir müsamereymiş ve Rockefeller ailesi hâlâ 4 şirketin en büyük hissedarıymış.

... Yani:

1) Std oil of New Jersey (=Exxon) : %20.2

2) Std oil of New York (=Mobil) : %16.3

3) Std oil of California (=Chevron) : %11.3

4) Std oil of Indiana (=Amoco) : %12.4

- Petro-Ş sistemini anlamaya çalışan herkesin düşebileceği büyük bir hata var: Petrolü sadece bir yakıt olarak düşünmek. Bu hatadan korunmak için şu 4 bankaya dikkat edelim:

a. First National City Bank

b. Bank of America

c. JP Morgan

d. Chase Manhattan

- Bu listeye bir de Chemical Bank eklenebilir. Bu bankaların kurucuları ve ortakları Rockefeller aile üyeleridir. Bazen atanmış prensler de görülür. Petrol mafyası üyeleri bu bankalar üzerinden organik bağlar kurar.
- Gerçek şu ki 1945-1975 arasında adına “The Glorious Thirty” denen suni bir 30 yıllık refah yaşandı ve 2 kutuplu bir dünya kuruldu. Petrol mafyasının ucuz petrolü olmasaydı bu bolluk imkânsız olurdu. Avrupalı ulus-devletler bu bolluk için hangi bedeli ödediler?
- Ulus-devletler üstü mekanizmaların işleyişine örnek? Libya’da BP ile ortak iş yapan bir firmanın sorumlusu George Henry Schuler, 30 Ocak 1971’de “Londra Politik Grubu” adlı bir toplantıya davet edildi. OPEC’in ve Arapların ortak hareketine karşı strateji belirleniyordu. Sonra?
- Aynı gün New York’ta yapılan bir başka toplantıya telefonla katılması istendi. Toplantıyı yöneten Jersey Std Oil (Rockefeller şirketi) başkanı John K. Jamieson idi. Kendisine New York’taki grubun Londra için “fazla büyük” meseleleri hallettiği bildirildi. Sıkıntı neydi peki?
- Petrol eskisi kadar bol değildi ve bazı Arap ülkeleri petrol mafyasına itaat etmiyordu. Darbe ve suikast yahut Gezi Parkı çapulcusu formatında halk ayaklanması(!) sipariş edilebilirdi.
- Nasıl oluyordu da 7 petrol şirketini kontrol eden bir adam istediği ülkede darbe sipariş edebiliyordu? 1946’ya dönelim: John D. Rockefeller oğlu Nelson’a Birleşmiş Milletler merkez binası için büyük bir arazi almasını emrediyor: New York’un en güzel yeri, 7 hektar, 8.5 milyon \$!

- Birleşmiş Milletler binasının baş mimarı Wallace Harrison uzun zamandır Rockefeller ailesinin özel mimarıydı. Harrison, Exxon binasını ve Rockefeller Center'ı da tasarlamıştır.
- Rockefeller ailesinin Birleşmiş Milletler üzerindeki etkisi elbette bina vermekle sınırlı değil. Savaş sonrası dünyayı şekillendirecek olan "düşünce kuruluşu" CFR de Rockefeller parasıyla kuruldu. Bugünkü bütçe 100 milyon \$. ABD dış işlerine yön veren ama memur olmayan gurular!
- Uzaktan kumandası Rockefeller ailesinin elinde olan CFR'in kurucu üyeleri 2 önemli iş daha yaptılar:

a) 1945 San Francisco konferansında Birleşmiş Milletler'i kurdular,

b) 1944'te Dumbarton Oaks konferansında Bretton-Woods anlaşmasını hazırladılar!

- Toplantıya katılanlar arasında Kennedy'yi öldürecek ve İran'ın seçilmiş başbakanı Musaddık'ı darbe ile devirecek olan CIA başkanı John Foster Dulles da vardı.
- Dulles, 1941'de Rockefeller Center'ın 3603 numaralı toplantı salonunda OSS başkanlığına atandı. (OSS; Office of Strategic Services, CIA'nin eski adıydı ve MI6'in kuluçkasında büyümekteydi.) ABD'deki özel-kamu bulanıklığı bugün de aynen devam eder.
- Bretton-Woods sırasında kurulan Dünya Bankası'nın merkezi WhiteHouse'dan bir kaç sokak ötededir ve 20 yıl boyunca Rockefeller prensleri olan Chase Manhattan Bank müdürlerince idare edilmiştir:

1947-1949: John McCloy,

1949-1963: Eugene R. Black

1963-1968: George D. Woods

- Birleşmiş Milletler kuruluş ilkelerini hazırlayan CFR (Council on Foreign Relations) bütün büyükbaş hayvanların mecburi geçiş noktasıdır:

Henry Kissenger

Hillary Clinton

Jimmy Carter

Dick Cheney

Madeleine Albright

Alan Greenspan...

- CFR, Rockefeller ailesinin desteğiyle işler. Kuruluşundan itibaren parası ve binası ailedendir. Marshall planı da CFR'in yumurtasıdır. David Rockefeller, 1946'da Marshall planı için çalışmış, 1949'da müdürler arasına girmiş, 1970'te başkan olmuş. Eski başkan kim?
- Bir Rockefeller bankası olan Chase Manhattan Bank'tan tanıdığımız John McCloy.
- CFR'in Londra'daki kardeşi Chatham House. Bir de biraz gizli kalması istenen Bilderberg grubu var: Kuzey Amerika'nın ve Batı Avrupa'nın ekonomi, siyaset ve medyada en güçlü isimlerini topluyor. Davetlileri belirleyen Rockefeller ailesi.
- Hitler'i iktidara getiren Amerikalı iş adamlarını, Londra'nın bombalanması için yakıt veren ABD şirketlerini, affedilen NAZİ subaylarını, ABD uydusu haline gelen Almanya'yı bir başka gün anlatalım inşallah. Bu flood'u bir sonsöz ile bitirelim...

Sonsöz:

- 1) Petrol mafyası ABD dahil her devlete enerji şantajı yapar, vergi ödemez, kanun üstüdür.
- 2) Petrol, faiz mafyasının görünen ucudur.
- 3) ABD dış işleri ve CIA, halkın değil mafyanın menfaatlerini korur.
- 4) Birleşmiş Milletler ve WorldBank, petrol mafyasınca kuruldu
- 5) Petrol savaşları fiyatın düşmesini engellemek için sipariş edilir.
- 6) Müslümanların Türk-Kürt-Arap kavgası/nefreti, petrol mafyasına bedava köpeklik etmektir,
- 7) Petrol mafyası, ABD dolarını kamulaştırmak isteyen 4 ABD başkanını öldürmüştür.

Hitler'in, ABD yardımıyla Londra'yı bombalayıp 40.000 insanı öldürdüğü gün...

Hitler bize okulda öğretildiği gibi saldırgan bir diktatör müdür yoksa Amerikan petrol kartelinin sıfırdan inşaa ettiği ve sonunda imha etme düğmesine bastığı bir öcü mü? Şu bilgileri okuduktan sonra kendiniz karar verin. Kaynaklar için bkz. [Birleşmiş Milletler, Bilderberg ve Dünya Bankası kime aittir? »](#)

- 1950-1960'lara baktığımızda, ABD savunma, finans ve petrol şirketlerinin Beyaz Saray'a tamamen yerleştiğini görürüz. Basit lobi faaliyetinin çok ötesinde, firma müdürleri aynı zamanda bakan, senatör, danışman vb. olmaktadır. ABD'de bu çift işlere "revolving doors" denir.
- Bugün hâlâ devam etmekte olan bu mafya sisteminde CIA ve Pentagon'un üst yönetimi hem Nazi Almanyası kurmayları, hem de ABD iş dünyasıyla kucak kucağadır. Hitler'in ödül verdiği iş adamları, Almanlara silah, teknoloji ve yakıt satan ABD firmaları... saymakla bitmez.
- Birazdan örnekler vereceğiz ama burada önemli bir ayrım yapmak gerek: ABD firmaları hükümetten gizli olarak Hitler'e yardım etmedi. Meselâ **1941'de Alman ordusunun yakıt ve makine yağı ithalatında ABD'nin payı temmuzda %44, eylülde %94! Yani ABD yardım etmeseydi Hitler asla Rusya'ya saldıramazdı.**
- 1944 Normandiya çıkarmasında Amerikan askerleri ele geçirdikleri Alman kamyonlarında Amerikan malı GM ve Ford motorlarını görünce şoka girdiler. Tabi 1920'den beri ABD medya devi Randolph Hearst ve kimya devi Irénée Du Pont'un Hitler'e sponsorluk yaptığını bilmiyorlardı!
- IBM patronu Thomas J. Watson'u da konuşalım. Bugün SAP ve Microsoft resmî öcü İran ile iş yapan firmalara şantaj yapıyor ama 1941 sonuna kadar IBM sakatların, yahudi ve romanların fişlenip öldürülmesi için Almanlara makine ve yazılım kiralamıştı ve milyonlarca \$ kâr etmişti.
- Hitler'e para, yakıt, teknoloji veren ABD şirketleri: Du Pont, Union Carbide, Westinghouse, General Electric, Gillette, Goodrich, Singer, Eastman Kodak, Coca-Cola, IBM, ITT, Sullivan&Cromwell, J. P. Morgan & Dillon, Read& Company, Union Bank of New York, Brown Brothers & Harriman.
- Tekrar hatırlatalım: Başlamış bir savaşı fırsat bilip çaktırmadan para kazanan küçük patronlardan bahsetmiyoruz. 2. Dünya Savaşı'nı bilerek ve isteyerek çıkartan, bu yolla yeni bir dünya kuran büyük gücü anlatıyoruz. Almanya ve Japonya bu savaşın "gerekli" kötü adamları idi.
- Şimdi kilit adamlardan birine geldik: Prescott Bush. Irak'ı bombalayan ve işgal eden iki başkan Bush'un babası ve dedesi. Hitler'in iktidara gelmesi için para musluklarını açan Thyssen, Krupp ve Schacht şirketlerinin arkasındaki adam da bu.
- Savaşın daha başında Hitler muazzam bir hızla Avrupa'yı işgal etti. Blitzkrieg denen bu yıldırım savaşı için motor, tank, panzer, kamyon, uçak, kauçuk, bakır, alüminyum, yakıt, makine yağı ve orduların eş zamanlı sevki için telsiz gerekiyordu. Hepsini Amerikalılar verdi.
- General Motors, Brandenburg'daki yeni Opel fabrikasında, Ford ise Rüsselsheim'da Alman ordusu için üretim yapıyordu. Hitler'in 1939-1940 arasında kullandığı tankların %50'si ABD şirketlerinin Almanya'daki fabrikalarında üretilmişti! (Anita Kugler, Billstein...)

- Amerikan ITT firması, Almanlara uçak montajında yardım etti. Texaco ve Standard Oil, ispanya limanlarından Hitler'e yakıt ve makine yağı yolladı. Burada kilit adam Texaslı petrolcü William Rhodes Davis idi.
- Rockefeller'a ait olan Amerikan Standard Oil petrol devi, IG Farben'a sentetik uçak yakıtı teknolojisini verdi. Kömürden elde ettikleri yakıtla Almanlar Britanya'yı bombaladı: 40.000 sivil öldü; 100.000 civarı insan yaralandı.(1940-1941)
- 26 haziran 1940'ta New York Waldorf-Astoria otelinde Almanlar Blitzkrieg'i kutladılar. General Motors Almanya müdürü James D. Mooney oradaydı. 5 gün sonra yine New York'ta yeni kutlama: Ev sahibi Texaco patronu Rieber idi. Mooney ile beraber Henry Ford'un oğlu Edsel de vardı.
- Japonların PearlHarbour'a saldırmasından 4 gün sonra, 11 Aralık 1941'de Hitler ABD'ye savaş açtı. Almanya'daki ABD şirketleri ne oldu? Ne Normandiya çıkarması ne de Berlin'in bombalanması ve işgali Alman-ABD ilişkilerini bozmadı. Savaş bitene kadar ürettiler ve kâr ettiler!
- Savaştan sonra Almanlara yardım eden Amerikan firmaları ceza değil tazminat aldı! Amerikan hükümeti bombaladığı fabrikaların parasını bu firmalara ödedi. Meselâ General Motors 33 milyon \$ ve ITT 27 milyon \$ aldı!
- Almanya'da üretim yapan Amerikan firmaları savaş boyunca gestapo tarafından toplanan köleleri ücret ödemededen kullandılar. Fakat savaştan sonra bu firmaların aleyhine hiç bir dava açılmadı. Çünkü bu firmalar bugün olduğu gibi o gün de Amerikan hukukunun üstündeydi.

Almanya nasıl Sam Amca'nın sütlü ineği oldu?

Okulda bize öğretilmez ama bunları bilmeyenler bugünkü Almanya'yı anlayamazlar:

- 1) Savaştan sonra Nazi subaylarının affedilmesi,
- 2) Alman işadamlarının servetlerinin Amerikalılar tarafından iadesi,
- 3) Alman devletinin polis, asker ve istihbaratının ABD kontrolüne girmesi.

- Savaş sırasında Hitler'in Londra'yı bombalamasını ve Rusya'yı işgal etmesini sağlayan ABD derin devleti, Nazi Almanyası ile olan ilişkisini savaştan sonra nasıl şekillendirdi?
- Hatırlayınız, 2. Dünya Savaşı'nda ABD şirketleri Hitler'e para, petrol ve teknoloji sağlamışlardı. Hitler ABD'ye savaş ilan ettikten sonra bile bu şirketlere el koymadı; faaliyetlerini engellemedi. Bkz. [Hitler'in ABD yardımıyla Londra'yı bombalayıp 40.000 insanı öldürdüğü gün... »](#)
- John McCloy, Nazi savaş suçlularını kurtaracak olan Rockefeller piyonudur. Birleşmiş Milletler'in kuruluşunda da (aynı kuklacının emriyle) önemli bir rol oynamıştır. Bkz. [Birleşmiş Milletler, Bilderberg ve Dünya Bankası kime aittir? »](#)
- John McCloy Almanya ile ilgili hassas dosyaların uzmanı bir avukat olmuştur. 1936 Berlin olimpiyatlarında Hitler'in özel odasına davet edilecek kadar etkili ve yetkiliydi.
- McCloy, döneminin ABD başkanı Harry Truman tarafından Almanya yüksek komiserliğine getirildi ve 1950-1953 arasında görev yaptı.
- John McCloy bu görevi sırasında Nürnberg mahkemesinde mahkum edilen birçok Alman işadamlarına af kararı çıkardı. Affedilen işadamlarına bütün fabrikaları ve servetleri geri verildi. Aslında Kissenger ve McCloy Amerika'ya köpeklik edecek yeni bir Almanya kuruyorlardı.
- John McCloy, Pearl Harbour saldırısından 8 ay önce Roosevelt tarafından stratejik önemi çok büyük olan Savaş Bakanı yardımcılığı görevine getirildi.
- Roosevelt, Truman, Eisenhower, Kennedy, Johnson, Nixon, Carter and Reagan: toplam 8 Amerikan başkanı McCloy'u yanında tuttu... veya tam tersi! Zira Amerikan başkanları ülkeyi yönetmez; gerçek yöneticilerin görünmesini engelleyen sirk hayvanlardır onlar.
- Şimdi birbiriyle alakasız gibi görülen 3 bilgiyi birleştirelim:

- 1) John McCloy 1947-1949 arasında Dünya Bankası başkanı idi.
- 2) Birleşmiş Milletler ve Dünya Bankası Rockefeller tarafından kuruldu.
- 3) McCloy, Truman tarafından Almanya yüksek komiserliğine atandı.

- John McCloy'un özgeçmişi Rockefeller'a ait/yakın şirket ve kurumlar ile dolu: World Bank, Chase Manhattan Bank, Chase National Bank, Ford Foundation, E.R. Squibb & Sons, UN Development Corporation, Council on Foreign Relations (Salk Institute)
- Aynı McCloy Japon asıllı Amerikan vatandaşlarının toplama kamplarına gönderilmesine liderlik etti.
- John McCloy'un özel Aslı kurtardığı Naziler arasında kim vardı? 1) Köle çalıştıran KRUPP yöneticileri Friedrich Flick ve Alfried Krupp, 2) Roman, yahudi ve özürhüherin katledilmesinde kullanılan Zyklon-B gazı tedarikcisi IG-Farben şirket yöneticileri. (sonradan "Bayer" adınılacaktı)
- Bu noktada bir hatırlatma yapalım: Maksat tek tek kişileri analiz etmek değıil. Amerika'nın şu veya bu suçunu da işaret etmek derdinde değıiliz. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra "demokratik ve özgür" etiketiyle faşist bir dünyanın nasıl kurulduğunu anlatıyoruz.
- İlci Dünya Savaşı sırasında bu katliamlara imza atan Alman kimya patronlarından fritz ter meer gibi birçoklarının Amerikan Almanya yüksek komiseri John McCloy tarafından serbest bırakıldığını ve bu patronların bugünkü kimya-ilaç sektörünü kurduğunu hatırlatalım...
- 950'lerde CIA soğuk savaşta Ruslara karşı kullanmak için Reinhard Gehlen ve Klaus Barbie gibi Nazi savaş suçlularını işe almaya başladığında imza sahibi gene John McCloy oldu. ABD bu yolla paralel bir Alman devleti kurmaya başladı.
- Alman gizli servisi Alman halkının menfaatlerini değıil John McCloy'un temsil ettiğı Rockefeller'ın menfaatlerini koruyacaktı artık.
- Maaşını ABD'den alan, ülkedeki askerin, polisin, yargının bile haberi olmayan Gladio çeteleri hiç kimseye hesap vermeyecekti. 1980'de OktoberFast sırasında patlatılan bomba, maşa olarak kullanılan Neo-Nazi gençle beraber 11 kişiyi öldürdü.

Tavsiye okuma...

[Gladio-Stay Behind](#)

- Nazi savaş suçluları ile kurulan CIA'nin Avrupa şubeleri nasıl çalıştı? Neden ve kimin kanını döktü?
- "Doğru yoldan" çıkan Fransa nasıl terbiye edildi?

Libya: Kral İdris , Kaddafi, OPEC ve Petrol Karteli

- Kaddafi ve “Arap baharı” o kadar manşete taşındı ki Kaddafi öncesini sorgulamak kimsenin aklına gelmiyor. Oysa bugünkü meselelerin kökü orada....
- Herkesin bildiği gibi Kaddafi petrolü Amerikan doları yerine altın ve alternatif dövizler karşılığında satmaya başlayınca “öcü” ilân edilmişti. Ama Kaddafi’nin başa geçmesi petrol kartellerine yaramış olabilir mi? Neden?
- Çünkü 27 yaşında genç bir subay kan dökmeden devasa petrol rezervlerinin başına geçti ve petrol karteline çok faydalı şeyler yaptı. Kartel’den emir mi alıyordu yoksa yanlış istihbarat ve ekonomik yönlendirme mi vardı? Bu kararı okurlara bırakıp eldeki bilgiye bakalım.
- Kaddafi darbe yaptı ama kime? Kim vardı Libya’nın başında? İdris El Mehdi es-Senusi. Libya’nın 1951’de bağımsızlığını kazanmasından sonra ilk kral oldu. Eylül 1969’da kaplıca tedavisi için Türkiye’de iken Albay Kaddafi darbesiyle devrildi.
- İdris bir süre Yunanistan’da kaldıktan sonra siyasi mülteci olarak Mısır’a iltica etti. 1974’te Libya’da yolsuzluk suçlamasıyla hakkında dava açıldı ve gıyabında yargılanarak mahkûm edildi. Ama ülkesine dönmeyerek Kahire’de sürgün yaşamını sürdürdü.
- “7 kız kardeş” denen, dünyanın her yerinde savaş çıkartan ve Rockefeller’in kontrolündeki bu mafyaya karşı en güçlü silahı Kral İdris bulmuştu: Gerekli teknoloji ve sermayeyi devlerden değil küçük Amerikan şirketlerinden almak! Nasıl çalışıyordu bu sistem?
- Libya petrol bakanı Fuat Kabazi 1955’ten itibaren petrol olan toprakları çok küçük parsellere bölüp farklı petrol şirketlerine verdi. “Libya’nın Irak veya Suudi Arabistan gibi olmasını istemiyorum” diyordu. Yani?
- Körfez petrolünü tekeline alan dev şirketler fiyat düşmesin diye üretimi kısıyorlar hatta kuyuları bilerek sabote ediyorlardı. Oysa küçük rakipler yalan söylerse Libya devleti “bak yandaki kadar üretmezsen lisansını iptal ederim” diyebiliyordu.
- Petrol mafyası Libya’ya küsebilirdi ama bu ülkenin petrolü hem çok kaliteliydi hem de Avrupa’ya yakınlığı sebebiyle taşıma maliyeti düşüktü. Libya’da Standard Oil (Rockefeller) gibi mafya üyeleri vardı ama meselâ 1962 senesinde petrolün %50’den fazlasını Marathon ve Continental gibi küçük firmalar çıkartıyordu.
- Petrol mafyası körfezden çıkardığı petrolü 1.80 dolara satarken Libya’daki küçükler fiyatı 1.30’a indirmişti. (Dikkat: Nixon henüz altın-Ş paritesini iptal etmemişti; Amerikan doları bugünkünden çok daha değerliydi)

- Tabi küçüklerin rekabeti Kartel'i o kadar da rahatsız etmedi zira Pazar payları çok büyüktü, satış noktaları onların kontrolündeydi. Ama Libya'nın taktiğini diğer ülkeler hatta ABD hükümeti uygulamaya başlarsa bu Rockefeller'in kartelini yıkabilirdi.
- İşte Kaddafi'nin kansız darbesi tam bu zamanda ve zeminde gerçekleşiyor. Resmî açıklamara bakarsak CIA İdris'e karşı bir darbe hazırlamış ama Kaddafi 3 gün erken davranmış. Güya İdris'in korumaları Kaddafi'nin darbe için geldiğini görünce CIA zannetmiş ve silah bırakmış.Yani?
- Yani koskoca CIA 27 yaşındaki bir subayın darbesinden habersizmiş, hazırladığı darbesini bir acemiye kaptırmış ve sonra da bir türlü engelleyememiş. Sonra da bütün dünyada diplomatlar Kaddafi'ye kırmızı halı sermiş... Yersen!
- Kaddafi CIA'yi sollayıp(!) yaptığı darbeye Kral İdris'i devirdikten sonra ne yaptı? İlk işi Libya petrolünün fiyatını 40 santim arttırmak oldu. Yani Rockefeller'in petrol mafyasını rahatsız eden farkı kapatmak... Tesadüf? Artık bunu yemesek nasıl olur?
- Kaddafi'nin fiyat artışına ve üretim kısma emrine Kartel şirketleri direniyorlar. Küçükler ise boyun eğiyor ve iflas ile Libya'yı terk etmek gibi iki risk arasında boğulup gidiyorlar. Kartel için Libya sorunu neredeyse hallolmuş oluyor.
- Kaddafi'ye Washington'dan büyük bir destek geliyor. ABD'nin dış politikasına yön veren CFR'den (made in Rockefeller) bir isim: James E. Akins. Takma ismi "Bay Petrol".
- Kaddafi'nin dostu ve pahalı petrol yanlısı James E. Akins dış işleri petrol ve enerji müdürlüğünden Suudi Arabistan büyükelçiliğine yükseltildikten 1 ay sonra 1973 petrol krizi başlıyor ve Kartel'in eli muazzam güçleniyor... Bu da Libya "tesadüflerinin" bir parçası!
- İsrail'e yardım eden Batı ülkelerini cezalandırmak isteyen(?) Arap liderler gerçekte Henry Kissenger'ın petrol tuzağına düşüyorlar. 3-4 \$ olan petrol Kaddafi ve OPEC'teki beyinsizler yüzünden 40 \$'a fırlıyor. Neden beyinsiz diyoruz?
- Petrol satışında kullanıldığı için aşırı değerlenen Amerikan doları 1971'de Nixon'un altın-ş sistemini iptal etmesini mümkün kıldı.
- "Tesadüfe" bakın ki Bretton-Woods'u iptal etme tavsiyesi (=emri) önce David Rockefeller'in Chase Manhattan Bank ve daha sonra Jersey Std'dan Eugene Birnbaum kanalıyla iletiliyor.
- Yani bugün Venezüella'dan Irak'a, Arakan'dan Doğu Türkistan'a kadar her yerde insan kanıyla dolar basan bu petrol mafyasının gücünü kat kat arttırmasını sağlayan olaylar silsilesi Libya'da ve Kaddafi'nin Kral İdris'i devirmesinde düğümleniyor.
- Tabi Kaddafi'nin her yaptığı işin yanlış olduğunu söylemiyoruz. Batı eliyle acele devrilmesi ve öldürülmesi doğru şeyler yaptığının göstergesi. Özellikle sulama projeleri çok önemli. Bu konuyu da şurada anlatmıştık: [Su için yeni bir dünya savaşı çıkacak mı? »](#)

Bazı savaşlar başlamadan kaybedilir...

Petrol neden “kara altın” oldu? 1944 Bretton-Woods anlaşmasında Amerikan dolarının karşılığındaki altın yerine 1971’de petrol kondu. Peki su kadar ucuz olan petrol (159 litresi 1.8 \$) altın gibi nadir bir metalin yerini nasıl tutacaktı?

Önce kaynaklarımızı açıklayalım:

1. Uluslararası Enerji Ajansı istatistikleri (iea.org)
 2. Çok uluslu petrol şirketlerinin dış politikaya etkisi” konulu ABD meclis araştırma komisyon raporları (1977)
 3. CIA, Impending Soviet Oil Crisis (1977)
 4. Franck Davis, “Oil Wars: Strategy & Tactics”
 5. Askerî hedef olarak petrol sahaları, fizibilite çalışması (ABD kongresi)
 6. David Rockefeller’in hatıraları
 7. Bruce Riedel, Saudi Arabia Nervously watching Pakistan
 8. Joseph Trento, Prelude to Terror
 9. Wolfgang Saxon, “James S. Rockefeller”
 10. Ron Chernow, The House of Morgan
 11. Iran Profile – Nuclear Chronology (nti.org)
 12. Dafna Linzer, Washington Post yazıları
 13. Amir Taheri, The Chirac Doctrine
 14. The Dutch Disease, The Economist (26/11/1977)
 15. Martin Sandbu, The Iraqi that saved Norway from oil
 16. Jack Anderson, Aramco konulu makaleler (Washington Post)
- Bazı savaşlar başlamadan kaybedilir. Çünkü neticesi önceden masada belirlenmiştir ve askerler yazılmış bir senaryoyu oynamaktadırlar. 6-24 Ekim 1973 Arap-İsrail savaşı (حرب تشرين) böyle bir müsamereydi.
 - Savaş başladığında dünyada üretilen enerjinin %46’sı petroldü. Savaşı takip eden ambargo sebebiyle petrol fiyatı 4 katına yükseldi. Dünyadaki bütün zenginliğin %75’ini teşkil eden endüstrileşmiş ülkelerin kârları hızla OPEC ülkelerine aktı ve dolar cinsinden birikti.
 - 1973 petrol kriziyle beraber birçok Batı ülkesinin ekonomisi küçülmeye başladı, işsizlik ve enflasyon arttı. Bu krizin suçlusu olarak herkes OPEC ülkelerini, özellikle de Arapları gösterdi ama gerçek biraz farklı.
 - OPEC’in ambargo kararıyla düşürülen üretim günlük 250.000 varil iken 1973-1974 arası ABD (California+ Texas) üretimindeki düşüş 500.000 varildi yani OPEC’in 2 misli. Bir başka

deyişle petrol fiyatını evvelden yükseltmeye başlayan ABD’li üreticiler Arapları günah keçisi yaptılar.

- Komplot teorisi mi komplot mu? Rakamlara bakıp karar verelim: 1973 petrol krizinden 1 sene evvel dünya üretimi günlük 53 milyon varil iken 1973’te 58 milyon varil olmuş yani %10’a yakın artış!
- 20-30 yıla yayılan, milyarlarca dolar gerektiren devasa yatırımlar nasıl olur da bir 6 Ekim gecesi “pat” diye durdurulabilir? Arama, deneme kuyuları, rafineri yatırımları, boru hatları, dolum tesisleri, yıllar süren pazarlıklar... Bütün bunlar petrolü dünyanın en büyük atalete sahip endüstrilerinden biri yapar.
- 1973 petrol krizi ile fiyatların yapay ve kalıcı olarak yükseltildiğini düşünmemiz için bir başka sebep daha var: 1973 Aralık ayında ABD’deki benzincilerin %20’sinin depoları boş. Sıradaki insanlar arasında sık sık kavga çıkıyor; komşular sifonla birbirlerinin arabasından benzin çalıyor!
- Oysa Avrupa’dan farklı olarak ABD’nin California, Texas ve Alaska’da dünya kadar petrolü vardı. Ama bu kuyular Rockefeller kontrolündeki 5-6 şirketin elindeydi. Yine Rockefeller kontrolünde olan enerji bakanlığı vb kurumlar petrolü karne ile sattırıyor.
- Buna direnen kamyonculara silahlı ve molotov kokteyli ile saldırılar oluyor. Bunlar kıtlık belirtisi değil Standard Oil zamanından tanıdığımız Rockefeller yöntemleri.
- Fakat gerçek sıkıntı Avrupa’da. Araplardan ve İran’dan ithal ettikleri petrole bağımlı olan endüstriyel Avrupa ülkelerinin dolar cinsinden olan dış borçları hızla yükseliyor.
- Enerji darboğazı psikoz seviyesinde: BBC’de iki rahip enerji tasarrufu için ailece banyo yapmanın İncil’e uygunluğunu tartışıyor.
- Enerji yokluğundan değil ama Japonlar tuvalet kâğıdı ve deterjan stokladığından SADECE bu ürünlerde tedarik sorunu yaşanıyor. 1974-75 arasında ABD, Avrupa ve Japonya’da büyüme rakamları negatif...
- Batı’da işsizlik %5, enflasyon %10’lara tırmanıyor. Hükümetler ucuz petrolün doğurduğu bolluk döneminde aldıkları borçları ödeyemez hale gelince soluğu Rockefeller’ın kapısında alıyorlar: Meselâ İtalyan merkez bankası yalvara yakara Rockefeller’den çeyrek milyar dolar alıyor. (Doların değeri şimdikinden çok yüksek)
- Yani savaş ve OPEC ambargosu sebebiyle petrol arzı düşmüş ve fiyat yükselmiş gibi görünse de 1973’ten çok önce planlanmış suni bir kriz var. Bu tabloya elbette Nixon’un Bretton-Woods anlaşmasındaki Dolar-Altın denkleğini iptal etmesini (1971) eklemek gerek. Kim istedi bu iptali? Rockefeller tabi!
- Bu andan itibaren IMF ve Dünya Bankası’nın sahneye girişine şahid oluyoruz. Köşeye sıkışan ulus-devletler eski borçlarını ödeyebilmek için yeniden yüksek faizle borç alarak istikballerini ipotek altına koyuyorlar...
- Zengin hükümetlerin durumu bu. Ya geliştirmekte olan/gelişmeye çalışan ülkeler? Onlar da krizdeki zenginlere hammadde, yarı mamül ve tekstil gibi ucuz emek ürünleri satarak ayakta durduklarından krizden iki türlü etkileniyorlar: Hem dolar ile ithal ettikleri petrolün fiyatı yükseliyor hem de ihracat yapacakları ülkelere gelen talep azalıyor.
- 1973-1974 arasında geliştirmekte olan ülkelerin dış borcu 4 katına çıkıyor. Hindistan’ın döviz rezervleri tamamen eriyor. Gıda bakımından kendine yetemeyen ülkeler ABD ve Avrupa’dan ithal ettikleri tahılı ödemek için IMF’den borç alıyorlar.
- Gelecek bölümlerde ABD’nin İran’a sattığı plütonyum fabrikasını, GSMH’sının %13’ünü CIA için harcayan Suudi Arabistan’ı, New York’u iflastan kurtaran Rockefeller’ı, Alaska ve İskoçya’yı konuşalım.

Nükleer silahları İran, Pakistan ve Hindistan'a kim, neden verdi?

- 1973 petrol krizinden sonra yeni bir para rejimine geçti: Pahalı petrol, enflasyon, zengin ülkelerin dış borçlarının artması, borsa krizleri ve özel banka zararlarının “sistemi kurtarmak için” kamulaştırılması, ithal petrolden alınan verginin borçlu ulus-devletlere oksijen çadırı olması...
- 1973 petrol krizini takip eden sene enflasyona “yetişmek için” FED’in uyguladığı faiz %10! Büyük ve küçük şirketler iflas ediyor. New York şehri de 1975’te iflastan zor kurtuluyor. Ne oluyor tam olarak?
- 1966’da belediye başkanı olan John Lindsay, Rockefeller ailesinin tuzluklarından ve göreve geldikten sonra yine bu aile tarafından finanse edilen devasa bir sosyal konut projesi başlatıyor. Nüfusu İsveç’in nüfusuna yaklaşan New York’un bütçesi o dönem Hindistan hükümetinin bütçesinden yüksek.
- 1974 sonlarında şehrin borç tahvillerini kimse almak istemiyor. New York’u iflastan kurtarmak için Wall Street’in 3 büyük bankası devreye giriyor ki bunlardan ikisi petrol kartelinin ve Rockefeller ailesinin kontrolünde: Chase Manhattan, Morgan Guaranty ve CitiBank. Birincinin genel müdürü David Rockefeller, sonuncunun Walter Wriston (J.S. Rockefeller’in kendi yerine hazırladığı prens).
- Bir başka deyişle “borç” denen silahla işgal edilen New York şehrinin yönetimi bu isimlerin eline geçmiş oldu. Bankalar “çürük” tahvilleri “en iyi” not alan kendi borç senetleriyle değiştirdiler; operasyon hacmi 1 milyar dolar ki o zaman doların değeri bugünkünden çok daha yüksek. Yetmedi, 26.000 insanı işten attılar.
- Bütün bunlar gerçek kurtarma çabası mıydı yoksa büyük bir şantaj operasyonu için kamuflaj mı? Bize göre New York’u kurtarma operasyonunun Washington ayağı bu ikinci ihtimali güçlendiriyor. Karar sizin. Biz olanlara ve rakamlara bakalım.
- Söz konusu 3 bankanın sözcüsü Pat Patterson, J.S. Rockefeller’in prensi Walter Wriston ve David Rockefeller yeni başkan Gerald Ford tarafından oval büroda ağırlanıyor. WaterGate yüzünden istifaya zorlanan Nixon gideli sadece 2 ay olmuş ve yeni başkanın yardımcısı David’in ağabeyi Nelson Rockefeller! Yani Amerikalıların ciğeri kaplana emanet.
- Uzatmayalım, bankalar “New York batarsa biz de batırız, Wall Street çöker” şeklinde paranoyak bir senaryo sunuyor. Daha doğrusu örtülü bir şantaj... O zaman için muazzam bir para olan 2.3 milyar dolar yardım, başkanın desteği ile kongreden geçiyor.
- New York’u kurtarma operasyonunun “sakın kurtarma!” operasyonuna dönüşmesi ister istemez 2008 krizi sırasında özel bankaların Beyaz Saray’a yaptığı baskıları, 700 milyar dolarlık kurtarma(!) planını ve özel banka zararlarının “sistemi kurtarmak için” kamulaştırılmasını hatırlatıyor.

- Bu konuyu daha derinlemesine okumak isteyenler için 2 kitap tavsiye edelim:
 1. [Dikkat Kitap: Banka Ordudan Tehlikelidir](#)
 2. [Dikkat Kitap: Liberalizm Demokrasiyi Susturunca...](#)
- 1973 senesinde bütün dünyada petrolden üretilen elektrik, neredeyse kömür santrallerininkine yakın. Hidroelektrik bunun gerisinde. Hızla yükselen petrol fiyatı hem kömür talebini körüklüyor hem de nükleer santralleri. 1940'laa kadar askerî amaçla plütonyum üretmek için kurulan santraller sivilleşiyor.
- Tabi bu sivilleşme, nükleer silahlanmanın sonu değil. Paris İsrail'e, Londra Hindistan'a, ABD ise Pakistan ve İran'a hem askerî hem de sivil amaçlı nükleer teknoloji transferi yapıyor. "Nasıl olur?" demeyin, 150 yıllık Rimland stratejisine çok uygun hamleler bunlar.
- Eisenhower'ın 1953'te başlattığı "Barış için atomlar" projesi Avrasya'nın kuşatılması için kullanılmış. Hem içeriye (Rusya, Çin) hem de birbirine düşman orta güçte ülkeler ABD'nin Avrasya'yı uzun yıllar sömürmesi için kullanışlı bir yapı.
- 1960'ların sonuna kadar sivil nükleer enerjiye fazla önem vermeyen zengin ülkeler, yukarı fırlayan petrol fiyatları sebebiyle birden bu konuya ilgi duyuyorlar. 1973-1980 arasında dünyada üretilen nükleer elektrik 4 katına çıkıyor.
- 1980'deki bu seviye bile toplam petrol tüketimine kıyasla sadece %5 ama 160 milyon ton petrole eşdeğer bir enerji. Türkiye'nin nükleer enerjiye geçtiğini ve 10 kadar dinamik ülkenin bizi örnek aldığını varsayın. Petro-dolar sistemi tamamen çökebilir ve bu ABD'nin sonu olur. Hatta Avrupa, Çin ve Japonya'nın bile sıkıntı içine girmesi muhtemel.
- 1974'te İran petrol üretiminin günlük 6 milyon varil rekor seviyeye ulaştığı bir sırada şah nükleer enerjiye geçmek istediğini resmen beyan ediyor. Hedef 25 nükleer santral. ABD'nin 1975'ten sonra 70 santral inşaa ettiğini ve nükleer elektrikte uzaktan dünya birincisi olduğunu dikkate alırsak bu muazzam bir rakam.
- Amerikalılar hemen teknoloji transferine başlıyor. Alman AEG ve Siemens 4 milyar dolarlık Buşehr (بوشهر) ihalesini kazanıyorlar. Ama proje Humeyni'nin yaptığı darbe/devrim ile 1979 kesintiye uğruyor.
- Kısacası, Batı'nın "kötü kalpli öcüsü" İran, nükleer enerji ve nükleer silahlarla ilgili bilgi ve teknolojiyi ABD, Almanya ve uranyum zenginleştirmeyi üstlenmiş olan Fransa'dan aldı.
- Irak'ın sivil ve askerî nükleer programları da #Fransa'nın başarısıdır. #Chirac zamanında Saddam'ın kamulaştırdığı petrol gizlice Fransa'ya gönderiliyordu. Paris buna karşılık Bağdat'ın güneyinde Osirak'ta 70 MW'lık bir nükleer santral kurdu.
- Ancak bu santral, 1981'de İsrail hava kuvvetlerince bombalandı ve kullanılmaz hale getirildi.
- Gelelim Pakistan'daki nükleer silahlara... Karaçi'deki ilk nükleer santralin açılması ABD desteğiyle 1972'de gerçekleşti. Ama daha 1969'da Fransız CEA ve British Nuclear Fuels, Pakistan ile plütonyum üretimi için anlaşmışlardı.
- ABD'nin baskısıyla İngilizler 1974'te, Fransızlar 1978'de Pakistan'a nükleer teknoloji transferini durdurdu. Neden ABD bu baskıyı yaptı? Barış için mi? Hayır, tam kontrol istediği için. ABD gözden Irak para transferlerini Suudi Arabistan üzerinden yaptı. Pakistan "İsrail ve Hindistan'daki nükleer silahları dengeleyecek" güce böyle ulaştı.
- Kısaca özetlemek gerekirse... 7 petrol şirketi ve 3 banka, ABD'deki FED, ordu ve CIA gibi hayati kurumları kullanarak petrol fiyatının 1.80 \$'dan 10 \$'a çıkmasını sağlıyor. Bunun için Süveyş kanalında savaş çıkartıyorlar, Libya, Irak ve İran'da darbeler yapıyorlar.
- Özel şirketlerin aleyhine gibi görünen petrol kuyularının, liman ve boru hatlarının kamulaştırılması gerçekte tedarik sıkıntısı çıkardığı için petrolün fiyatını yükseltiyor. 1973 krizi yüzünden borçlanan ulus-devletler pahalı petrolden daha çok vergi aldıklarından menfaatleri halk ile çatışırken petrol karteli ile uyuşmaya başlıyor.
- Petrol kartelinin gerçek derdi petrol değil para. Yani doların değerinin (fazla) düşmesini engellemek, ABD'yi sürekli borçlandırmak ve ihracat zengini ülkelerin \$ rezervlerinin

artmasını sağlamak. Zira Nixon 1971’de altın-dolar dengesini iptal ettiğinden beri doların savaşız, darbesiz bir dünyadaki değeri sıfır.

- Petrolün 50 \$ üzerine çıkması ise derin denizlerden, buzların altından petrol çıkarmayı, Kanada’daki asfaltlı kumları ısıtmayı, Sibiry’a’daki çamurlu tundrayı dondurmayı bile kârlı hale getiriyor.
- Bu konuların perde arkasını anlatmaya devam edeceğiz. Bu gecelik burada duralım. Meraklı okurlara 3 kitap tavsiyesi...

1. [Petrol kandan ağırdır »](#)
2. [Savaş Meydanda Değil Masada Kazanılır »](#)
3. [Derin Savaş »](#)

Suudi Arabistan ABD'nin 51ci Eyaletidir...

- Batı Avrupa ve Japon endüstrilerinin ürettiği trilyonlarca dolarlık zenginlik, tek kurşun atmadan nasıl gasp edilebilir?
- Alaska petrolü, Bilderberg çetesi ve 1973 Arap – İsrail savaşını birleştiren çizgi nedir?
- Ev kredilerini ödeyemeyen Amerikalılar çoluk çocuk sokağa atılırken Exxon nasıl dünyanın en kârlı ve en büyük şirketi oldu?
- 1955-1971 arasında Jersey Standard'ta yöneticilik yapan, daha sonra ABD hazine bakanlığında uluslararası para dosyalarına bakan Jack F. Bennett 9 Mayıs 1974'te Nixon tarafından hazine bakan yardımcılığına getirildi. Bennett bu görevi, Bretton-Woods sonrası sistemi kuran Paul Volcker'den devralmıştı. Bu görev değişiminin hemen ardından Kissenger sahneye çıktı. Kissenger ve Bennett, hem CFR'in hem de Bilderberg'in seçkin üyelerindendi.
- Kissenger ve Bennett, endüstrileşmiş Batı Avrupa ve Japonya'dan OPEC ülkelerine akan dolar seline yön vermek için haftalarca çalıştılar ve bir plan yaptılar. Resmen hazır oldukları 8 Haziran 1974'te Suudi Arabistan'a muazzam silah yığmaya başladılar. Devletin en ince noktaları ve istihbaratı ABD kontrolünde olan Suudi Arabistan, Aramco'dan aldığı petrol gelirini ABD firmalarına ve bankalarına yatırmaya başladı.
- Bu anlaşmayı imzalamak için gelen müstakbel kral Fahd (ibn Saud'un 11ci oğlu), Beyaz Saray'ın hemen yanındaki Blair House'da yapılan törende bu anlaşmanın ABD – Suud tarihinde yeni ve muazzam bir adım olduğunu söyledi.
- Görevini tamamlayan Bennett, Rockefeller'ın yanına geri döndü: Exxon'da finans müdürü ve ikinci başkan oldu. Suudilere ait(!) olan servetin idaresi, Illinois'lu bankacı David C. Mulford'a emanet edildi. Mulford, Crédit Suisse'in ortağı olan büyük bir Boston yatırım bankasının New York şubesini de yönetiyordu: White, Weld & Co.
- Suudilerden gelen muazzam dolar seli Amerikan hazine bonosuna veya mevduata dönüştürülerek özel bankalara yatırıyordu. Bu para, Suudilere ABD'nin petrol için ödediği paranın iki mislinden fazlaydı.
- 1974'te Suudiler ABD'ye 26 milyar \$ aktardılar ve 5 milyar \$ doğrudan yatırım yaptılar. 1976'da doğrudan yatırım 60 milyar \$ oldu. 1979'da Suudi Arabistan dünyadaki en büyük ABD hazine bonusu sahibi ülke oldu.
- **Bir başka deyişle Suudi Arabistan, ABD'nin 51 devletiydi artık. Ekonomisi, dış ve iç güvenliği, istihbaratı ABD'ninkinden ayrılmaz bir hale geldi. Nixon'a kadar altınla ölçülen Amerikan dolarının karşılığı da icraatta petrol oldu.**
- Suudilerin ekonomisiyle ABD'nin kurumları o kadar içiçe geçmiş ki, gizli kalması gereken büyük para transferlerini Suudi Arabistan yapar. Meselâ 1975'te Suudilerin ABD müttefiklerine yaptığı "yardım" 5.7 milyar \$ yani Suudi Arabistan'ın o yıldaki GSMH'sının %14'ü!
- ABD'nin gizli kasası haline gelen Suudi Arabistan'ın komünizm ile mücadele bahanesiyle para dağıtmadığı ülke yok. Tabi bu paralar darbe, iç savaş, çapulcu isyanı gibi işler için: Angola, Mali, Malezya, Suriye, Sudan, Güney Kore, Somali, Ürdün, Yemen, Zaire, Uganda, Nijerya, Filipinler, Tayvan, Pakistan...
- Gerçek şu ki petrol kavgası ülkeler arası değil şirketler arası bir kavgadır. ABD, Kanada, Meksika ve Venezüella'da petrol üreten Amerikan firmaları ile Basra körfezi'nden petrol getirenlerin menfaatleri çatışır. Tabi bazen petrolcüler bir olup kömür veya nükleer ile de savaşır. Bu sebeple satır aralarını okumak gerekir.

- 1973 Arap – İsrail savaşı başlamadan önce petrol kartelinin yeni savaşlar ihtiyaç duymaya başlamıştı. Neden? Alaska’da, Norveç ve Britanya açıklarında bulunan petrolün üretim maliyeti, Arap ve İran petrolüne kıyasla çok yüksekti.
- Kuzey Alaska ve Avrupa kara sularındaki petrolü çıkarıp kârla satabilmek için Müslümanların petrol ürettiği ve taşıdığı yollar üzerinde savaş çıkartıp fiyatı yükseltmek gerekiyordu.
- Zira petrol kolaylıkla üretilen bir hammadde değil. Jeolojik araştırma, deneme kuyuları açılması, yoğun üretim, taşıma, rafineri vb ağır yatırımlar gerekiyor. Yani milyarlarca dolar gerektiren ve onlarca yıla yayılan bir finansal yük.
- 30 Mart 1973’te, Arap – İsrail savaşı başlamadan önce New York Times’ta Chase Manhattan Bank’ın bir raporuna atıfta bulunan bir yazı yayınlandı. Rockefeller’a ait olan bu bankanın verilerine göre petrol endüstrisi 1985’e kadar 1 trilyon \$ bulmalıydı. Aksi takdirde petrol üretimi azalacak ve Batı ekonomilerinin büyümesi duracaktı. Neden?
- Çünkü (bu makaleye göre) yeni petrol yataklarının keşfedilmesi ve petrolün çıkartılması her seferinde daha fazla yatırım gerektiriyordu. Fakat gerçek biraz farklıydı.
- Aynı petrolü üretmek için sürekli daha fazla para harcamaktan yakınan Big Oil (petrol mafyası) 1973’te muazzam kâr etti. Meselâ Exxon kârını %80 arttırdı. 2.5 milyar \$ seviyesindeki bu kâr dünya ekonomi tarihinde o güne kadar hiçbir şirketin kıramadığı bir rekordu.
- Ama 1974-1975 arasında yani Arap – İsrail savaşından hemen sonra, Exxon gelir olarak General Motors’u geçti ve gezegenimizin sadece en kârlı değil aynı zamanda en büyük şirketi haline geldi.
- Petrol krizi sebebiyle Amerikan ekonomisi küçülüyor, şirketler batıyor ve insanlar işsizlikten perişan oluyordu. Kirasını / ev kredisini ödeyemeyen aileler bankalar tarafından sokağa atılırken kâr rekorları kıran petrol şirketleri Amerikalıları çok kızdırdı.
- Bir kez daha görüyoruz ki ABD şirketlerinin menfaatleri, ABD devletinin ve ABD halkının menfaatleri ile çatışabiliyor.
- Fakat Wall Street Journal ve Washington Post gibi gazeteler peşpeşe “uzman” raporları yayınlarak pahalı petrolün refah için elzem olduğunu(!) anlatmaya devam ettiler.
- Henry Kissenger Aralık 1974’te yeni bir rapor hazırlatarak “petrol pahalı kalmak şartıyla ABD 30 yıl daha enerji bağımsızlığını muhafaza edebilir” şeklinde bir tez attı ortaya. Baştan “çok gizli” olan rapor basına sızdırıldı.
- Rockefeller’ın yörüngesindeki “uzmanlar” ve bankalar, Kissenger’in “Pahalı petrol = Güçlü Amerika” tezini ballandıra ballandıra anlatmaya devam ettiler. Hatta 1975’te Kissenger Avrupalılara petrolün ucuza satılmasını engelleyecek sabit bir taban fiyat garantisi teklif etti!
- Alaska’da hava o kadar soğuktu ki petrol topraktan çıktıktan birkaç dakika sonra donuyordu. 5 \$/varil altındaki 1973 fiyatlarıyla ne Alaska’dan ne de fırtınalı Kuzey Atlantik sularından petrol çıkarmak kârlı değildi.
- Fakat 1973’teki savaşlar, ambargolar, sahte ambargolar, yalancı raporlar sayesinde durum değişmeye başladı.
- Alaska petrolü neden pahalıydı? Petrolün donmasını engellemekle beraber “sıcak” petrolün donmuş toprağı eritmesini de engellemek gerekiyordu. Zira çamur haline gelecek zemin, boru hattını eğip bükerek çatlaklara yol açabilirdi. Kısacası petrolün Alaska’dan taşınması için varil başına 6\$ gerekiyordu ki bu 1973 öncesi fiyatın iki misliydi!
- Ya Kuzey Atlantik petrolü? İskoçya – Norveç – Hollanda arasındaki derin sularda petrol ve doğal gaz aramaları 1959’da Shell ve Jersey Standard ile başladı. Fakat Groningen’de bulunan doğal gaz yüzünden Hollanda’nın ulusal parası florin o kadar değerlendirildi ki diğer endüstriler ihracat yapamaz hale geldiler.

İran Rehine Krizi, ABD seçimleri ve Petrol

- İran şahı henüz devrilmemişti, sene 1978, aylardan kasım. Petrol sektöründe başlayan grev ülkeyi sarsıyordu. Harg terminalinde 30 kadar tanker petrol almak için bekliyordu.
- Ne oluyordu tam olarak? İran Devrimi'nden önce başlayan grev ve sonrasında petrol üretimindeki azalma nedeniyle ikinci petrol şoku başladı, geldik 1979'a. Küresel petrol arzı sadece % 4 oranında azalmıştı ama abartılı yorumlar, kasıtlı haberler ile panik başladı ve fiyat 2 ile çarpılarak 40 \$ oldu!
- Sonra? Sonrası 1973 petrol krizindeki gibi, benzin istasyonlarında uzun kuyruklar, karneyle benzin satışı, petrol ithal eden ülkelerde büyümenin durması...
- Evet, Tahran'daki sıkıntılar bu fiyat artışını açıklamaya yetmiyordu çünkü Suudi Arabistan, düşen İran petrol arzını tazmin edecek kadar arttırmıştı kendi üretimini.
- 1980'de İran-Irak Savaşı'nın patlak vermesinin ardından İran'da petrol üretimi neredeyse durdu ve Irak'ın petrol üretimi de ciddi biçimde azaldı. ABD ve diğer ülkelerde ekonomik durgunluklar tetiklendi. Petrol fiyatları, 1980'lerin ortalarına kadar kriz öncesi seviyelere gerilemeyecekti.
- İşte bu sırada önemli bir şey oldu: Dönemin ABD başkanı Jimmy Carter, petrol ve finans mafyasını rahatsız edecek bir çıkış yaptı ve şöyle dedi: "ABD'nin ithal petrole olan bağımlılığı, ekonomimizi ve ulusal güvenliğimizi tehdit edecek noktaya geldi"... Mafya buna çok kızdı. Neden?
- Başkan Carter "ithal petrol" derken petro-dolar sisteminden, sürekli silahlanmadan ve doların değer kaybetmesinden beslenen bir sisteme çomak sokmuştu. Bunun bedelini ödemeliydi. Zaten Panama kanalı ve Ruslarla stratejik silahların sınırlandırılması gibi konularda da mafyayı kızdırmamış mıydı?
- Olaylara ulus-devlet penceresinden bakarsanız, elbette ABD kendi petrolünü kullanmalı, Carter'ın tavsiye ettiği gibi biraz tasarruf yapmalı ve ithal petrolden kurtulmalıydı. Zaten Texas ve Alaska petroleri bu işe yeterdi. Ama bu doların, yerli endüstrinin güçlenmesi demekti yani?
- Yani devletin güçlenmesi, ABD'nin karşılıksız para basmayı bırakması, Rockefeller ailesinin 100 küsur yıldır kurduğu imparatorluğun sonu! Kennedy'yi bunun için öldürmüşlerdi; bir kurşun daha neden sıkılmasını?
- Ama Carter'ı öldürmeye gerek kalmayacaktı çünkü başkanlık seçimleri yakındı. Carter gibi başkancılık oynamak isteyen asi bir çocuğun yerine uysal bir köpek koymak çok daha kolay görünüyordu. Bu fino köpeği, 1980'lerde başlatılacak olan ultra-liberal dalganın çobanı Ronald Reagan'dı.
- Peki orta kalite bir aktör ve birinci sınıf bir pislik olan Regan, Carter gibi sevilen bir adama karşı nasıl seçim kazanacaktı? Carter'i başarısız gösterecek uzun süreli bir kriz gerekliydi.
- İran Devrimi'ni destekleyen bir grup İranlı üniversite öğrencisi 4 Kasım 1979'da Tahran ABD elçiliğini bastı ve 52 Amerikalı diplomat ve/veya ABD vatandaşını rehin aldı. Bu Hollywood filmi 20 Ocak 1981'e kadar 444 gün sürecekti. Carter'ı rezil etmek için 44 gün medya işkencesi...
- Carter sahte istihbarat ile hatalı kararlara itildi. Rehineleri kurtarmak için gizli bir operasyon emri verdi. Gönderilen 8 helikopterden 3'ü arızalandı; bir diğeri ikmal uçağına çarptı. Bütün bunlar birer tesadüftü(!) İran'a yönelik nefret Carter nefretine dönüştü.

- Rehinelerin serbest bırakılmasını engellemek için Reagan ekibi Tahran'a baskı yaptı. Yani? Reagan'ın seçim kampanyasını yöneten G. H. W. Bush (sonradan Saddam'la savaşacak olan müstakbel ABD başkanı, Irak'ı işgal edecek olan Bush'un babası) İran'la pazarlık etti ve işin 444 gün uzamasını sağladı.
- İran'ın bu işten kazancı neydi? Yani başkanlık seçimini kazanması garanti olmayan bir Hollywood itine neden yardım etsindi? Cevap: Tahran ve Bağdat o ara savaşta. İsrail'den almak istediği yedek parçalar var ama ambargo sebebiyle alamıyor. Bush halletti. İsrail ve İran düşmandı değil mi? Yersen!
- Neticede Reagan başkan seçildi; başkanlık yeminini ettikten 5 dakika sonra rehineler bırakıldı. Şaka gibi değil mi? Değil. Gerçek. Amerikalılar kendi vatandaşlarının erken kurtulmasını istemediler. Tersine çalıştılar. Peki neden 5 dakika? Yani birkaç hafta uzatılıp Reagan'ın başarısı olsaydı?

Bu dersten en az iki şey öğrenmek gerek:

- Meselelere Amerikalı, Türk, İranlı diye bakarsak gerçekleri göremeyiz. Finans, enerji, savunma ve altın penceresinden bakarsak işler netleşir.
- Büyük Kuklacı kendini saklamak istemiyor. 5 dakika sonra bıraktırarak imzasını atıyor.

"All the News That's Fit to Print"

The New York Times

LATE CITY EDITION
Weather: Partly sunny today, mostly cloudy and cold tonight and tomorrow. Temperature today: 35-45; tomorrow: 30-40; Sunday: 30-40.

WOLFEKX... No. 4028 Page 1 of 10 New York Times Wednesday, January 21, 1981 \$5.00 per copy (incl. tax) \$1.00 per copy (incl. tax) 15 CENTS

REAGAN TAKES OATH AS 40TH PRESIDENT; PROMISES AN 'ERA OF NATIONAL RENEWAL'

MINUTES LATER, 52 U.S. HOSTAGES IN IRAN FLY TO FREEDOM AFTER 444-DAY ORDEAL

ALIVE, WELL AND FREE

Captives Taken to Algiers and Then Germany — Final Pact Completed

By ROBERT ROSENTHAL
Special to The New York Times

WASHINGTON, Wednesday, Jan. 21 — The 52 American hostages held in Iran since last June were flown to West Germany today, ending a long and painful ordeal. The hostages, who were taken to Algiers and then to Germany, were flown to West Germany today, ending a long and painful ordeal. The hostages, who were taken to Algiers and then to Germany, were flown to West Germany today, ending a long and painful ordeal.

Teheran Captors Call Out Insults As the 52 Leave

By JOHN KOPPEL
Special to The New York Times

TEHRAN, Iran, Jan. 21 — The 52 American hostages taken to Algiers today, were flown to West Germany today, ending a long and painful ordeal. The hostages, who were taken to Algiers and then to Germany, were flown to West Germany today, ending a long and painful ordeal.

FREEZE SET ON HIRING

California Stresses Need to Restrict Government and Buoy Economy

By STEVEN A. WEISSMAN
Special to The New York Times

SAFETYVILLE, Calif., Jan. 21 — Ronald Reagan, who was sworn in as president today, has ordered a freeze on hiring in the federal government, a move that is expected to be a major step in his effort to curb government spending and to help the economy.

11:57 A.M. Ronald Reagan being sworn in as 40th President by Chief Justice Warren E. Burger. Nancy Reagan held the Bible and Senator Mark O. Hatfield witnessed the ceremony.

Deregülasyon, 1979 Petrol Şoku ve Yeni Küresel Sistem

- Geçen gün "[İran Rehine Krizi, ABD seçimleri ve Petrol](#)" başlığı altında 1979 petrol şokunu, İran'da 444 gün rehin kalan Amerikalıların yüzünden ABD'nin başkan değiştirdiğini ve bu işin şaşırtıcı perde arkasını anlatmıştık. Bu gece bu olayların küresel sonuçlarını konuşalım.
- Birbiriyle ilgisiz gibi görünen birkaç olay neredeyse aynı anda oldu: Ultra-liberal Reagan ekibinin İngiliz Thatcher ile birlikte Atlantik'in iki yakasını tutması; petrol kıtlığı yüzünden zengin ülkelerde patlayan işsizlik; bu krizin etkisiyle "sosyal devlet (baba)" inancının çöküşü, ulus-devletlerin zayıflaması...
- Bildiğiniz gibi 1980 senesi dünya tarihinde bir dönüm noktasıdır. Küresel finans devlerinin hukuk üstüne çıkışının başlangıcı olarak bu sene kabul edilebilir. 1980'de başlan bu dönüşüm, 2008 finansal kriziyle tamamlandı. Bugün G20 ülkelerinin toplamı bile küresel finansa kafa tutamayacak kadar zayıf.
- Bu meseleyi daha önce ele aldığımız için bir kitap tavsiye ederek konumuza geri dönelim: [Dikkat Kitap: Banka Ordudan Tehlikelidir](#)
- Naomi Klein'in meşhur "Şok Doktrini" 1979 petrol krizini takip eden ultra-liberal dönüşüme çok uygun bir tasavvur. Yani insanların ortak sorunlara ortak çözümler aramaya alıştığı bir zihniyetten aşırı bencil bir dünyaya geçmek için yaşanan (veya zorla bize yaşatılan) bir şok.
- Geleneksel anlayışta, savunma, sağlık, eğitim gibi ihtiyaçlarımızı devletin karşılamasını bekleriz ve biz de devlete bunun için vergi ödemeye hazırız. Hatta zorunlu askerlik gibi kısıtlayıcı tedbirleri kabul ederiz; yargıya ve polise itaat (özgürlük kısıtlama) karşılığında devlet bizim güvenliğimizi garanti eder. Devlet hizmetleri kâr etmek için yapılmaz ve eğitim gibi çok uzun vadeli yatırımlara özel sektör katlanamaz.
- Fakat ulus-devletlere küresel finans gözüyle bakarsak, hukuk, ulusal sınırlar, gümrük, fakirlerin ve sakatların korunması gibi hizmetler onların zenginleşmesini engelleyen birer sorundur. Kısacası sürekli zenginleşmek isteyen bir kişi/kurum için devlet en büyük sorundur.
- Peki küresel finans, 1970'lerde ulus-devletleri yıkmak için ne yapmalıydı? Tabi ki devletlerin, hukukun çözemeyeceği bir sorun üretmek ve bunu çok yüksek bir hızda

ortaya koymak. Yani insanların devletlerine duydukları güveni **KALICI BİÇİMDE YIKACAK** bir şok terapisi.

- Klein, neoliberal serbest piyasa politikalarının (ekonomist Milton Friedman tarafından savunulduğu gibi), bazı "şok terapisi" stratejisi nedeniyle bazı gelişmiş ülkelerde ön plana çıktığını savunuyor.
- Bu sözümona "tedavi", ulusal krizlerin sömürülmesine, vatandaşlara duygusal ve fiziksel felaketler yaşatılmasına dayanıyor. Böylece halk etkili bir direniş oluşturamıyor.
- 1979 petrol krizini takiben 1980'de başlayan (?başlatılan) neoliberal çağ, kamusal alanları özelleştirdi; "deregülasyon" denen kararlar ile ulus-devlet hukuk görevinden ve sosyal devlet misyonundan istifa etti ve kamu harcamalarına yapılan kesintiler ile bu istifa somutlaştı.
- Diğer yandan, ödenen gelir ve kurumlar vergisinin düşürülmesi, devletin gerçek etki sahasını daralttı. Aşırı liberal, neredeyse devletsiz bir dünya için gerekli olan ideolojik duvarlar 1979 petrol kriziyle örüldü. 1980'i ve 2008'i hazırlayan bu şartlara yakından bakalım şimdi...
- Deregülasyon, özgürlük değildir. <https://twitter.com/DDGrubu/status/838035955965624320>
- İran Şahı Muhammed Rıza Pehlevi, muazzam protesto gösterileriyle 1979'un başlarında ülkesinden kaçtı ve Ayetullah Humeyni kısa süre sonra İran'ın yeni lideri oldu. Protestolar, İran petrol sektörünü ciddi biçimde kesintiye uğrattı, üretim büyük ölçüde kısıtlandı ve ihracat askıya alındı. Sonra?
- Kasım 1978'de, İran'ın ulusal petrol rafinerilerinde 37.000 işçi grevi, başlangıçta günde 6 milyon varilden (950.000 m3) üretimi yaklaşık 1,5 milyon varil (240.000 m3) seviyesine düşürdü. Yabancı işçiler (vasıflı petrol işçileri dâhil) ülkeden kaçtı. 16 Ocak 1979'da Şah ve eşi İran'ı terk etti.
- Peki OPEC ne yaptı bu arada? İran'ın üretimi durdurması diğer üyelere yaradı mı? Pek değil. Neden? Fiyat artışı başlangıçta rekor kâr getirdi diğer OPEC üyelerine. Suudi Arabistan ve diğer OPEC ülkeleri, üretimdeki düşüşü telafi için üretimi arttırdı ve 1979'un başlarında dünya üretimdeki kayıp sadece % 4.
- 1980'de başlayan İran - Irak savaşı, dünya çapında % 10'luk bir üretim düşüşüne neden oldu. Bu boşluğu dolduran OPEC dışı ihracatçılar yüzünden, OPEC lider pozisyonunu sürdüremedi. Çünkü yüksek fiyat, buzlardan, derin sulardan petrol çıkaran ülkelere de ihracat kapısı açtı.
- Ayrıca, OPEC üye ülkeleri kendi aralarında bölündüler. 1985'ten sonra pazar payını geri kazanmaya çalışan Suudi Arabistan, üretimi artırdı ve fiyatlar üzerinde aşağı yönlü baskı yaptı; yüksek maliyetli petrol üretim tesislerini daha az kârlı ve hatta kârsız hale getirdi.
- 1980'de başlayan kriz petrol üreten ülkeleri de zor duruma soktu ama burada hassas bir nokta var. Nedir? 1979'da Britanya'da enflasyon %18'e tırmanıyor. Yani David Rockefeller'in prensi Milton Friedman'ın favori şok tedavisi olan sıkı para politikaları için uygun bir ortam!
- Düşünün, 3 milyon İngiliz işsiz, merkez bankası faiz oranları %16, enflasyon tarihi rekorlar kırarken Thatcher kömür madenlerini kapatıyor; işsizlerin bile ödemesi gereken vergiler icad ediyor; demiryolu, Telekom ne varsa özelleştiriyor.
- Atlantik okyanusunun diğer yakasında aynı senaryo: FED başkanı Paul Volcker, ABD halkına aynı şok tedavisini(!) uyguluyor. Volcker de Rockefeller'in adamı; Chase Manhattan gezegeninden geliyor. FED faiz oranı 1980'de %20!
- Dolar talebini patlatan bu karar, borcu Amerikan dolarına endeksli olan fakir ve orta fakir ülkeleri perişan ediyor tabi. Kimler? Meksika, Venezüella ve Nijerya. Pahalı petrole güvenip Dünya Bankası ve IMF'den yüklü para alan kim varsa çöküyor. Meksika'ya bir zoom yapalım...
- FED başkanı Paul Volcker faiz oranlarını yükselttikten sonra \$ endeksli borcu olan ülkelerin sıkıntıya gireceği belliydi ama Dünya Bankası Meksika'ya borç vermeye devam ediyor. Sonra? Peso %30 değer kaybediyor; yabancı sermaye ülkeyi terk ediyor ve Meksika merkez bankası başkanı ödemeleri durduruyor.
- Arkası panik. 1981'de %8.7 büyüyen ekonomi, 1983'te %4.2 küçülmüş. Tamam da... Dünya kadar petrolü olan bir ülke petrol fiyatı yükselirken nasıl küçülür? Cevabı basit:

Petrol yerden çıkarıp satabileceğiniz bir şey değil. Arama, üretim, rafine, satış ağlarına erişim.... Bunlar teknoloji ve sermaye istiyor.

- Aynı ahtapotun kolları olan petrol ve finans mafyası, işin kaymağını toplar. Direnen üretici ülkelere:
 - Pazarı kapatır,
 - Kredi vermez,
 - Teknoloji vermez,
 - Darbe yapar,
 - Sabotaj yapar,
 - Çapulcu gönderir.
- Meksika, Venezüella ve Nijerya'da ve \$ borcu olan 15 ülkede işte bu yöntemlerle neo-liberal sisteme geçildi.
- Netice? 1979 İran petrol grevi ve Humeyni krizi ile başlayan (?başlatılan) olaylar hem petrolü olmayan zenginleri (Batı Avrupa, ABD, Japonya) hem de petrol satan orta zenginleri (Meksika, Venezüella, Nijerya vb) kalıcı olarak dönüştürdü. Halkların "koruyucu devlet" algısı yok edildi. Sonra?
- Sonrasında 1980 neo-liberal dünyanın kapısı aralandı; tilkinin kümesteki serbestliğine "özgürlük" dememiz emredildi. Bu dönüşüm tam olarak 2008'de tamamlandı. Bugün artık ulus/ adalet/ güvenlik/ din/ ideoloji adına sermayenin önünde durabilecek hiçbir kurum yok. Para, devletin üstünde.
- 1979 petrol krizi, tıpkı 1944 Bretton-Woods anlaşması ve 1971'de Nixon'un altın-\$ paritesini iptal etmesi gibi günümüz dünyasını şekillendiren olaylardan biri. Bütün bu anlattıklarımız bir komplo teorisi mi yoksa gerçek bir komplo mu?
- İki ihtimal var: Ya küresel sermaye çok şanslı ve Kennedy banyoda sabuna basıp kaydı. Yahut istediği ülkede savaş çıkartabilen, petrolün fiyatı ve ulusal borç faizleriyle istediği gibi oynayabilen bir mafya var... Ve Kennedy bir cinayet sonucu öldü...

Rus-Afgan Savaşı, Petrol ve Rimland

- Afganistan'ın Ruslar tarafından işgalini, Rusların yenilgisini, komünizmin çöküşünü ve bunların Rimland – Petro-dolar sistemiyle ilişkisini anlatalım. ABD işgali tetiklemiş olabilir mi? Afgan direnişi bir cihad mıydı yoksa ABD'nin kurduğu bir ayı tuzağı mı?
- Zbigniew Brzezinski, 11 Eylül saldırısı, Usama Ben Laden, Texas'lı petrolcüler ve İngiliz jeopolitik uzmanlarını birleştiren bir savaş: 1979 Sovyet-Afgan Savaşı. "Rus" yerine "Sovyet" diyoruz çünkü Rusya komünist bir rejimdi; ülkenin ismi SSCB idi: Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği.
- Sovyet-Afgan Savaşı, Aralık 1979'dan Şubat 1989'a kadar dokuz yıl boyunca sürdü. Mücahidlerin yanı sıra daha küçük Maoist gruplar olarak bilinen direnişçiler, Sovyet Ordusu ve Demokratik Afganistan Cumhuriyeti hükümeti bir gerilla savaşı gerçekleştirdiler.
- Sovyetler Birliği Afganistan'a resmen saldırmadı. SSCB'nin Afganistan'a müdahalesi, Afganistan'daki Marksist hükümetin daveti ile başladı. Bu bakımdan Kızıl Ordu'nun (eski) Çekoslovakya'ya müdahalesi gibi başladığı söylenebilir. Belki de Ruslar kolay bir zafer bekliyorlardı?
- Mücahid grupları esas olarak Amerika Birleşik Devletleri, Suudi Arabistan ve Pakistan tarafından desteklenerek işgal, Soğuk Savaş'ın vekâlet savaşı haline getirildi. 2.000.000 sivil hayatını kaybetti ve milyonlarca Afgan ülkeyi mülteci olarak terk etti; çoğunlukla Pakistan ve İran'a gittiler.
- Afganistan yenilgisi, Rusların Vietnam'ı oldu: Ruslar, askerî mânâda yenilmiş sayılmasalar da siyasî olarak yenildiler. Zira hem diğer ülkelerin gözünde saldırgan konumuna düştüler hem de Rus halkının desteğini kaybettiler. Savaşın ekonomik yükü de ağır bastı.
- Bu yenilgide bir kez daha gördük ki "Savaş siyasetin başka araçlarla devamıdır" diyen Clausewitz haklıydı. Savaş, muharebeden ibaret değildir ve sonsuz bir şiddet boşalması da olamaz. Ekonomik, siyasî, sosyolojik veçheler dikkate alınmazsa mağlubiyet kaçınılmazdır. (Bkz. ["Derin Savaş" adlı e-kitap](#))
- Afgan'a Rusların girmesi, Müslüman ülkelerde çok romantik şekilde değerlendirildi: Cici Müslümanlar kaka-pis komünistlerin saldırısına uğramıştı ve "kitap ehli" Hristiyan Amerika

mücahitlere yardım etmekteydi. Bu romantik şemada İsrail, İran ve Suudi Arabistan'ı nereye koyabilirdik?

- Kâfirin silahıyla mücahid olunmaz. Ama Hollywood filmlerine figüran olunur. Yönetmen abi **"kamera stooop!"** diye seslenince durulur. Ya da BlackWaters, Beni Tal, SAIC, Secopex, Meteoric Tactical Solutions gibi firmaların masasında meze olunur. Neden?
- Ruslar saldırmadan önce Afganlar birbirleriyle savaşıyorlardı. Müslümanlar din kardeşlerinin kanını döküyordu. 9 yıl süren işgal sırasında birleştiler ama eski kuyruk acılarını unutmadılar. Afgan direnişi büyük ölçüde Amerikan desteği ile örgütlendi. Tabi Müslüman ülkelerden de yardım geliyordu ama nihaî öge Amerikan malı **stinger** füzeleri oldu.
- Bunlar tek bir askerin kullanabileceği kadar hafif ve basit roketlerdi. Özellikle Sovyet helikopterlerini düşürmek için kullanıldılar. ABD firmaları Afganistan'da silahlarını test ettiler, ABD ordusu ise çeşitli asimetrik savaş taktiklerini.
- Sanıldığına aksine Afganistan'ın geleceği hiç bir zaman Afganların elinde olmadı. "Mücahid" Afganlar elbette tek tek bakılırsa samimi idiler. Vatanlarını savunmak için savaştılar ve öldüler. Ama gerçekte soğuk savaş masasına meze oldular. Neden?
- **"Mücahidler"** ABD'nin müsaade ettiği kadar güçlü idiler. Gerçek amaç Afganların mutluluğu ve bu ülkenin gelişmesi değildi. Komünist Rusya'yı diplomatik olarak zayıflatmak ve ekonomik çöküşünü hızlandırmaktı. Zaten mülteci krizleri ve ABD işgali bu sözlerimizi ispat etti.
- Müslümanları Afganistan'daki savaşa (?Cihad'a) çağırma görevi CIA tarafından Usama Bin Laden'e verildi. Şirketin Mısır ve Suudi Arabistan'daki büroları mücahitleri(?) kaydediyor ve onlara sahte pasaport vererek Afganistan'a yolluyordu.
- Aslında CIA Afganistan için Müslüman toplamaya Rus işgalinden 6 ay önce başlamıştı. Usama Ben Laden, CIA'nın çizdiği yol haritasını takip etti sadece. Brzezinski, 1998'de NouvelObs adlı Fransız dergisine verdiği röportajda "Rusları Afganistan'a biz sokmadık ama girmeleri için ne gerekiyorsa yaptık" demişti.
- Rus işgalinden sonra bildiğiniz gibi Usama Bin Laden önderliğinde El-Kaide terörü ABD'yi hedef almaya başladı. Bu konuda pişman olup olmadığı sorulan Brzezinski "Taliban mı daha önemli yoksa komünizmin çökmesi mi?" diye cevap verdi... 11 Eylül saldırısından sadece 3 yıl önceydi.
- Afganistan meselesi gerçekte Sovyet Rusya'ya bir Vietnam yenilgisi yaşatmak yahut komünizmi çöktürmekten daha da büyük. Brzezinski tarafından inşaa edilen ve "Carter Doktrini" diye bilinen bu doktrin, ABD dış politikasının yönünü en az 50 yılına belirledi. Bugün de hâlâ sürmekte. Nedir?

Carter Doktrini : Petro-dolar ve Rimland nedir? Bunlar ABD dış politikasına nasıl uygulanacak? (Türkçe tercümesiyle birlikte İngilizce asıl metin)

Başkan Carter, kendi ismiyle anılacak doktrini açıkladığı, 23 Temmuz 1980 tarihli Kongre ve Temsilciler Meclisi'ne hitaben yaptığı konuşmasından:

Afganistan'daki Sovyet askeri varlığı, çok büyük stratejik öneme sahip bölge için ciddi tehdit oluşturmaktadır: Dünyadaki tüm ihraç edilebilir petrolün 2/3'ü bölgede bulunmaktadır. SSCB'nin Afganistan'ı tahakkümü altına alma çabaları, Sovyet askeri kuvvetlerini Hint Okyanusu'na 300 mil kadar yaklaştırmış, dolayısıyla tüm dünyanın petrol ihtiyacının taşındığı, hayati öneme sahip su yolu Hürmüz Boğazı'na müdahale edebilir hale getirmiştir. Sovyetler Birliği'nin askeri kuvvetlerini burada konsolide etme çabası, Orta Doğu petrol ticareti için çok ciddi bir tehdit oluşturmaktadır.

Mevcut durumu, kızgınlığa kapılmadan, etraflıca ve düşünüp, sadece kısa süreli sonuçları düşünerek değil, yıllar sonra bile yaratacağı etkileri düşünüp, kesin bir çözüme kavuşturmalıyız. İran Körfezi'nde ve Güneydoğu Asya'ya yönelik tehdidi bertaraf etmek için topyekun gayret göstermemiz gerekiyor. Bu sadece bizi ilgilendiren bir konu değil. Orta Doğu'dan gelecek petrole ihtiyacı olan ve dünya barışı ve stabilizasyon arzu eden her ülke çabamıza destek vermek zorundadır. Bu durum aynı zamanda tehdit altındaki ülkelerle yakın iş birliğini ve istişareyi gerektirmektedir.

Böyle bir durumu göğüsleyebilmek, ulusumuzun desteğini, diplomatik ve politik zekayı, ekonomik fedakarlığı ve elbette askeri yeterliliği gerektirmektedir. Hayati öneme sahip bu bölgenin güvenliğini sağlamak için, elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekir.

Pozisyonumuzu açıkça ortaya koyalım: İran Körfezi'nde kontrolü ele geçirmek için dışarıdan gelecek herhangi bir müdahaleyi, ABD'nin hayati çıkarlarına karşı bir tehdit olarak göreceğiz ve bunu engellemek için askeri güç kullanmak dahil, gereken her türlü tedbiri alacağız.

- Türkçesi? Biz Amerikalılar eğer petrol üretim maliyeti 30\$'dan az olan Arap ve İran kuyularının deniz yollarını kontrol eder ve kara yolları üzerinde savaş/ terör/ darbe tetikleyebilirsek, petrol fiyatını, dolar talebini, diğer üreticileri ve petrol tüketen zenginleri (Avrupa, Japonya) aynı anda sömürebiliriz.
- Tarihe meraklı arkadaşlar 1903 senesinde İngilizlerin Ruslara ve Türklere Carter Doktrini benzeri bir ultimatom verdiğini biliyorlardır. Komünizm, kemalizm, soğuk savaş geldi geçti ama jeopolitik sabitler gördüğünüz gibi yerinde duruyor. (Bkz. Great Game doktrini)
- Carter Doktrini doğrultusunda oluşturulan CENTCOM'un dünyadaki yeri ve Afganistan'ın CENTCOM bölgesindeki merkezî konumu.
- Evet, Carter Doktrini tarihi bir dönüm noktası ama bunun gerçek hayattaki karşılığı ne olacak? Yani dünya petrolünün %60'ı, ucuz petrolün ise %100'ünü kontrol etmek için ABD topraklarından uçak ve gemi yollamak imkânsız olduğuna göre 365 gün bölgede görev yapacak bir ordu kurmak gerek.
- Bugün PKK'ya destek veren birlikler de CENTCOM'dan geliyor. "Ermenistan" "Kürdistan" "İŞİD'istan" etnik veya mezhep kökenli değil. Petrolün ucuza satılıp doların değerinin düşmesini engellemek için.
- Neticede Halford John Mackinder'in 1904'te teorileştirdiği "tarihin coğrafi merkezi" bugün hâlâ geçerli. O günlerde önemi yeni anlaşılmaya başlayan petrol de bu tezi sağlamlaştırdı. Türk ülkeleri, İslâmistan ve özelde Afganistan, petro-dolar + Rimland sisteminin kalbinde.
- Topraklarımızı işgalden kurtarmak için ne yapmak lâzım? Sıkıntı para ya da silah değil. Kime "düşman" diyeceğimize düşmanlarımız karar veriyor. Zihinlerimiz işgal altında. Ruslar Afganistan'ı işgal ettiğinde ABD'ye güzelleme yapan romantikler sonradan Humeyni'ye hayran oldular ve nihayet Usama bin Laden'e!
- Afganistan'ın akıbeti ne oldu? Ruslar çekilince Afganlar geçmişten gelen kuyruk acılarını hatırladılar ve kabile kavgalarına, kan/soy/ırk davalarına geri döndüler. Ne var ki bu kavgalar eskisinden çok daha kanlı, çok daha yıkıcı olmaya başladı. Zira Ruslardan ve ABD'den kalan silah ve mühimmat "mücahidlerin" elindeydi. Dünün "**mücahidleri**" bugünün "**müntekimleri**" haline geldiler. Politik çekişmeler, ticarî rekabet, arazi, miras meseleleri, kız kaçırma, namus vb anlaşmazlıklar roketatarla, el bombasıyla çözümlendi(!)... tabi yeni kurbanlar, yeni ölümler ve yeni intikamlar üreterek.
- Netice? Savaşı muharebeden ibaret zannedenler, savaşın ne olduğunu bilenlerin çizimleri altında ezilmeye mahkûmdur. Savaş masada kazanılır; meydanda değil. İsrail Başbakanı Menahem Begin ve ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Zbigniew Brzezinski, Camp David görüşmeleri sırasında (1978).

İsrail'in İran'a yaptığı silah yardımı, Kürtler ve Şiiler

Kaynaklar:

1. *Twin pillars to Desert Storm : Howard Teicher, 1993*
 2. *Henry Kissenger, Defining US role in the Arab Spring, 2012*
 3. *CIA, The Pike Report, 1977*
 4. *Jim Hoagland, Kurds ready to resume fight as pact with Iraq crumbles, 1973*
 5. *Said Abourish, Saddam Hussein, 2000*
 6. *Henry Kissenger, Years of Upheaval, 2011*
- İngiliz tabiriyle "Ortadoğu" denen İslâm topraklarına söyle bir bakın. "Ulusal sınır" diye çizilen çizgilerin uluslara göre çizilmediğini hemen fark edeceksiniz. Türkiye'de yaşayan Kürtler, Arap ve Pers topraklarında Türkmen ve Azerîler göreceksiniz. Peki dinî farklar mı dikkate alınmış?
 - Hayır. İran'daki Sünni nüfuz az değil. Irak'ta Şiiler, Suriye, Lübnan ve Mısır'da Hristiyan azınlıklar... Uzatmayalım, bu sınırlar çatışmayı önleyecek şekilde değil petrolü kontrol edecek şekilde çizilmiş. Nasıl? Petrol varsa deniz yok; deniz varsa petrol yok. Meselâ?
 - İran ve Irak'ın denize erişimi Basra körfezi yani birkaç savaş gemisiyle kontrol edilebilir. Türkiye, Mısır ve Suriye? Deniz bol ama petrol yok veya az. Suudi Arabistan? Petrol bol ama denize erişim Kızıldeniz ve Basra yani daracık boğazlar ile kontrol altında.
 - İsrail ve Lübnan? Daracık sahil şeridinde hapsedilmiş, petROLSÜZ, hiçbir tarihî meşruiyete dayanmayan bağımsız(!) devletler. Adeta Anglo-Sakson petrodolar makinesinin sahil koruma botları. Bu şemada sıkıntı çıkarabilecek ülkelerden en önemlisi İran. Zira diğer ülkelerdeki Şiileri birleştirebilir.
 - Petrol-Deniz ikilemi gibi önemli bir mesele daha var; bunu da Irak özelinde anlatalım: Irak'ın iktidarı Sünni ama petrol olan yerlerde (kuzey) Kürtler ve (güney) Şiiler çoğunlukta. Bu azınlıklar da petrodolar sistemini bozmaya yeltenenlere karşı etkili birer silah olarak her zaman kullanılıyor.
 - Daha önce Afganistan'ın Ruslar tarafından işgalini, bu savaşın başlatılmasında CIA'nin oynadığı rolü ve petrodolar sistemiyle olan ilişkisini [anlatmıştık](#).

- Afgan-Rus savaşıyla aynı tarihte başlatılan çok önemli bir savaş daha var: İran – Irak savaşı. Bu savaşın gayri resmî tarihine bir bakalım önce: Petrol zengini iki ülke neden savaşsın? Kartel kurup zengin Avrupa'yı haraca kesmek varken meselâ?
- 1980-1988 yılları arasında yaşanmış; 1 milyon insanın ölümüne, 2 milyon insanın yaralanmasına, 150 milyar \$ maddi hasara yol açmış kanlı bir mücadele. Kimyasal silah kullanılmış, ekilen nefret tohumları bugün Amerikalıların topladığı kanlı meyveleri veren ağaçlara dönüşmüş.
- İran-İrak savaşının mimarlarından biri Zbigniew Brzezinski, dönemin ABD başkanı Carter'ın ve sonra Reagan'ın danışmanı. Amaç ne? Irak'ı Sovyet etkisinden yani Komünist Rusya'nın yörüngesinden çıkarıp ABD kontrolüne almak. Bkz. Soğuk savaşla ilgili bu [makale](#).
- Brzezinski'nin Irak'ı Amerikanlaştırma projesi aslında Henry Kissinger döneminden miras. Doktrin nedir? Kissinger'in tabiriyle "Bölgede hiçbir devletin 'hegemon' olmaması ve enerji ticaretini serbestliği". Aslında bu dilek hiç de görüldüğü gibi masum değil. Neden?
- Çünkü Amerikalılar bir yerde "özgürlük/serbestlik" istediklerini söyledikleri zaman aslında "buranın ağası biziz, yan bakanı oyarız" diye tercüme edilmesi lâzım. Amerikalılar İngilizce konuşmazlar. Bkz. [Amerikanca – İnsanca lügat](#).
- Saddam'ın başa gelmesini sağlayan olaylar silsilesini incelediğimizde Baas rejimine iktidar yolunu açan 1963 CIA darbesini ve öldürülen başbakan [Abdülkerim Kasım'ı](#) buluruz.
- 1963'teki bu darbeden sonra 1968'de yeni bir darbe ile Baas'çı olmayanların iktidardan ulaştırıldığını ve Baas lideri Ahmed Hasan al-Bakr'ın başkan olduğunu hatırlayalım. 1971'de bu adam, kendisi gibi Tikrit'li olan kuzeni Saddam Hüseyin'i başkan yardımcısı yaptı.
- Baas rejimi 1972'de petrolü kamulaştırıyor yani zahiren Kissinger'ın "serbest enerji" isteğine ters bir karar. Ama bu kararka dünya petrol arzını kısıttığı için ABD'ye büyük hizmet. Zira 1971'de Nixon Altın-Dolar denkleğini iptal etmişti. Tesadüf? Libyalılara sormak lâzım: [Libya: Kral İdris , Kaddafi, OPEC ve Petrol Karteli](#)
- Kissinger Washington'da Irak'ın bir "hegemon" olacağı korkusunu yaymakla meşgul. Ama "doğrudan müdahale edemeyiz, yerel güçleri kullanalım" diyor. Kim? Kürtler tabi ki! Kissinger, ayaklanma çıkarmak üzere İran şahının Kuzey Irak Kürtlerine silah yardımı yapmasını rica ediyor (emrediyor).
- Elbette Kissinger'in Kürt isyanı çıkarmaktaki amacı bağımsız bir Kürdistan kurmak değil ama Mustafa Barzani zokayı yutuyor. International Herald Tribune'e şöyle konuşuyor: "Kerkük petrolünü kontrol edebilir ve bir ABD şirketine verebiliriz. Petrolün kamulaştırılması Kürtlere karşı bir hareketti."
- Kissinger da Kürtleri mayın eşiği gibi gördüğünü ABD kongresine sunulan raporlarda açıkça söylemiş: "... sadece Irak'ın uluslararası arenada bir maceraya girmesini engellemek için bir alet gibi kullandık..." Bkz. CIA, The Pike Report, 1977 ve People Without a Country – Gerard Chaliand.
- İran şahı da uyanık; ABD'den gelen modern silahları Kürtlere veriyor ama sadece 3 günlük mühimmat ile beraber. Böylece Bağdat hükümetini ve Saddam'ı ABD'nin istediği gibi oyaltıyor ama Kürtlerin Tahran'a karşı ayaklanma riskini de kontrol ediyor. Kürtler fena kazık yemişler.
- 1975'te İran ordusunun da desteğiyle, 45.000 Kürt, 80.000 Irak askerini "meşgul ediyor". Hatırlayın, PKK yüzünden Güney Doğu'da sürekli bulundurulmuş Türk askeri 160.000'i bulmuştu. Washington pazarlık masasında elini zayıflatmak istediği ülkeleri Kürtlerle "meşgul" ediyor. Oyun bu.
- ABD ve Kürtlerin yardımıyla Irak'ı sıkıntıya sokan İran şahının gönlünde yatan bir hedef var: Şattülrap. Fırat ve Dicle nehirlerinin Basra Körfezi'nden denize dökülmeden önce birleştikleri ve uzunluğu 193 km olan bu su yolu, petrol tankerlerinin 30 km kadar kara girmesine sağlıyor.
- 6 Mart 1975'te Cezayir'deki görüşmede Saddam Kissinger'ı memnun etmek için Rusya ile işbirliğine son veriyor ve Tahran ile de Şattülrap'ı paylaşıyor. Sadece 8 saat sonra İran şahı Kürtlere silah ve yiyecek yardımını kesiyor. Sonra? Sonrası katliam. Kürt tarihinde ne bir ilk ne de son.

- İran'a ve ABD'ye güvenip Saddam'a saldıran Kürtlerin sonu çok acı oldu: 300.000 Kürt güneye sürgün gitti. ABD tek bir Kürd sığınmacı bile kabul etmedi. Kürtlerin tarih boyunca yaşadığı bir sorun bu: Dışarıdan gelen güce güvenip [ihanete uğramak](#):
- Maalesef 100 senedir dışarıdan gelen zengin ülkelerin yalanlarına kanıp bağımsız devlet kurma hevesine kapılan çok Kürt oldu. Bu kadar petrol bulunan bir bölgede bu mümkün değil. Ayrıca ABD tarih boyunca herkese ihanet etti. [Bunu unutmayın](#):
- Kürtler Fransa'ya güvenebilir mi? [Agâh ol, piyon olma](#).
- Peki Kissinger İran şahı Kürtleri Saddam'a sattıktan sonra ne oldu? Irak'ın ticareti düzeldi; ABD ve Avrupa gazeteleri Saddam'ın sosyal projeleri öven manşetler atmaya başladılar. Stalin hayranı olan ve bütün evlerini ziyaret eden Saddam, katlettiği Kürtlere ve komünistlere rağmen parlatıldı.

İran-İrak savaşı ve İsrail-İran dostluğu

- 8 yıl, 1.5 milyon ölü. O dönemde gizli kalan ama bugünlerde ortaya çıkan belgeler gösteriyor ki ABD, İsrail ve Suudi Arabistan, İran-İrak savaşının uzaması için bayağı bir uğraşmışlar. Neden?
- Saddam 30 Aralık 2006'da asılırken "intikam alındı!" diye bağırarak Şiiler vardı; kim hatırlıyor? Sonra "Yaşasın Muhammed Bakr el-Sadr" diye ekliyorlardı. Neden yaptılar bunu? Kimdi Bakr el-Sadr?
- 1978'e geri dönelim. Humeyni'nin ultra-laik Fransa desteği ile yaptığı İslâm(?) devrimi Saddam'ı korkuttu. Irak'lı Şiilerin Tahran etkisine girmesi siyasî bir riskti ama aynı zamanda Irak petrollerinin de önemli bir kısmı Şii bölgesindeydi. Yani İngilizler 1920'lerde Irak'ı böyle dizayn etmişti. Nedir?
- İngiliz dizaynı Irak'ın özelliği yönetim Sünni, ama Sünni çoğunluk denizden ve petrol kuyularından uzak. Petrol nerede? Kuzeyde Kürtlerin ve güneyde Şiilerin ayaklarının altında. Yani iç savaş, darbe ve bölünmeye müsait bir etnik-mezhep ve ekonomik kaynak "paylaşımı".
- Evet, 1978-1979'da Şiilerin bölgede güç kazanması Saddam'ı korkuttu. Muhtemelen abartılı istihbarat raporları ile manipüle edilen iç güvenlik mekanizmaları devletin bağımsızlık sistemini devreye soktu. Şiilere yönelik tutuklamalar, işkenceler... Şii lider Bakr el-Sadr başbakana suikast ile suçlandı. Sonra?
- Sonra ailesiyle birlikte korkunç şekilde öldürüldü ve yakılan cesedi, kız kardeşinin cesediyle birlikte Şiilerin kutsal kabul ettiği Necef şehri sokaklarında bir traktörün arkasında sürüklenerek teşhir edildi.
- Bu iç savaş ortamında 20 kadar Baas lideri öldürüldü; 40.000 Şii sınır dışı edilerek İran'a gönderildi. İran, Irak'ı sınır köylerine saldırmakla suçlarken karşılıklı havan ateşi sıradan bir olay halini aldı. 17 Eylül 1980'de Saddam Şattülarap'ı İran'a açan anlaşmayı iptal etti.
- Bu gerginlikten 5 gün sonra 650 km genişliğinde bir cephe açan Saddam binlerce tankla İran topraklarına girdi. Moskova bu hareketi kınarken Washington ses çıkarmadı. Oysa Filistin'e yardım ettiği için Irak'ı "terörist devletler" listesine koymuştu.
- Neden ABD Irak'ı kınamadı? ABD'nin veya petrol kartelinin menfaatlerine uygun bir saldırı mıydı bu? Önceden planlanmış olabilir miydi? Şii-Sünnî gerginliğini tırmandıran kışkırtma ve manipülasyonlar CIA'nın her zamanki oyunlarına o kadar benziyordu ki...
- Bu işgalden sonra garip bir şey oldu: Suudi Arabistan'ın müstakbel kralı olan Prenses Fahd, ABD başkanı Carter adına Saddam Hüseyin'e izin verdi! Nasıl olur? [Suudi Arabistan'ın bağımsız bir ülke olmadığını biliyorsanız buna şaşırırsınız.](#)
- ABD kongresi İsrail'e düşmanlık eden Saddam'a askerî yardımda bulunmayı reddediyor ama ABD başkanı bu işe gizlice müsaade ediyor; bunu da Suudi prens aracılığıyla haber veriyor. Birinci Irak savaşını yapacak olan baba Bush, yani G.H.W.Bush o dönemde müstakbel başkan Reagan gibi fanatik bir Irak savunucusu.
- Irak'a "haydi koçum saldır İran'a" diyen ABD, resmen küs olduğu Tahran rejimine de İsrail kanalıyla askerî yardım gönderiyor; özellikle de ambargo sebebiyle ithal edemediği yedek parçalar. Nereden biliyoruz? Alexander Haig'in Reagan'a verdiği raporlardan.
- Kongre'nin tepkisinden korkan ABD başkanı Saddam'a Amerikan silahlarını gizlice göndermek için Suudi Arabistan, Kuveyt ve Mısır'ı kullanıyor.

- Saddam yıldırım gibi bir savaş yapacağından emin. Hedefi İran'ın güneyinde Kuzistan'ı ele geçirmek. İran'ın petrol endüstrisinin kalbi burada; özellikle Ahvaz ve Abadan. Halk? Çoğunluk Şii ama Arap ve Tahran rejiminden hoşlanmıyorlar.
- Eğer Saddam bunu başarsaydı üretim kapasitesini iki katına çıkararak o devirde bütün dünyada bilinen rezervlerin %10 – %20'sini ele geçirmiş olacaktı. Elbette ABD buna müsaade etmezdi; bu kapasite doların değerini düşürmek suretiyle ABD'yi yıkabilecek bir güç demektir.
- ABD, İsrail ve Suudi Arabistan, İran-Irak savaşının uzaması için ne gerekiyorsa yaptılar; 8 yıl boyunca her iki tarafa da silah vermeye devam ettiler. Aslında şaşırtıcı değil zira petrol üretimini azaltan bu savaş her üç ülkeye de büyük avantajlar sağladı.
- Irak saldırısından 1 hafta sonra, 29 Eylülde İran birlikleri Irak tarafındaki rafineri ve petrol depolarını vurmaya başladı. Özellikle Irak'ın saldırdığı Abadan'a sadece 40 km uzaktaki Fao'ya, Şattülrap'ın diğer tarafına.
- Buna ek olarak Irak'ın en büyük rafinerisi Basra, İran'ın avcı uçakları tarafından vuruldu. Amerikan yapımı uçaklardı bunlar; pilotlar da ABD'de eğilmişti. Hani İran'ın "şeytan Amerika" dediği ABD'de. Kuzey'de Kerkük boru hattı da vurulunca Irak'ın petrol satan bütün yolları kapanmış oldu.
- İran-Irak savaşının başlamasından sadece birkaç hafta sonra her iki ülkenin petrol üretim ve satış kapasiteleri sıfıra indi. Humeyni'nin çakma İslâmi devriminden evvel 14\$ olan petrol, İran-Irak savaşıyla 35\$ oldu. Çünkü [muharebe meydana, savaş ise masada kazanılır](#).
- Birbiriyle savaştığını zanneden iki ülke, İran ve Irak, aslında ABD'nin karşılıksız bastığı doların değer kaybetmesini engelleyen bir müsamere yapıyorlar. Petrol sadece \$ ile satılıyor; petrol fiyatı yükseldikçe \$ talebi artıyor ve zengin ama petROLSÜZ ülkeler korkudan \$ rezervlerini arttırıyor.
- Şah zamanında alınan Amerikan silahlarının yedek parça yokluğundan kullanılmaz halde olduğunu gören Tahran'daki CIA ajanları, silah ambargosu devam ederse İran ordusunun 2 hafta zor dayanacağını Washington'a bildirdiler. Ama Tahran 8 yıl dayandı. Nasıl? İsrail'in yardımıyla!
- İsrail'in İran'a gönderdiği silahların en önemlilerinden biri "TOW" füzesiydi yani Tüpten fırlatılan, optik olarak izlenen, kablo güdümlü füze (Tube launched, Optically tracked, Wire command link guided). İran ham petrol ile ödeme yaptı. İran tankerleri ABD savaş gemilerinin arasından geçiyordu!
- Resmen ABD silah ambargosu altındaki İran, Irak tanklarını şişlemek için İsrail'den füze alıyor; Tahran ödemeyi petrolle ve ABD donanmasının koruması altında yapıyordu. Bütün bu işlerin Reagan'ın bilgisi dışında yapılması elbette imkânsızdı.
- Bu arada Humeyni çocukların alınına "kurşun geçirmez" yazıp cepheye gönderiyor ama çocukların teni kurşun geçiriyordu. Evet; petro-dolar terazisinde ham petrol insan kanından ağır basıyordu.

Hitler'in enerji politikası ve bugünün Türkiye'si için çıkartılacak dersler

- Hitler savaştan önce savaş sırasında petrolü nereden aldı? Rusya'ya neden saldırdı?
- Gelişmiş bir sanayi devleti olan Almanya, yeterli petrol kaynağı için barış zamanında bile dış kaynaklara bağımlıydı. Almanya'nın 1938 yılında 44 milyon varilden fazla petrol tüketimi vardı. Bu miktar, İngiltere'nin (76 milyon), Rusya'nın (183 milyon) ve Amerika Birleşik Devletleri tarafından kullanılan bir milyar varilden çok daha azdı.
- Bu yetersizlik, muhtemel bir savaş zamanında Almanya'nın sıvı yakıt ihtiyacı yüzünden kara, deniz ve havada başarılı askeri operasyonlar yapamayacağını gösteriyordu.
- Almanya için 1939'da başlayan savaşın en büyük sıkıntısı, deniz aşırı petrol ithalatının hareketli savaş yeteneğini tehlikeye atacak şekilde sona ermesiydi.
- Almanya'ya petrol üç farklı tedarikçi türünden gelmiştir: yurtdışından ham petrol ve rafine petrol ürünleri ithalatı, yerli petrol sahaları üretimi ve kömürden petrol ürünlerinin sentezi.
- 1938 yılında, toplam 44 milyon varil tüketim için, deniz aşırı ülkelerden gelen ithalat, 28 milyon varil yani toplam arzın yaklaşık % 60'ını oluşturdu. Avrupa kaynaklarından 3,8 milyon varil ithal edildi (Romanya'dan 2,8 milyon varil) Yerli petrol üretimi 3.8 milyon varil oldu.
- 9 milyon varil yakıt ise sentetik olarak üretildi. 1939'da, ablukanın başlangıcından önce 33 milyon varil olan ithalat, Almanya'nın enerjide dış kaynaklara aşırı bağımlılığını göstermeye yetiyordu.
- Savaş başladığında Almanya'nın yakıt stokları 15 milyon varildi. Hitler, Norveç, Hollanda, Belçika ve Fransa'yı işgal ederek 5 milyon varil ele geçirdi. Sovyetler Birliği'nden ithalat 1940'da 4 milyon varil ve 1941'in ilk yarısında 1,6 milyon varil oldu.
- 1941 Mayısında Alman Yüksek Komutası, aylık askeri ihtiyaçlar için 7.25 milyon varil gerektiğini saptadı. Oysa ithalat ve yerli üretim sadece 5.35 milyon varili karşılıyordu. Yani Alman petrol stokları Ağustos 1941'de bitecekti. Bu açık sadece Rus petrolü ile kapatılabilirdi.
- Hitler 3 enerji problemini çözmek için Rusya'ya saldırdı:
 - Ukrayna tahılı
 - Donets kömürü
 - Kafkasya petrolü
- Hitler Maikop'taki Rus petrol alanlarının en küçüğünü Ağustos 1942'de ele geçirdi. Grozni ve Bakü'yü rafinerileriyle birlikte almak istiyordu. Alman ordusu bu bölgeye hâkim olursa bütün petrol sıkıntısı biterdi. Zira Maikop yılda 19 milyon varil, Grozny 32 milyon varil ve Bakü 170 milyon varil üretiyordu.
- Ancak Grozni ve Bakü, hiçbir zaman ele geçirilmedi ve Maikop'ta rafineri yoktu. Rus depolarındaki rafine edilmiş petrol ise Alman tanklarına uygun değildi. Mareşal Hermann Göring'in yönetimindeki ordu yine petROLSÜZ kaldı.
- Rusya kâbusundan evvel Romanya Almanya'nın birinci petrol tedarikçisi olmuştu. 1938'de 2,8 milyon varil üreten Romanya'nın Almanya'ya yaptığı ihracat, 1941'den 1943'e kadar devam etmek suretiyle 13 milyon varile çıktı.
- Ancak romenler Hitler'e yardım konusunda isteksizdiler. Çünkü hem Almanlar söz verdikleri kömürü göndermiyordu hem de Romanya Almanya ile müttefik olmasına rağmen, en değerli kaynaklarını kendilerine saklamak niyetindeydiler.

- Ağustos 1943'te Ploesti petrol sahalarına ve rafinerilerine yapılan hava saldırıları Romanya'nın tedarik kapasitesinin %50'sini yok etti. Bu olay Hitler'in kaybedeceğini kesinlikle gösterdi.
- Zaten Romanya'da üretilen petrol, denizaşırı ithalatın yerini tutmuyordu. Hitler'in, petrol yatakları olan Avusturya'yı alması da ideolojik değil enerjetik bir hamledir. Genişleyen Alman topraklarında petrol üretimi 1938'de 3.8 milyon varilden 1944'te 12 milyon varile çıkmıştır.

3cü dünya savaşı: Ne zaman başlar? Kaç yıl sürer? Nasıl biter?

- Soğuk savaş dönemini Mısır, Filistin, Irak, Afganistan, Kore, Vietnam ve diğer kanlı cephelerine rağmen "soğuk" kabul edersek yeni çıkacak dünya savaşına "3cü" demekte bir sorun yok.
- İlk önce son iki dünya savaşına hızla bakalım: 1 Dünya Savaşı neden başladı ve bitti amacına ne zaman ulaştı? Sykes-Picot anlaşmasının hedeflerine ulaşınca yani: Petro-sterlin sistemi kurulunca. Bu sistemin temel parçaları neydi?
 - İran ile Osmanlı petrolünün ve Süveyş gibi stratejik deniz yollarının İngiliz kontrolüne geçmesi,
 - Bakü petrolünün 1917 devrimiyle engellenmesi,
 - Rusya'nın [Lenin sayesinde Sykes-Picot'dan çıkartılması](#),
- Sarıkamış harekâtı ve Çanakkale Savaşı'ndan sonra Osmanlı'nın kendini savunma kapasitesi tamamen ortadan kaldırılmış oldu ve Ekim devrimi ile birlikte [Rus çarı da ortadan kaldırılınca petro-sterlin sistemi için hiçbir tehdit kalmadı](#).
- İİci Dünya Savaşı ne zaman bitti? Petro-Sterlin sistemi el değiştirip petro-dolar haline gelince. Yani? Başta İngiltere olmak üzere bütün dünya Bretton Woods anlaşmasını imzalamaya hazır hale getirilecekti. Türkçesi: Bütün dünya Amerikan doları önünde diz çöktü.
- Bu sebeple 3 Dünya Savaşı başlama ve bitiş şartları aynı gözle değerlendirilebilir. Önce birkaç cümle ile savaş hakkındaki önyargıları işaret edelim; ardından 3cü dünya savaşını konuşalım. Bkz. [Geleceğin savaşları neye benzeyecek?](#)
- Evet, gelelim 3cü dünya savaşının sebeplerine... (resim x) ABD kağıttan bir kaplan değil ama yaralı hatta ağır yaralı bir kaplan. Dünya savaşlarıyla kurulan sömür makinesi paslandı.
- ABD (aslında ABD'ye hakim olan aileler ve şirketler) eski gücünü yakalamak için her sene daha çok [savaş çıkarmak zorunda](#).
- Dolar rezerv para vasfını kaybediyor; Hızlı gelişen 20 ülkenin dövizini zemin kazanıyor.
- Nixon 1971'de doların altın denkliğini iptal ettiğinden beri doları tuvalet kâğıdından ayıran tek şey Amerikan ordusunun öldürme kabiliyeti.
- ABD'nin bu duruma tepkisi? Türkiye, Venezüella, Brezilya ve Ukrayna'da darbe, Pekin'e örtülü petrol ambargosu, Alman ekonomisine sabotaj...
- Ayrıca Atlantik medyası (The Economist, BBC, CNN, ...) ve kredi kuruluşları prestijlerini riske atıyorlar: Sürekli aynı yalanlarla ABD ve Batı Avrupa dışındaki ekonomileri kötüleyip, kredi notlarını kırıyorlar.
- Bir yandan da ABD'den bağımsız ittifakları engellemek üzere uyuyan ajanlar uyandırılıyor ve operasyon sipariş ediliyor.
- ABD'nin 2ci dünya savaşı sonrası gücüne yeniden erişmesini isteyen ve ABD'den daha güçlü olan bir el sermayeyi buraya kışkırtmaya kararlı. Peki ya 3cü dünya savaşı?
- Yeni bir dünya savaşının çıkması için gerekli şartlar oluştu. Tabi "yeni bir dünya savaşı" deyince insanların aklına hemen binlerce nükleer başlığın patlaması ve insanlığın sonu geliyor. 2ci dünya savaşından önce "yeni bir dünya savaşı çıkarsa mağara devrine döneriz" denilmişti. Hiç de öyle olmadı. Neden?
- Savaş sınırsız bir şiddet boşalması değildir. Yani savaşan devletler bütün güçlerini bir anda, tek bir cepheye teksif etmezler. Savaşların amacı, düşman ülkenin bütün binalarını yıkmak, bütün insanlarını öldürmek değildir. Zafer, düşmanın savaşma arzusunu kırmaktır; onu yok etmek değil.
- ABD, 2ci dünya savaşı sonunda Japonya'ya 2 yerine 200 atom bombası atarak bütün Japonları öldürebilir ve ülkeyi haritadan silebilirdi. Bunun yerine onları Amerikan hayranı ve kapitalizm için kullanışlı aptallar haline getirdi. Almanya'nın başına da aynı şey geldi. Kimliklerini kaybettiler.
- İşgal edilen ülkelerin halkları eğitim ve propaganda ile öyle hızlı dönüştürülür ki genç kuşaklar dedelerinin katledildiği felâketleri "bayram" diye kutlamaya başlar. [Meselâ İran](#).

- Bugün Irak'ta eskisinden daha çok Mc Donald's var; Musul ve Kerkük'te Kürt çocukları Halloween cadı bayramı kutluyorlar. Kapitalizmin çarkına su taşıyan kullanışlı aptalların öldürülmesi stratejik bir hata olmaz mı?
- Hiçbir savaş çok insan öldü diye bitmez. Savaşı başlatma ve bitirme gücüne sahip olanların menfaatleri icabı gerekli çatışmalar vardır. Bu çatışmaların alternatifi olan siyasi ve ticarî fiiller, çatışmadan daha pahalı ise savaş başlar. Tersî durum olunca savaş biter.
- Türkiye'de ["millî bayram" diye kutlanan şeylere dikkatle bakarsanız Kurtuluş savaşını kimin kazandığını daha iyi görebilirsiniz.](#)
- Zihinleri işgal altında olan halklar topraklarını [ışgalden kurtaramazlar.](#)
- Savaş teorisini merak eden okurlarımız için bu kitabı tavsiye edelim: [Derin Savaş](#)
- Evet, 3cü dünya savaşının başlaması için gerekli şartların oluştuğunu söylemiştik. Yeni bilgiler eşliğinde hatırlayalım; Birinci savaşın sebebi petro-sterlin sisteminin kurulmasıydı. Bunun için [Osmanlı'nın yıkılması gerekiyordu.](#)
- Burada gerçek savaş Osmanlı'ya karşı değil Osmanlı petrolünü ele geçirmeye çalışan [Avrupalı ve Amerikalı aileler arasındaydı.](#)
- 2ci dünya savaşının sebebi ise petro-sterlin sistemini ele geçirip petro-dolar sistemini kurmak isteyen güçlerin menfaatleri icabı çıkartıldı. Hitler, Batı Avrupa'yı silkelemek için gerekli bir öcüydü. Japonya'ya da aynı öcü rolü doğu Asya için verildi. İki ordunun da yakıt ve motorları Amerikan malıydı.
- 3cü dünya savaşını bir Müslüman-Hristiyan kavgası gibi görmek büyük hata olur. [Para söz konusu olunca Hristiyanlar birbirlerini kolaylıkla öldürebiliyor.](#)
- Almanya batıdan, Japonya doğudan saldırarak petro-sterlin sistemini çöktürdüler. ABD, kurtarıcı superman rolünde sahneye çıktığında Alman ordusu Texas petrolüyle Londra'yı bombalamış; Japonlar ise California'dan gelen petrole Pearl-Harbour'a saldırmışlardı. Gerisini siz düşünün!
- Hitler'in Avrupa'yı işgal etmek için Amerikalılardan büyük destek aldığını okul kitapları pek anlatmaz [ama aslında gizli saklı bir şey değil.](#)
- Evet, 3cü dünya savaşı "gereklidir" daha doğrusu kaçınılmaz görünüyor çünkü 2ci dünya savaşını başlatan ekip bugün daha güçlü ve insanlık [eskisinden daha derin bir uykuda.](#)
- Dünya savaşı çıkartarak bazı meseleleri halleden bu ekip güya barış ve kalkınmayı desteklemek için ihdas edilmiş [kurumları da tahakküm altına almıştır.](#)
- 3cü savaş için zemin oluşturan Rimland konusunda bilgisini arttırmak ve temel jeopolitik referanslarını tanımak isteyen okurlarımız bu e-kitaptan istifade edebilirler: [Savaş Meydanda Değil Masada Kazanılır](#)
- Bazı insanlar "yenilenebilir enerji" ve elektrikli araba gibi buluşlarla petrolün önemini kaybedeceğini düşünüyorlar ama gerçek hiç de görüldüğü gibi değil. Muhtemelen 3cü kez petrol için savaşa çıkacağız: [Petrol kandan ağırdır](#)
- Peki bu savaş neye benzeyecek? Düşük yoğunluklu, sürekli savaş. Aynı zamanda sınırları, cepheleri tam olarak belli olmayan bir savaş. Muharebelerin ne başlangıçları ne de bitişleri belli olmayacak. Meselâ Kırım ve Donbast gerginlikleri gibi. Ticari ve diplomatik çekişme ile kırılğan ateşkesler beraber yürüyor.
- Meselâ Kırım ve Donbast gerginlikleri gibi. Ticari ve diplomatik çekişme ile kırılğan ateşkesler beraber yürüyor. Silah teknolojisi ve yeni araştırmalar 3cü dünya savaşının yapısı ve süresi konusunda bizi aydınlatıyor.
- Evet, şimdiki konumuz 3cü dünya savaşı ne kadar sürebilir ve ne kadar yıkıcı olabilir?
- Önceki dünya savaşlarına bakarsak, maç gibi bir hakem düdüğü ile başlamadıklarını fark ederiz. Arşidük Ferdinand'ın öldürülmesi gibi komik bahaneler her zaman oldu ama savaş elbette bunun için başlamadı.
- Meselâ 1ci savaş "gerekli" kılan öncü sarsıntılar vardı: Balkan savaşları, Trablus, Bakü'deki çatışmalar, Almanya ve Fransa sınırındaki kömür havzalarında (Alsace-Lorraine) 1800'lere uzanan gerginlik...
- İkinci savaş için birçok tarihçi şu tespiti yapmıştır: "Gerçekte iki dünya savaşı olmadı; tek bir dünya savaşı vardı, 1918 ile 1939 arasında çatışmalar kesildi"
- Gelelim 3cü savaşın silahlarına. Savaş eskisi gibi dağlarda, açık arazide değil şehirlerde olacak. Bu sebeple piyade, kısa menzilli, atış frekansı yüksek, ekran vb görünmeden öldürebilen, hafif ve görünmez silahlar kullanılacak. Meselâ İsrail yapımı bu corner shot gibi.

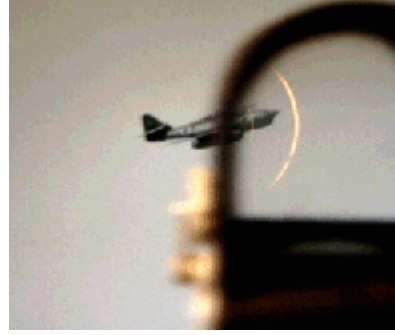
- 3cü dünya savaşının bir özelliği de terörist ile düzenli ordu askeri arasındaki sınırın silikleşmesi. Terörist, direnişçi, gerilla, özgürlük savaşçısı, paralı asker, Rusların Ukrayna'da yaptığı gibi ordu işaretlerini sökerek savaşan düzenli ordu... Bu savaş öncekilerden daha kirli.
- Sivil ve askeri ayırd etmenin zorlaştığı sokak savaşlarında avantaj hedefte kalabilen namluların ve ilk isabette öldüren mermilerin tarafında olacak. Bu sebeple KRISS Vector gibi 45 mm'lik 1500 mermiyi bir dakikada atabilen ve geri tepme enerjisini emerek hedef doğrultusunda kalan silahlar önemli.
- Az önce 1ci ve 2ci dünya savaşlarının bir günde başlamadığını, savaş öncesinde ve sonrasında çatışmaların düşük yoğunlukla devam ettiğini söylemiştik. Bu bağlamda Suriye, Ukrayna ve 2008'de Rusların Gürcistan'a girdiği savaşı 3cü dünya savaşının doğum sancıları gibi görebiliriz.
- Burada dikkat edilmesi gereken husus, savaşın şehir merkezlerinde yoğunlaşmış olmasıdır. Bundan sonraki muhtemel çatışma bölgeleri hangi ülkeler? Kabaca Kafkasya'yı Baltık denizine bağlayan bir şerit üzerinde yeni çatışmalar bekleyebiliriz. Neden?
- Zira NATO bu bölgede yeni radar ve füze üsleri kuruyor. Halen 30.000 civarında NATO askeri Baltık'tan Gürcistan'a kadar her yerde tatbikat yapıyor. Moskova eskisinden daha fazla tehdit altında. Peki ABD bu tahrikleri neden yapar?
- ABD, Avrasya'yı büyük ölçüde kontrol ediyor. Bu sadece yeraltı zenginlikleri kontrolü için değil; Avrasya devletlerinin kara ticaretini engellemek için. Zira Avrasya'nın gerçekte ne ABD'ye ne de ABD dolarına ihtiyacı var.
- Savaş olmazsa deniz yolları az kullanılır ve ABD ordusunun kontrol ettiği boğazlar ve üsler etkisiz hale gelir. Sürekli gerginlik çıkarmak, Avrasya'da kara ticaretini engellemek, deniz ve petrolü vazgeçilmez hale getirmek... Bunlar Amerikan dış politikasının değişmezleri, yani Rimland.
- Silahlara geri dönelim. Kısa süreli taktik mücadelelerde ateş gücünün bir noktada taksif edilmesi söz konusu olduğunda Gatling tipi silahların modası kolay geçmeyecek gibi görünüyor. Dakikada 6.000 mermi!
- Az önce silahların evriminden savaşın süresinin ve niteliğinin anlaşılabilirliğini söylemiştik. Unutmayın, ABD bu savaşı kazanmak istemiyor; savaşın sürmesini istiyor. Yani "zafer" kelimesinin yeni tanımı toprak alıp vermek değil uzun süreli savaşlarla kara ticaretini, enerji yollarını engellemek.
- Sığ sularda savaşmak için Amerika yeni bir savaş gemisi kavramı üzerine çalışıyor. Balistik füze fırlatmaktan özel kuvvetlerin kullanıldığı komando hareketine kadar çok amaçlı... fiyatı 2 milyar dolar... LCS – Littoral Combat Ship (Sığ sular savaş gemisi)
- Avrasya'nın güney doğusu trilyonlarca dolarlık ticaretin yoğunlaştığı stratejik bir bölgedir. ABD, Pekin'in ticaret yollarını boğmak ve Çinlileri petROLSÜZ, gazsız bırakmak için bölgeyi silahlandırıyor.
- Güney doğu Asya sadece petrol geçiş yolu değil aynı zamanda petrol kaynağı. İspatlanmış rezervler iştah kabartıyor. Ek olarak, #petrol ve gaz tedariki engellenmiş bir Pekin, milyonlarca vatandaşının açlıktan ölmesini engelleyemez. Zira gıdanın %50si kamyonla taşınıyor.
- ABD, 2ci savaştaki gibi 3cü dünya savaşı için yine doğu ve batıdan Avrasya'yı baskı altına aldı. Kuzey Kore müsameresi bu baskının doğu ayağı. Oradaki muhtemel nükleer silahları bahane ederek Çin'in dibine muazzam bir ordu yığdı.
- Pekin'e 3000 km Guam adasında nükleer silahlarla yüklü B-52 uçakları hazır bekliyor. Japonya, Tayvan... Pekin de Moskova gibi ablukada.
- Pekin ve Moskova'nın bu saldırganlığa cevabı ABD'nin deniz ve hava gücüyle yarışmak yerine kıyılara yaklaşmasını engellemek ve hava sahasını ABD'ye "yasaklamak" için alternatif stratejiler ve silahlar geliştirmek oldu. S-400 gibi teknolojiler bu arayışın meyveleri. Kısaca "Access Denial".
- Rusya, kıyıların ve adaların kontrolünü Amerikan LCS gemilerine bırakmamak için yeni amfibi araçlar geliştiriyor. Bu silahlar ve amfibi tatbikatlar ışığında ABD'nin Rimland doktrini uygulamaya devam ettiğini; Moskova ve Pekin'in ise bu kuşatmayı yarma gayretini görüyoruz.
- Peki ABD doğrudan Çin'e ve Rusya'ya saldırır mı? Hayır. Buna gerek de yok. Daha önce dediğimiz gibi ABD savaşı kazanmak değil sürdürmek istiyor. Bu sebeple bölge ülkeleri

arasındaki karasuları anlaşmazlıklarını kullanarak gerginlikleri sürdürecektir. Tabi çakma terör örgütleri de kurabilir.

- Teknolojik tercihlerin satır aralarından okuduğumuz bu gerginlikle coğrafi unsurları birleştirelim şimdi. Nedir?
- "... Ankara, Tahran, Moskova ve Pekin'in okyanuslara açılabilceği her noktada ABD'nin engeliyle karşılaşması. Ruslar için batıdaki Atlantik yolu sadece İskandinav ve Britanya ile değil NATO ile işbirliği yapan Baltık devletleriyle kuşatılmış. Güneydeki Karadeniz-Ege-Akdeniz yolunun Atlantik çıkışı Cebelitarık'tan, Hint okyanusu yolu ise Süveyş kanalından geçiyor. (Bu engeller Ankara için de geçerli) Rusya için doğudaki durum bundan daha parlak değil. Kamçatka üzerinden geçen Pasifik yolu Japonya'daki üslerle kilitlenmiş. Pasifik adaları, uçak gemileri ve Alaska'daki askerî üsler Rusların hareket kabiliyetini sınırılıyor..."
- 3cü dünya savaşı nasıl biter? ABD'nin menfaatleri açısından hiç bitmese çok iyi olur. Moskova, Pekin, Ankara açısından bakarsak orta yol, barış vb mümkün değil. Bugün Suriye'deki felâketi Avrasya'ya yaymak ve bu yangını 100 yıl devam ettirmek isteyen psikopat bir ABD var karşımızda.
- Çin, Rusya ve Türkiye gibi ülkelerin ortak, uzun vadeli ve dirayetli hamleler yapması gerek; hiç kolay değil. Menfaatlerimizin bölündüğü çok saha var ve ABD bu bölünmeleri çok iyi kullanıyor. Çözüm? Nedense her analizin altına "hocam çözüm ne?" diye soran birkaç kişi oluyor.
- 1ci ve 2ci dünya savaşları çıkmadan 20 yıl önce "bir dünya savaşı çıkacak" diye tahminde bulunanlar olmuştu. Kimseye dinletemediler. Çünkü insanlık, 1900'lerde yaygınlaşan gaz lambası, elektrik, tren, telgraf ve kimyasal gübre sayesinde bir daha savaş çıkmayacağını zannediyordu.
- Hâsılı kelâm, devletlerin dostu düşmanı yoktur; menfaatleri vardır. Bir ülkeyi yönetenler felah gibi ulvî hedefler peşinde olsalar da bunları gerçekleştirmenin yolu menfaatlerin dengesinden geçer.

Hitler neden hava üstünlüğünü kaybetti?

- Alman hava kuvvetlerini, benzin kalitesinin savaşa etkisini, Hitler'in kömürden benzin yapma projesini, sebeplerini ve sonuçları konuşalım.
- Savaşın sonunda Amerikan ve İngiliz uçakları, Alman uçaklarından daha hızlı ve daha uzağa gidiyor; daha yükseğe çıkabiliyordu. Almanya ise pilotların eğitimine ayıracak yakıt bulamadığı için, gençleri gerekli eğitim süresinin sadece üçte biri ile savaşa gönderdi. Neden?
- Savaşın başında Hitler İngiltere'yi işgal etmek istiyordu. Planlar hazır. Sadece planlar değil uçaklar, gemiler, tanklar ve asker de hazır. Ama olmadı.
- Oysa Alman donanması Londra'ya çok sıkı bir ambargo uygulamayı başarmıştı. Alman denizaltıları, İngiliz limanlarına mal getirip götüren ticaret gemilerini büyük ölçüde engelliyordu. Bu ambargo, hava desteği olmaksızın başarılamazdı. Zira uçakla yapılan keşif çok önemliydi.
- İlerleyen yıllarda Alman saldırılarını öngörebilmek için İngilizler radar kullandılar. Bu sayede yaklaşan uçakların hızını, yüksekliğini, sayısını erkenden öğrendikleri için az sayıda uçakla çok sayıda saldırıya karşı koyabildiler. Ama savaşın ilk başında üstünlük Almanlardaydı.
- Hitler Fransa'yi alınca Londra dâhil önemli İngiliz şehirlerine saldırmak için çok uygun üsler ele geçirmiş oldu. Londra defalarca Alman uçaklarınca bombalandı; binlerce insan öldü. Londralılar metro istasyonlarını sığınak gibi kullandılar ve çocukları şehir dışına yolladılar.
- Savaşın başında Hitler Almanya'sının hava kuvvetleri, hem pilot tecrübesi hem de uçakların teknik özellikleri bakımından İngiliz ve Amerikan hava kuvvetlerinden üstündü. Hitler neden hava üstünlüğünü kaybetti? Türkiye bundan nasıl dersler çıkartabilir?
- Almanya'da doğal petrol yatakları çok az olduğu için kömürden sentetik yöntemler ile sıvı yakıt üretme çalışmaları çoktan başlamıştı. Ülkenin zengin kömür yatakları göz önüne alındığında, bu yönde bir çözüm aramak mantıklıydı.
- Kömür de petrol gibi hidrokarbon olduğundan mesele, bu unsurları kömürden en iyi ve en verimli şekilde ayırmak ve bunları yağa benzer bir sıvıya dönüştürmektir. Hitler 1933'te şansölye olurken, bunu başarmak için dört yöntem üretim ve geliştirme aşamasındaydı.
- İlk süreç, koklaşmanın bir yan ürünü olan benzolü üretimi idi. Benzol, mazot ile karıştırılan bir yakıt olarak kullanılıyordu. Benzol üretiminin sıkıntısı, kok miktarına bağlı olması ve bunun da ham demir üretim limitleri ile belirlenmesiydi.
- 2ci yöntem, linyit kömüründen damıtma yoluyla sıvı yakıt üretmektir. Kahverengi veya yumuşak kömür hafifçe ısıtılıyor; çıkan katran ve yağ akıtılarak distile ediliyordu. Bu farklı tekniklerin çoğunda stratejik hammaddeler Beyaz Saray'ın izniyle Amerikan şirketlerinden geliyordu.
- Linyitten elde edilen ürün o kadar düşük kalitedeydi ki ancak % 10'u benzine eşdeğer bir yakıt olarak kullanılabilirdi, geriye kalan % 90 ise ısıtma ve dizel olarak kullanılıyordu.
- 3cü yol Fischer-Tropsch süreci o sırada araştırma aşamasındaydı. Kömür, karbonun hidrojenle karışması için gazla sıkıştırılıyordu. Bu karışım fırınlarına yerleştirilerek ve belirli katalizörleri ekleyerek, yağ molekülleri oluşuyordu. Bu ilk maddenin arıtılması ile yakıt meydana geliyordu.
- Fischer-Tropsch yöntemi ve dördüncü bir yöntem olan hidrojenasyon, kömürü doğrudan yakıta dönüştürdü. Kömürün az ve benzinin yüksek oranda hidrojen içermesi sebebiyle, sorun hidrojen moleküllerinin kömürdeki karbona bağlanması, sıvılaştırılmasıydı. Bu, yüksek sıcaklıklar ve yüksek basınç gerektiren hidrojenleme işleminin temeli idi.
- 1933 yılına gelindiğinde, bu yöntem kapsamlı bir şekilde test edilmiş ve büyük ölçekli pratik uygulama için hazır. Hidrojenasyon yönteminin avantajı, birincil malzeme olarak,

hem linyit hem de bitümlü kömürün damıtılmasından elde edilen katranların yanı sıra linyit ve bitümlü kömürün doğrudan kullanılmasıdır.

- 1920'lerde Almanlar, diğer yakıt kaynaklarını düşünmeye başladıklarında, bunu üç sebepten dolayı yaptılar. İlk olarak, I. Dünya Savaşı sırasındaki abluka, onlara sayısız temel hammaddenin ithalatına ne kadar bağımlı olduklarını ve bu bağımlılığın onları ne kadar savunmasız hale getirdiğini öğretmişti.
- İkincisi, kaybedilen savaş ve devam eden ekonomik zorluklar nedeniyle, Almanya yabancı petrol satın almak için gerekli olan döviz bulamıyordu.
- Dahası, Almanya'nın liderliği artan bir şekilde bir savaş ekonomisinin gereklilikleri ile ilgiliydi ve 1938'den sonra bu endişeler önemli bir yer işgal etti. Bundan önce, bitümlü kömür işlemine dayanan beş hidrojenasyon tesisi inşa edilmiştir.
- Bu fabrika, Scholven, Ruhr bölgesinde yer aldı; Leuna, Böhlen, Magdeburg ve Zeitz'teki diğer dört tesis, linyit yataklarına komşu olan, merkezi Almanya'da yer almaktaydı. 1937'de tesislerin toplam üretimi, 4.8 milyon varildi ve bu çeşitli kalitelere petrole yakın yakıtlardı.
- Hidrojenasyon, Almanya'nın petrol sıkıntısı için bir çıkış umuduydu. Bu yöntem, 60 ila 72 oktanlı oktanlı bir benzine ve dolayısıyla yüksek nitelikli yakıt üretimine imkân veriyordu.
- Kurşun tetraetil yardımıyla, oktan okuması 87'ye yükseltilebilir. Yüksek oktanlı benzin, motorun sıkıştırma oranını belirlediğinden ve sıkıştırma oranı da motorun gücünü belirlediğinden muharebelerde çok önemliydi.
- 1939'a gelindiğinde, hem Amerikan hem de İngiliz hava kuvvetleri yüksek kaliteli benzin kullanmaya başladı ve daha sonra uçakları daha güçlü motorlarla donatılabildi.
- Almanya'da da, böyle bir yüksek-test benzini üretmek için bir yöntem keşfedilmişti, fakat süreç, farklı birincil malzemeler kullanılan Amerikan yönteminden çok daha karmaşık, hantal ve pahalıydı.
- Üretimdeki bu güçlükler nedeniyle, Alman hava kuvvetleri (Luftwaffe) 1938'in sonuna kadar yüksek oktanlı yakıt üretimini ihmal etti.
- Bu nedenle 1945'e yani savaş bitene kadar Alman Hava Kuvvetleri, İngiliz ve Amerikalıların sahip olduğu yakıt kalitesine ulaşamadı.
- Somut olarak kaliteli benzin ne anlama geliyordu? % 15 daha yüksek hız, bombardıman uçağı için 1500 mil daha uzun menzil ve 10.000 feet fazladan yükseklik.
- Göring, 1938'in sonlarında, gözden geçirilmiş Ekonomik Üretim Planında yer alan 19 milyon varil yakıtın, izooktanın kalitesine eşdeğer yüksek-test benzini olarak üretilmesini talep ettiğinde, geçmişteki ihmali telafi etmeye çalıştı.
- Savaş şartlarında, 1939 yılında toplam 63.000 varil üretim ile savaş başladığında sadece iki küçük test tesisi faaliyete geçti. Hem çelik hem de insan gücü yetersizliği, hidrojenasyon tesislerinin tam inşaat programının tamamlanmasını geciktirdi.
- Savaşın başlangıcında, yedi tesis faaliyete geçti, üçü inşaatın ilerleyen aşamalarında ve diğer ikisi de zorlukla başladı. Yüksek oktanlı havacılık yakıtı üretimi için dört tesis dışında, Eylül 1939'dan sonra başka hiçbir tesis kurulmamıştır.
- Taşıma suyla değirmen dönmüyordu. Hitler ele geçirdiği topraklardan petrol toplasa bile yeni operasyonlar bunların tükenmesine sebep oluyordu. Alman ordusu çölde susuz savaşan bir ordu gibiydi.
- Yine de, 1938 ve 1943 arasında sentetik yakıt üretimi, 10 milyon varilden 36 milyona kadar tırmanarak kayda değer bir artış gösterdi. Tüm kaynaklardan elde edilen verim ile karşılaştırıldığında sentetik yakıtların oranı 1943'te % 22'den % 50'ye çıktı.
- Aynı dönemde tüm kaynaklardan temin edilebilen toplam petrol 1938'de 45 milyon varilden 1943'te 71 milyon varile yükseldi.
- Ne var ki, yeni fabrikalar için 1943'ün sonlarına doğru çok geç kalmıştı. Mayıs 1944'teki hidrojenasyon tesislerine ilişkin Müttefik hava saldırılarının başlangıcı, tüm beklentileri yok etti ve Alman savaş makinesi için çöküş başladı.
- İlk büyük baskın 12 Mayıs 1944'te beş fabrikaya karşı yöneltildi. Diğer baskınlar ardı ardına devam etti ve 1945 baharında sürdü. Baskınların ciddiyeti hemen Almanlar tarafından kabul edildi.
- 30 Haziran 1944 ve 19 Ocak 1945 arasında, Albert Speer'in, Hitler'e verdiği raporlarda Mayıs ve Haziran aylarındaki saldırıların havacılık yakıtı üretimini % 90 azalttığını belirtiyor.

- Üretimi sürdürmek için asgari onarımlar yapılması altı ila sekiz hafta gerektiriyordu ancak rafineriler korunmadıkça hiçbir şey garanti edilemiyordu.
- Speer da Mareşal Erhard Milch gibi konuşuyordu: "Hidrojenasyon tesisleri en hassas noktalarımızdır; onlara saldırılması tüm savaş kabiliyetimizi yok ediyor. Uçaklar artık uçmayacak, aynı zamanda tanklar ve denizaltılar da yürümeyecek".
- Evet... Bütün bu bilgilerden Türkiye nasıl bir ders çıkartabilir? Evvelâ şu meseleyi sorgulayarak başlayalım: 1942'de ve bugün, 2018'de savaşmak acaba ortaçağdaki savaşlara ne kadar benziyor? Kahramanlık, vatan sevgisi bu modern savaşların zafere ulaşmasında hâlâ geçerli mi?
- Kılıçla yapılan bir savaş ile modern savaşları aynı potada eritse ne buluruz? Lojistik bakımından eski savaşlarda mesele atların yediği ot ve askerin suyu, ekmeği idi. Bugün su kadar ihtiyaç duyduğumuz şey petrol. Tabi radar vb için elektrik de gerekli ama petrol özel.
- Bir başka deyişle... Petrolü olan bir devlet ile petROLSÜZ bir devlet savaşa girdiği zaman aslında mağlubiyet ilânını peşinen imzalamış oluyor. Çünkü zafer, tankları, uçakları, gemileri ve askerin ekmeğini taşıyan kamyonları yürüten petrol ile mümkün.
- Petrol tedarikini garantilemeden savaşa giren modern bir ordu, bütün su kuyuları düşman kontrolündeyken çölde savaşmayı kabul etmiş gibidir. Bu kabul, bir cesaret ispatı değil ancak intihar olarak adlandırılabilir.
- Askerin cesareti, komutanın feraseti muharebe anında önemlidir. Ancak savaş, muharebeden ibaret değildir. Fatih Sultan Mehmet Han'ın İstanbul'u fethetmek için yıllarca hazırlık yaptığını, Makedonyalı İskender'in ordularını denizden lojistik gemilerin desteklediğini unutmayın.

Birkaç e-kitap tavsiyesi ile silsileyi sırlayalım. Ücretsiz, PDF olarak indirebileceğiniz bu kitaplarda jeopolitik ve askerî stratejinin temel metinlerinden alıntılar da var. Kendini geliştirmek isteyen okurlar bu e-kitapları ve tavsiyelerimizi okuyabilirler:

1. [Dikkat Kitap: Petrol kandan ağırdır güncellendi. Sürüm 3.0 yayında.](#)
2. [Dikkat Kitap: Savaş Meydanda Değil Masada Kazanılır](#)
3. [Dikkat Kitap: Derin Savaş](#)

Neden Kürtler hedefteydi? Yeni bir Halepçe olur mu?

- Suriye'deki kimyasal saldırılar sürüyor. Yakında Halepçe anılacak. Bu felâketi "gerekli" kılan şartlar neydi? Neden Kürtler hedefteydi? Sonradan Saddam'ı çok sert kınayan ve kimyasal silahları Irak'ı işgal sebebi olarak gösteren ABD, neden bu ülkeye kimyasal ve biyolojik silah sattı?
- Ne olmuştu Halepçe'de? 16 Mart 1988'de Saddam Hüseyin Kürtlere kimyasal silahla saldırmıştı; aynı şeyi Esed Suriye'de kendi halkına yaptı. Aslında kimyasal ve biyolojik silahlar askerî mânâda çok kullanışlı değil. O halde neden kullandılar? Bu saldırılar kime, neye yaradı?
- Burada şüphesiz bir ikiye bölünme var. Kimyasal ve biyolojik silahların kullanılması, insanları tiksindiriyor. Peki ama... masum sivillerin makineli tüfek, varil bombası yahut Hiroşima'da ABD'nin yaptığı gibi nükleer silahla öldürülmesi daha kabul edilebilir bir şey mi?
- Kimyasal ve biyolojik silahlar, sıradan mermi ve bombaların aksine, belli bir hedefi vuruyor. Bir bölgede yaşayan herkesi, Halepçe'de gördüğümüz gibi kedi ve köpekleri bile öldürüyor. Ama rüzgâr ve yağmur gibi etkenler silahın askerî amaçlara ulaşmasını engelliyor.
- Dahası, virüslerin silah haline getirilmesi basit bir şey değil. Zira hastalığın bulaşmasından sonra ilk belirtilerin ortaya çıkması ile hasta ölene kadar geçen süre önemli. Düşman bu arada savaşmaya devam edebilir. Süre çok kısa olursa silahın gizli kullanılması imkânsız olur.
- Meselenin perde arkasını anlamak için Halepçe katliamına dönelim. Önce kaynaklar:
 - Boston Globe, Khomeini's poison (24 Temmuz 1988)
 - Howard Teicher, National Security Council eski üyesinin yeminli ifadesi (Teicher Affidavit: Iraq-Gate)
 - Robert Fisk, The Great War for Civilisation: The Conquest of the Middle East
 - Dana Priest, Kimyasal silahlar ve Rumsfeld'in 1984 Bağdat ziyareti (19 Aralık 2003 tarihli Washington Post makalesi)
 - Rumsfeld ve Irak dış işleri bakanı Tarık Aziz'in 21 Aralık 1983 görüşme tutanakları.
 - Everest, Oil, Power & Empire
 - Hurd ve G. Rangwala, 1980'den 2 Ağustos 1990'a kadar ABD -Irak ilişkileri
 - Dobbs, İran Kürtlerine karşı kullanılan kimyasal silahların ticareti (Washington Post, 30 Aralık 2002)
 - Rachel Bronson, Thicker Than Oil
 - John Bulloch, No Friends But the Mountains - Tragic History of Kurds
 - Tripp, A History of Iraq
 - Trento, Prelude to Terror
- Saddam Hüseyin'in kimyasal silah kullandığını söyleyen ilk raporlar 1982'de yayınlandı. Amerikalı diplomatlara göre Irak ordusu hemen her gün Iraklı Kürtlere ve İran'a karşı kimyasal saldırı yapıyordu!
- Yani Beyaz Saray'ın bölgemizdeki özel temsilcisi Donald Rumsfeld 20 Aralık 1983'te Bağdat'a geldiğinde bu katliamlardan haberdardı. İki ayrı ABD hükümetinde savunma bakanlığı yapmış olan Rumsfeld, Searle firmasının de genel müdürüydü. (Firma 1985'te Monsanto tarafından satın alınacaktı)
- Rumsfeld ve Tarık Aziz 2 saat başbaşa konuştular ama kimyasal saldırılardan tek kelime etmediler. Keldani kökenli Tarık Aziz, Saddam kabinesinin tek Hristiyan üyesiydi. Aziz, geçmişte Kürtleri ve Şiileri katlettiği için idama mahkûm edildi. Fakat idam cezası sağlık sorunları sebebiyle kaldırıldı.
- Rumsfeld ve Tarık Aziz ne konuştular? Güney Irak petrolünü Akabe körfezinin Ürdün'e ait olan kısmına taşıyacak bir boru hattı projesi. Proje, ABD firması Bechtel tarafından gerçekleştirilecekti. Tesadüf(!) o ki, Bechtel'in eski genel müdürü George P. Shultz şimdi ABD Dışişleri bakanı olmuştu.

- Boru hattının inşaatı 2 milyar dolar tutacak ve 2 yıl sürecekti; Tarık Aziz istekli göründü ama İsrail'in saldırmasından korkuyordu. Rumsfeld "uygun bir zamanda" Tel-Aviv ile görüşerek bunu halledebileceğini söyledi.
- Bu görüşmeden 4 ay sonra ABD, Kürtlere kimyasal silahla saldırdığı için Irak'ı resmen kınadı. Dış işleri bakanı George P. Shultz, 24 martta Rumsfeld'e "Kürtler için Irak ile ilişkilerimizi bozmayalım" dedi ve Rumsfeld 26 martta Bağdat'a gitti; kınamanın göstermelik olduğunu söyledi.
- Saddam, Bechtel'in projesine sıcak bakmıyordu çünkü İsrail daha önce Irak'ın Osirak'taki nükleer tesislerini vurmuştu.
Bkz. <https://twitter.com/DDGrubu/status/975508584103628800>
- Saddam ABD'nin istediği yatırımı reddedince tesadüf(!) aynı gün Birleşmiş Milletler Irak'ın Kürtlere karşı kimyasal silah kullandığını bütün dünyaya resmen duyurdu ve kınadı. Yani Kürtler 2 milyar dolarlık bir masada meze oldular.
- Ertesi gün Irak'a ait bir savaş uçağı, Tahran'a ait Harg dolum tesislerindeki Filikon L adlı tankeri vurdu. Yunan bandralı tanker 80.000 ton Kuveyt petrolü taşıyordu. Harg adasını koruyan savunma sistemi Amerikan, Irak uçağı ise Fransız Dassault-Breguet Super Étendard idi.
- Bu olaydan sonra bir "tankerler savaşı" başladı. Amerika, İran petrolü taşıyanlar dışında bütün tankerleri koruyacağını duyurdu. Savaş bitene kadar 500 tanker ve çok sayıda offshore petrol kuyusu vuruldu. Saldırıların çoğunu Irak yaptı ama petrol satması engellenen İran oldu.
- Gözden kaçmasın: Gerginliği çıkartan, taraflara silah ve diplomatik garantiler veren ABD idi. İran ve Irak ABD tarafından kayırıldıklarını sanarak tuzağa balıklama atıldılar. Kürtler ve Iraklı Şiiler de ABD'nin gözünde özel bir yere sahip olduklarını sandılar.
- İran-Irak savaşını ayrıca konuşmuştuk. Ama bu tanker gerginliğinde ABD'nin elde ettiklerine dikkat edin: Petrol fiyatını ve dolayısıyla dolar talebini arttırmanın yanında körfezden petrol alan bütün ekonomilere şantaj yapma imkânı: "Beni kızdırmayın yoksa size petrol getiren tankeri korumam".
- Tanker krizi aynı zamanda İsrail'e ait Hayfa terminalinin önemini arttırdı ve İsrail'in Avrupa'ya şantaj yapmasını kolaylaştırdı.
- 1985 ile 1990 arasında ABD kongresi, Amerikan firmalarının sarin ve hardal gazı gibi kimyasal silah hammaddelerini ihraç etmesine izin veriyor. Tesadüf(!) Ne önce ne de sonra; tam da Saddam'ın Kürtleri yok etmek istediği tarihlerde.
- Bu gazları halka atmak için gereken özel helikopter ve bombaların ihracı da yine aynı tarihlerde serbest bırakılmış. Başka? Biyolojik silahlar. Meselâ? Anthrax ve vebanın askerî versiyonu. Bütün bunların birer tesadüf olup olmadığına da (hâlâ varsa) Amerika'ya güvenen Kürtler karar versin.
- 1985 ile 1990 arasında Kürt soykırımı için Irak'a kimyasal ve biyolojik silah satan 18 Amerikan firmasının yanında Avrupalılar da var: 86 Batı Alman, 18 İngiliz, 17 Avusturyalı, 16 Fransız, 12 İtalyan, 11 İsviçre. Hepsi de Kürtleri bağrına basan, PKK/YPG'ye destek olan ülkeler. Bu da ilginç bir tesadüf(!)
- **Saddam bunları kullandı mı? Evet. Bu silahları atmak için kullanılan bombalardan 200.000 adet almış ve 20.000 tanesi kullanılmış. ABD'nin ihracat izni verdiği 1985 yılında Bağdat hükümeti radyodan şunu söylemiş: "Bir böcek sürüsü Arap milletine saldırıyor ama merak etmeyin, böcek ilacımız var"**
- Halepçe katliamında 5000 Kürdün öldüğü söyleniyor ama Saddam'ın Kürtleri yok etme politikası birkaç yıla yayılıyor ve resmî kayıtlara göre kimyasal saldırı yapılan 200 gün var. Yani Halepçe buz dağının görünen ucu olabilir. Öldürülen ve Türkiye'ye kaçan Kürtlerin malları da talan ediliyor.
- ABD, Saddam'a ve Tahran'a silah vermeye devam ediyor. Kürt soykırımında kullanılan silahlar ABD ve Avrupa'dan geldiği halde bunlar Saddam'ı kınayan beyanlarda bulunuyorlar. ABD "şeytan" ilân ettiği İran'a gizlice silah satıyor. İran da "şeytan" dediği ABD'den silah alıyor.
- Ama bu gizlilik perdesi yırtılacak: Bir Lübnan gazetesi olan Al-Shiraa, 3 Kasım 1986'da daha sonra IranGate skandalı olarak anılacak haberi yapıyor. Nedir? 1985 ağustosundan beri ABD Tahran'a TOW füzeleri satmaktaydı ve bunlar Irak tanklarının kâbusuydu.

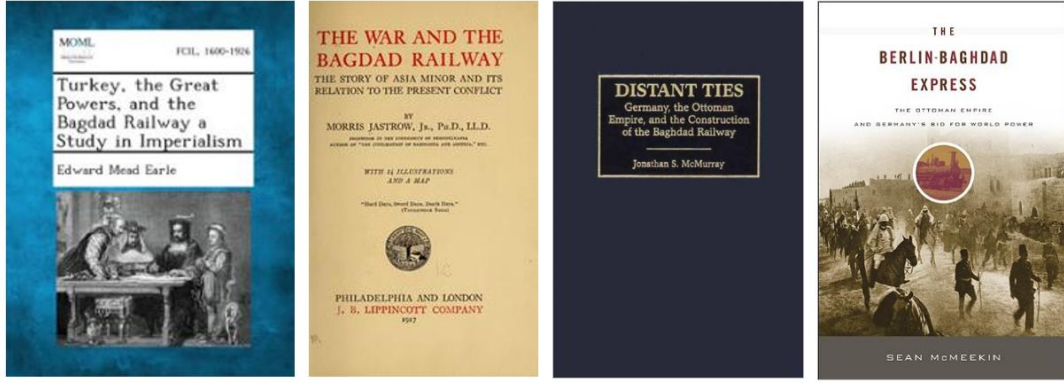
- ABD'nin amacı silahtan kâr etmek miydi? Hayır, bu saçma. Silah pazarı 60-80 milyar dolarlık ufak bir şey; Coca Cola firmasından bile küçük. ABD Kürtleri, Şiileri, Tahran ve Bağdat'ı azar azar silahlandırıp savaşın sürmesini istiyor çünkü dünyada çok petrol var. Yani?
- Yani bu "ver petrol, al silah" kavgası değil, "sen petrol satma, sakın fiyat kırma ve sakın dolardan başka para kabul etme!" kavgası. Bkz. [Dikkat Kitap: Petrol kandan ağırdır güncellendi. Sürüm 3.0 yayında.](#)
- Geçelim... ABD sadece TOW değil HAWK füzesi de satıyor. Bunlar yerden havaya atılıyor ve uçak vurmak için kullanılıyor. ABD İran'a güya ambargo uyguladığı için silahlar İsrail üzerinden gidiyor İran'a. Yani İran, ABD'nin silahlandığı Saddam'ı yenmek için ABD silahlarını İsrail'den alıyor.
- İran'ın ödediği paranın bir kısmı orta Amerika'da, Nikaragua'da darbe yapmak için kullanılıyor. Çünkü CIA, ABD kongresinden izin almamış.
- CIA, bu darbeyi gerçekleştirmek için komşu Honduras'a üs kurmuş. Soto Cano üssü, CIA'nin ABD dışındaki en büyük ayağı. CIA'nin devirmek istediği kim? Sandinistler yani 1932'den beri ülkenin kanını ABD firmalarına içiren Somoza ailesi.
- 1983'te başkan Reagan ABD kongresinde öyle bir itirafta bulunuyor ki dinleyenlerin ağzı açık kalıyor: ABD ajanları darbecilere yardım için Meksika'da Exxon'a ait bir petrol tesisini havaya uçurmuşlar. Firma, bunu bahane ederek Nikaragua için hayatî önemi olan petrol sevkiyatını kesmiş.
- İran ve Nikaragua ambargolarını ihlâl eden, ABD kongresine ve ABD halkına defalarca yalan söyleyen başkan Reagan ve başkan yardımcısı G.W.H. Bush, yasalara göre görevden alınmalıydı. Tabi böyle bir şey olmadı. Bir kaç günah keçisi seçildi: kimler?
- Savunma bakanı Caspar Weinberger, amiral John Pointdexter ve Yarbay North. Bu keçiler ve saz arkadaşları suçlandı; yargılandı ve hüküm giydi ama hiç hapis yatmadı. G.W.H. Bush başkan olunca hepsine bir af çıkardı (1992) ve mesele kapandı. Weinberger ertesi sene Forbes dergisine genel müdür oldu.
- Pointdexter ne oldu? 2002'de Bush Junior başkan olunca ona özel bir istihbarat birimi kurdurdu: Total Information Awareness. 11 Eylül'den sonra ihdas edilen kurumun ismi Total Information of Terorist olarak değişti. Fakat garip bir olaydan sonra Pointdexter istifa etmek zorunda kaldı. Nedir?
- Pointdexter, terör saldırıları, suikast ve darbe tahminleri piyasası kurmuş, ismi FuturMAP! İnternette bağlanıp insan ölümleri üzerine bahis yapıyorsunuz. Diyoruz ya... bunlar psikopat. Oliver North ne yaptı? Fox News'ta haber muhabiri tabi!
- Peki IranGate skandalından sonra ABD Nikaragua'daki darbecilere yardımı kesti mi? Tabi ki hayır. Tamamen yasadışı olmasına rağmen CIA emriyle Suudi Arabistan darbecilere para ve silah gönderdi. 1986'da John Kerry'nin açtığı bir soruşturma, bu "yardım" hattında uyuşturucu ticareti yapıldığını gösterdi.
- Amerikalı gazeteci Russ Baker, Tahran'dan gelen silah ödemelerinin Caiman adalarındaki bir şirkete gittiğini keşfetti: SkyWay AirCraft Ltd. Firma sahibi Salem Ben Laden (Usama'nın kardeşi), genel müdürü Jim Bath, başkan Bush'un arkadaşı.
- Amerikalıların gözünde bütün bu "önemli" işlerin içinde Halepçe katliamı küçük bir ayrıntı idi. Hatta 211 gün süren kimyasal silah saldırılarında 5000 Kürdün ölümü daha da küçük(!) çünkü gerçek rakam belki yüzbinler. (Resimler: Halepçe'den Türkiye'ye kaçan Kürtler)
- ABD kongresinde bu soykırımın yaklaştığını fark eden bazı dürüst(!) senatörler Irak petrolünü boykot ederek "soykırım önleme" yasası teklif ettiler. Dış işleri bakanı George Schultz "erken" dedi; başkan Reagan veto ile tehdit etti. Colin Powell ve Dick Cheney, Saddam'a soykırım için açık çek verdiler.
- Colin Powell yıllar sonra Halepçe dâhil, yeşil ışık yaktığı soykırım bölgelerine gelecek, gazetecilerin önünde üzölmüş gibi yaparak poz verecekti. ABD Kürtlerin dostudur... Yersen!
- Netice? Ürdün Kralı Hüseyin, soğuk savaşın yıldızlarından silah tüccarı Sarkis Soghanalian'a bir gün şöyle demiş: "...ABD, İran ve Irak'a hem silah hem de yalan istihbarat vererek birbirlerini yıkmalarını sağlıyor..."
- Kürtler bu işin neresinde? Ağâh olmazlarsa yeni Halepçe'ler olabilir. Neden? Kuzey Irak Kürtleri çok büyük petrol rezervlerinin üzerinde yaşıyorlar. Bu petrol serbestçe dünya

piyasalarına akarsa petrolün varil fiyatı 30\$ civarı olur ve bir daha yükselmez. Bunun anlamı ne?

- Birim üretim maliyeti 30 \$ üzeri olan ülkeler petrol satamaz. Yani? Rusya, Kanada, Meksika, ABD... Başka? Dolar talebi yani doların değeri hızla düşer. Çin veya Almanya gibi petrol ithal eden ülkeler bağımsız bir Kürdistan ister mi? Hayır. Çünkü çok büyük \$ rezervleri var.
- Kısacası, "Bağımsız Kürdistan" vaadiyle gelen bir Amerikalı veya Avrupalı gördüğünüz zaman bunu şöyle tercüme edin: "Selam Kürt, bize yeni bir katliam lâzım; Halepçe'de olduğu gibi başrolde oynamak ister misin?"

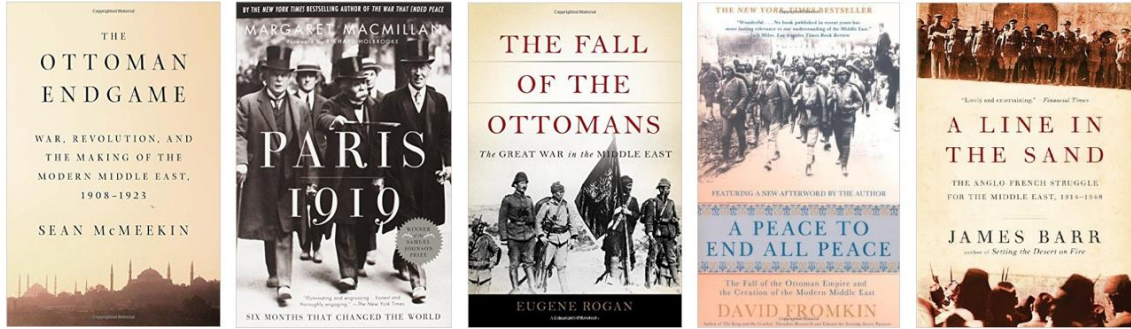
Tavsiye okuma

Tavsiye Kitap: Berlin-Bağdat demiryolu

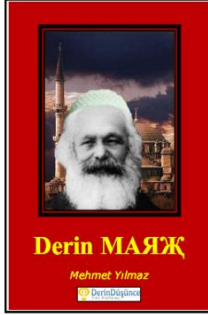
DerinDusunce.Org

Tavsiye Kitap: Birinci Dünya Savaşı ve Osmanlı

DerinDusunce.Org

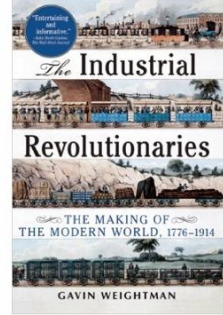
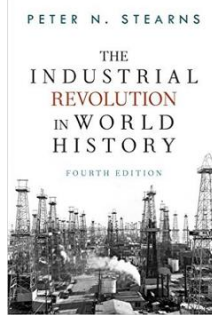
Tavsiye Kitap: Endüstri devrimi

[Derin MARYA](#)

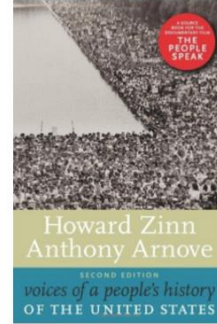
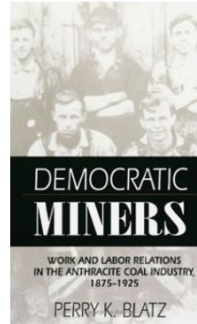
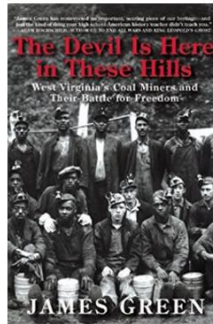
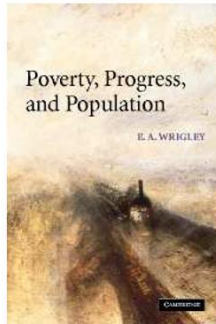

[Sen insansın, homo-economicus değilsin!](#)

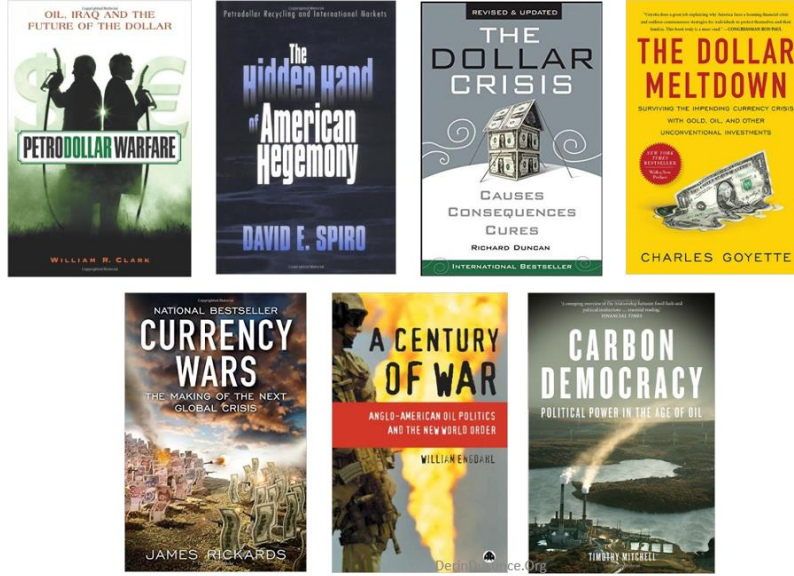
DerinDusunce.Org

Tavsiye kitap: İşçi sömürüsü ve madenciler

DerinDusunce.Org

Tavsiye Kitap: Petro-Dolar sistemi ve döviz savaşları

Tavsiye Kitap: Liberalizm karşısında gerileyen demokrasi ve hukuk devleti

- [Liberalizm Demokrasiyi Susturunca](#)
- [Banka Ordudan Tehlikelidir!](#)
- [Hükümeti devirmek isteyen birileri mi var?](#)
- [Liberalizmin Kara Kitabı](#)
- [Liberalizmin Ak Kitabı](#)

DemUlusunce.Org